

370-114

๑๔๔๖๗

๙.๒

การทดลองเขียนหนังสือเป็นสื่อกลาง เพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ปริญญาฉันทน์

รอง

บุพดี เตชะอังสุ

ร.๓ ก.ย. 2525

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

เล่มต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

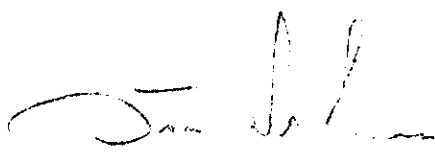
มีนาคม 2525

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

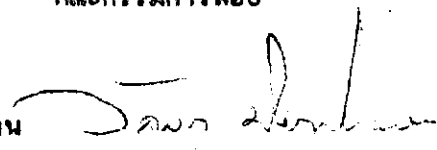
- 90475

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญาบัตร
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

กอมศรี โปสถ์กานต์
กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

ประธาน
กอมศรี โปสถ์กานต์
กรรมการ

จรูญ ภัทรธำรง
กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์ช่วยเหลือเป็นอย่างดีจาก อาจารย์วัลลภ ปิยะมโนธรรม และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เกษิณี โยติกเสถียร ซึ่งทั้งสองท่าน เป็นผู้ควบคุมในการทำวิจัยครั้งนี้ โดยกรุณาให้คำปรึกษา แนะนำ และชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนตรวจแก้ไขปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและสำนึกในพระคุณของท่านอาจารย์ทั้งสองเป็นอย่างยิ่ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ครูใหญ่และคณาจารย์ของโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่างเป็นอย่างสูง ที่ได้กรุณาให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ในครั้งนี้

ขอขอบคุณ คุณต๋าวี แพนเตย์ คุณถาวร ยิ่งประสิทธิ์ คุณภาแพง มุสิลู่ทธิ์ คุณอดด ยกย่อง คุณกิ่งแก้ว แป้นถนอม คุณธนาเนตร ศัพพรรณ คุณพงศ์พรรณ เขมทานนท์ คุณบรรจง มีแย้ม ที่ให้ความอนุเคราะห์ในด้านการทดลองแสดงหนังสือ และคุณสิบลพงค์ ธรรมชาติ ที่ให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยและเป็นกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ในการศึกษาตลอดหลักสูตรและการทำวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับทุนการศึกษาจากรายการทาลิมส์ร จึงขอขอบพระคุณทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการพิจารณาให้ทุนในครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง

สุดท้ายนี้ขอรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อผู้ล่วงลับไปแล้วที่เป็นแรงผลักดันและสนับสนุนในการศึกษาเล่าเรียนของคุณตลอดเวลา ที่มีชีวิตอยู่ และขอเกิดพระคุณคุณแม่ที่เป็นกำลังใจอันสำคัญยิ่ง ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้สำเร็จได้ด้วยดี

บุพดี เตชะฮังกูร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษา	6
คำนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาค้นคว้า	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม	9
ทฤษฎีจิตวิเคราะห์	10
ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม	11
ทฤษฎีพัฒนาการทางพุทธิปัญญา	11
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยแห่งตน	15
เอกสารและทฤษฎีเกี่ยวกับสื่อ	19
สัมมนาฐานในการศึกษาค้นคว้า	27
3 วิธีดำเนินการศึกษา	28
การเลือกโรงเรียน	28
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	28
การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการทดลอง	29
การดำเนินการทดลอง	33
การวิเคราะห์ข้อมูล	33

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	36
	การวิเคราะห์ข้อมูล	36
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
5	สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอนะ	40
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	40
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	40
	วิธีดำเนินการทดลอง	40
	สรุปผลการศึกษา	42
	อภิปรายผล	42
	ข้อเสนอนะ	44
	ข้อเสนอนะเพื่อนำไปใช้	44
	ข้อเสนอนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	44
	บรรณานุกรม	45
	ภาคผนวก	50

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงแบบแผนการทดลอง (Randomized Control Pretest Posttest) ..	29
2	ความแตกต่างของคะแนนความถี่วินัยแห่งตนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของ นักเรียนกลุ่มทดลอง	37
3	ความแตกต่างของคะแนนความถี่วินัยแห่งตนหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม	38
4	ความแตกต่างของคะแนนความถี่วินัยแห่งตนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	38
5	แสดงค่าอำนาจสำนักรของแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน	52

ภูมิหลัง

ปัจจุบันนี้ประเทศไทยของเรากำลังอยู่ในระยะเร่งรัดพัฒนาทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ดังนั้น ในการจัดการศึกษาจึงมุ่งเน้นผลผลิตเมืองที่มีคุณภาพและบุคลิกภาพที่เหมาะสมสอดคล้องกับสังคมประชาธิปไตย เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ การพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพควรเริ่มตั้งแต่การพัฒนาเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

การศึกษาที่มีประโยชน์ส่งผลต่อการพัฒนาประเทศนั้น จะต้องมีการจัดการเรียนการสอนและดำเนินกิจกรรมควบคู่กันไป เพราะถ้ามุ่งเฉพาะด้านใดด้านหนึ่ง ความไม่สมดุลจะเกิดขึ้น การพัฒนาสมาชิกในสังคมก็ไม่สมบูรณ์แบบตามเป้าหมาย ผลที่จะเกิดตามมาคือ สังคมจะมีความยุ่งเหยิงวุ่นวายและสับสน เมื่อพิจารณาผลการจัดการศึกษาของไทยที่ผ่านมาจะพบว่า การศึกษาทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีต่าง ๆ มากมาย ขณะเดียวกันปัญหาทางสังคมต่าง ๆ กลับเพิ่มขึ้น เช่น มีการทุจริต โจรกรรม ชุมชน ปล้นฆ่า เกิดขึ้นในสังคมอยู่เลื่อม ดังนั้น เราจึงควรให้ความสนใจและเร่งดำเนินการพัฒนาส่งเสริมทางด้านจริยธรรมให้มากขึ้น และหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบในการนี้ได้อย่างกว้างขวางหน่วยงานหนึ่งก็คือ สถาบันการศึกษาทุกระดับ เพราะเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่า การศึกษาเป็นขบวนการในการพัฒนาทรัพยากรอันมีค่าของชาติ นั่นก็คือ ทรัพยากรมนุษย์ ซึ่ง มวลี รัตนดิลก (มวลี รัตนดิลก 2521 : 13) ได้ให้ความเห็นว่าการจัดการศึกษาควรจะเน้นหนักในด้านจริยศึกษาเป็นอันดับแรก เพราะถ้าจัดการด้านจริยศึกษาได้ผลตามอุดมมุ่งหมายแล้ว ด้านอื่น ๆ ก็จะติดตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับศำกล่าวของ ดร. ก่อ สวัสดิพิบูลย์ (ก่อก่อ สวัสดิพิบูลย์ 2521 : บทนำ) ในที่ประชุมชี้แจงนโยบายการบริหารการศึกษา ณ โรงเรียนศุภกวีวิทยาลัย จังหวัดสงขลา ที่ว่า "จริยศึกษานี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาบ้านเมืองมาก ขอให้เราเร่งปรับปรุงจริยศึกษาในโรงเรียนให้ดีขึ้น ..." และเมื่อ

ตามแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับปัจจุบัน (พ.ศ. 2520) จะเห็นว่า มีความมุ่งหมายเน้นเรื่อง
คุณธรรม จริยธรรม และลักษณะที่ดีงามของบุคคล เพื่อเสริมสร้างคุณภาพของพลเมืองไว้ถึง 14 ข้อ
จากข้อความในแผนการศึกษาแห่งชาติทั้งหมด 61 หัวข้อ (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 3)
นี่ก็เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษาของชาติไว้อย่างชัดเจนว่า มีจุดมุ่งหมาย
ที่จะสร้างเยาวชนของชาติให้เป็นคนดี มีคุณธรรม และจริยธรรม จริยธรรมที่ควรให้ความสำคัญ
อย่างยิ่ง คือ จริยธรรมด้านวินัย เพราะเป็นจริยธรรมที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าจริยธรรมด้านอื่น ๆ

ท่านพุทธทาสภิกขุ (พุทธทาสภิกขุ 2508 : 185) กล่าวว่า ทุกวันนี้ความวุ่นวายต่าง ๆ
ที่พบเห็นสืบเนื่องมาจากคนในยุคนี้ตกเป็นทาสของอารมณ์ ถ้าไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์แล้ว ปัญหา
ต่าง ๆ จะสิ้นสุดไปในพริบตาเดียว และปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมไทย เช่น ปัญหาความ
ประพฤตินักเรียน ปัญหาข้าราชการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ และความสับสนวุ่นวายต่าง ๆ น่าจะเป็น
ปัญหาที่สืบเนื่องมาจากการที่ล้มเลิกในสังคมชาติวินัยทางสังคม

นักการศึกษาและนักสังคมศาสตร์หลายท่านได้กล่าวไว้ตรงกันว่า ลักษณะหลายประการ
ในบุคลิกภาพของคนไทยเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาสังคมไทย เพราะคนไทยขาดบุคลิกภาพประจำชาติโดย
เช่น ขาดความรับผิดชอบ ขาดวินัย ไม่เคารพกติกาของสังคม (สันทร์เพ็ญ เจริญผลารักษ์
2516 : 3) สนิต วีระเวคิน (สนิต วีระเวคิน 2516 : 1 - 3) กล่าวไว้ว่า คนไทย
ชอบระบบอาวุโส ก้าวกว่ายลิตริของผู้อื่น ชอบบอกลีลา ขาดการรวมกลุ่มผลประโยชน์ มีนิสัยชอบอำนาจ
และอิสรนิยม คือ ทำอะไรได้ตามใจ ซึ่งทำให้การพัฒนาระบอบประชาธิปไตยต้องล้มเหลว

จากการสรุปลักษณะสังคมโดยพัฒนาของไทยของ นิพนธ์ ศันธเลวี (นิพนธ์ ศันธเลวี
2515 : 39) ว่ามีลักษณะสองประการ คือ ประการที่หนึ่ง มีวัฒนธรรมประเภทอ่อน คือ อลุ่มอล่วย
อ่อนลื่นอ่อนนวยว เกรงอกเกรงใจ เห็นบุคคลสำคัญกว่าหสักการ เห็นประโยชน์ของตนและพวกพ้อง
มากกว่าประเทศชาติ ฯลฯ ประการที่สอง มีการศึกษาต่ำและขาดดุลยภาพระหว่างวิชาฮิพกับ
มนุษยธรรม ลักษณะวัฒนธรรมอ่อน เมียร์เทล กล่าวว่า ลักษณะนี้แสดงออกได้หลายรูป แต่ที่สำคัญ คือ
แสดงออกในรูปแบบ "การขาดวินัยทางสังคม" (นवलเพ็ญ วิเชียรโชติ 2516 : 4 อ้างอิงมาจาก
Myrdal. 1970)

นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ (นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ : 2516 : 4) ได้วิเคราะห์การขาดวินัยทางสังคมในแง่บุคลิกภาพ โดยใช้ทฤษฎีบุคลิกภาพของ แคทเทิล โดยตั้งสมมติฐานว่าการขาดวินัยทางสังคมเป็นพฤติกรรมเปิดเผย (Surface trait) ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดวินัยในตนเองและขาดความรับผิดชอบต่อสังคมอันเป็นลักษณะพฤติกรรมซ่อนเร้นหรือพฤติกรรมต้นตอ (Source trait) ที่ทำให้บุคลิกภาพของบุคคลไม่เอื้อต่อการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคม

จากการวิเคราะห์การขาดวินัยทางสังคมนี้ละเห็นว่า การที่บุคคลจะมีวินัยทางสังคมได้นั้น ควรจะมีวินัยในตนเองเสียก่อน เนื่องจากความมีวินัยในตนเองเป็นพื้นฐานของการควบคุมตนเองให้มีวินัยทางสังคม ดังนั้น การปลูกฝังเรื่องวินัยจึงมีความจำเป็นแก่เด็ก

วินัยเป็นคุณสมบัติอันพึงปรารถนาที่ควรจะได้ฝึกให้มีขึ้นตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อความเป็นผลเมืองที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป และจุดมุ่งหมายในการที่จะอบรมเด็กให้มีระเบียบวินัยนั้นก็เพื่อให้เด็กสามารถควบคุมตนเองได้ ให้สามารถทำอะไรก็ได้เรียบร้อยและมีประสิทธิภาพพอสมควร แต่การอบรมจะได้ผล เด็กจะต้องรู้เสียก่อนว่า พ่อแม่และครูมีความรักและหวังดีในตัวเด็ก เมื่อเด็กถูกตำหนิเด็กก็จะรู้สึกว่าคุณเสียความรักที่เคยได้รับจากพ่อแม่และครูไป และเมื่อทำดี ได้รับการชมเชยขึ้นมาใหม่เด็กควรจะรู้ว่าพ่อแม่และครูไม่ได้มีความรู้สึกต่อเด็กอย่างเดียวกัน คือ รักเด็กอยู่เรื่อย ๆ ไม่ว่าเด็กจะทำดีหรือไม่ดีเพียงใด (บรรยงศ์ คู่ธรรม 2522 : 23)

เชอเรียคอฟ และ ฟริทซ์ (Sherviakov and Fritz. 1955 : 8 - 14) ได้ศึกษาประเภทของวินัยที่ควรปลูกฝังให้แก่เด็กว่า ควรจะเน้นวินัยในตนเองมากกว่าที่จะเป็นวินัยที่อยู่บนรากฐานของการให้ปฏิบัติตามคำสั่ง ควรเป็นเรื่องของความเต็มใจ ซึ่งไม่ไปการกระทำตามคำสั่งหรือเพราะการลงโทษ นั่นคือ ปลูกฝังให้เกิดวินัยในตนเอง ซึ่งตั้งอยู่บนรากฐานแห่งความซื่อสัตย์และความรักในอุดมคติ หรือการยึดมั่นในจุดมุ่งหมายที่ตนสร้างขึ้น ความเห็นนี้สอดคล้องกับ โครว์ และ โครว์ (Crow and Crow. 1956 : 106) ที่ว่าวินัยในปัจจุบัน หมายถึง การช่วยให้เด็กได้พัฒนาเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง คือ ไม่ได้มุ่งแต่เพียงให้เด็กปฏิบัติตามระเบียบวินัยต่าง ๆ เท่านั้น แต่มุ่งให้เด็กได้มีพัฒนาในการควบคุมตนเอง หมายความว่า เราพยายามที่จะขจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา โดยค้นหาทางออกให้เด็กอย่างเพียงพอเพื่อจะให้เขาใช้ศักยภาพที่มีอยู่ไปในทางที่ถูกต้อง

นอกจากนี้ นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคนอื่น ๆ (นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคนอื่น ๆ 2515 : 155 - 157) กล่าวถึง ความมีวินัยไว้ว่า วินัยเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นและมีความสำคัญต่อเด็ก เพราะวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวความประพฤติของเด็ก ความมุ่งหมายที่แท้จริงของวินัยก็คือ การที่เด็กเกิดมาต้องการที่จะทำสิ่งดีและเป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วยตนเอง ฉีกไปจากสิ่งแวดล้อมหรือจากการบังคับของบุคคลใกล้เคียง วินัยที่ดีมีลักษณะที่เกิดจากแรงผลักดันภายในตัวเด็กมากกว่าแรงบังคับภายนอก และเมื่อใดก็ตามที่เด็กได้พัฒนาลักษณะดังกล่าว พฤติกรรมของเด็กก็จะออกมาในลักษณะที่สังคมยอมรับ เด็กจะไม่มีใครขัดแย้งในตนเองและพฤติกรรมจะออกมาเป็นแบบแผนเดียวกันไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือสลับหลังผู้ใหญ่ ลูซ่า สันทรธอม (ลูซ่า สันทรธอม 2511 : 49 - 53) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของวินัยในตนเองว่า เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอุปนิสัยของเด็ก เพื่อให้เขาจะได้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

✓ จากที่กล่าวมาจะเห็นว่า วินัยในตนเองเป็นสิ่งสำคัญที่ควรจะได้มีการปลูกฝังให้แก่เด็กตั้งแต่เยาว์วัย เพื่อให้เกิดผลดีแก่ตนเองและสังคม ดังที่ โคลเบิร์ก กล่าวไว้ว่า การพัฒนาทางจริยธรรมจะเกิดขึ้นในช่วงแรกของชีวิต คือ ในช่วงสิบปีแรก และจะฝังรากลึกยากแก่การเปลี่ยนแปลงในช่วงหลังของชีวิต (Kohlberg. 1964 : 392) เพราะวินัยในตนเองถือว่าเป็นจริยธรรมด้านหนึ่งในเจ็ดด้านที่ต้องการเน้นมากที่สุดจากจริยธรรมทั้งหมด 30 ด้าน ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (กรมวิชาการ 2521 : 312 - 351)

✳ ในการจัดการเรียนการสอนจริยธรรมที่ผ่านมา มนัส รัตนดิลก (มนัส รัตนดิลก 2521 : 13) ได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่า การสอนส่วนใหญ่ของครูใช้วิธีการสอนแบบให้ฝึกเรียนอ่านและจดจำเพื่อตอบคำถาม เด็กจึงไม่ให้ความสนใจเท่าที่ควร ครูขาดวิสัยทัศน์ในการเรียนการสอน ทำให้การสอนไม่บรรลุจุดประสงค์ในการทำให้บุคคลมีจริยธรรมในตน นั่นคือ ล้มลาถิของสังคมยังไม่ถึงพร้อมซึ่งความมีจริยธรรมอันดี แต่ความจริงในการสอนหรือพัฒนาจริยธรรมสามารถทำได้หลายวิธี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวิธีการตัดสินภาพการณ์ สถานการณ์และกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ฉะนั้น การใช้เทคนิค (Techniques) และกลยุทธ์ (Tactics) ในการสอนจะส่งเสริมการเรียนรู้ให้ดำเนินไปสู่เป้าประสงค์ (Good. 1973 : 588) ตัวอย่าง เช่น

เมธี ปัสันรนาหนท์ (เมธี ปัสันรนาหนท์ 2519 : 51) กล่าวไว้ว่า การเล่านิทานโดยใช้หุ่นง่าย ๆ จะเพิ่มความสนใจในการฟังนิทาน เพื่อส่งเสริมจริยธรรมมากกว่าการเล่าด้วยปากเปล่า ซึ่งตรงกับที่ ดร.กล้า ค่อมตระกูล กล่าวไว้ว่า สื่อการเรียนที่เหมาะสม หมายถึง อุปกรณ์หรือกระบวนการนั้น ๆ จะต้องหาได้ง่าย ค่าใช้จ่ายต่ำไม่ยุ่งยากในการใช้ ล้อคล้อยกับสภาพของวัฒนธรรมและธรรมชาติ และสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจง่าย

ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะได้นำเอาศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านเข้ามาในการพัฒนาจริยธรรมด้านต่าง ๆ ให้แก่เด็กได้ เพราะเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเด็กมากที่สุด หนังสือสูงเป็นการละเล่นที่มีอิทธิพลต่อชาวใต้มาก บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ (บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ 2522 : 8) กล่าวว่า หนังสือสูงเป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลมากที่สุดในภาคใต้ ... บางจังหวัดมีอิทธิพลถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ทีเดียว เช่น พัทลุง ตรัง สงขลา และนครศรีธรรมราช ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกเอาการเชิดหนังสือสูงมาใช้ในการพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน เพื่อเป็นแนวทางในการนำศิลปวัฒนธรรม และการละเล่นท้องถิ่นประเภทอื่น ๆ มาใช้ในการพัฒนาจริยธรรมด้านต่าง ๆ หรือพัฒนาด้านการเรียนการสอนให้สัมฤทธิ์ผลต่อไป

• จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลของการเชิดหนังสือสูงในการพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

• ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ผลจากการวิจัยนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูแนะแนว ครูผู้สอนจริยธรรมและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาส่งเสริมด้านจริยธรรม ในการนำไปใช้เพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านอื่น ๆ และพัฒนาในด้านการเรียนการสอนต่อไป

2. เป็นแนวทางที่จะนำศิลปวัฒนธรรมการละเล่นพื้นบ้านอย่างอื่น มาใช้เพื่อยกระดับจริยธรรมเหมาะสมกับเด็กไทยในระดับต่าง ๆ

• ขอบเขตของการศึกษา

1. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนเทศบาลป่ากิ้ง 2 อำเภอป่ากิ้ง จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2524 จำนวนประมาณ 40 คน แบ่งเป็นสองกลุ่ม โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ คือ

1.1 กลุ่มทดลอง 20 คน

1.2 กลุ่มควบคุม 20 คน

2. ตัวแปรประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรอิสระ คือ การเปิดหนังสือ

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความมีจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน

คำนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาค้นคว้า

สื่อ (Media) หมายถึง ตัวกลางที่นำมาใช้ประโยชน์เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ และทักษะได้ง่าย ถูกต้องตามความมุ่งหมายของผู้ให้ ซึ่งอาจจะเป็นอุปกรณ์ วัสดุ หรือวิธีการก็ได้ ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้หนังสือเป็นสื่อ

หนังสือ หมายถึง การเปิดหนังสือให้เจ้าปรากฏบนจอผ้าขาวโดยอาศัยแสงสว่าง ด้านหลังจอ การเปิดประกอบด้วย บทบรรยาย บทพากย์ และบทเจรจา ภาษาที่ใช้ ใช้ทั้งภาษากลางและภาษาถิ่นใต้ และเครื่องดนตรีใช้ตามแบบฉบับของหนังสือปักษ์ใต้สมัยก่อน

• จริยธรรมด้านวินัยแห่งตน หมายถึง การที่บุคคลสามารถควบคุมตนเองได้ทั้งด้านอารมณ์ และพฤติกรรม การแสดงออกทางอารมณ์และพฤติกรรม มีผลดีต่อตนเองและสังคมเป็นหลัก ซึ่งจะเกิดขึ้นจากแรงบังคับภายใน ประกอบด้วยด้านต่าง ๆ คือ ความรับผิดชอบต่อตนเองและหน้าที่ โดยมีความอดทน ความตั้งใจจริงที่จะทำให้สำเร็จ มีความซื่อสัตย์ในคำกล่าวยอมรับความจริง เมื่อทำผิดและเห็นความสำคัญของความดีเป็นในการทำตามกฎเกณฑ์สังคม ยกเว้นในบางกรณีที่ต้องมีความกล้าในการกระทำในสิ่งที่ตนเห็นว่าถูก ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบวินัยในตนเองของ กรุณา กิจยพันธ์ (กรุณา กิจยพันธ์ 2517 : 104) ชิวาห์วัน มุลลถาน (ชิวาห์วัน มุลลถาน 2522 : 93 - 105)

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลปากพวง 2 อำเภอ
ปากพวง จังหวัดนครศรีธรรมราช ที่มีวินัยแห่งตนน้อยหรือขาดวินัยแห่งตน และไม่เคยเรียน
บทเรียนเกี่ยวกับเรื่องความมีวินัยมาก่อน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จริยธรรม (Morality) นักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของจริยธรรมไว้แตกต่างกัน เช่น ไอแซนส์ (Eysenck) ให้ความหมายของจริยธรรมหรือมโนธรรม (Conscious) ว่าเป็นผลสะท้อนจากการวางเงื่อนไข (Conditioned Reflex) เช่น การหลีกเลี่ยงการกระทำ เนื่องจากความวิตกกังวลว่าจะได้รับการลงโทษจากสังคม ทศณะนี้ใกล้เคียงกับ เบอร์โกวิท (Berkowitz) ที่กล่าวว่า จริยธรรมเป็นการประเมินการกระทำ อันเป็นความเชื่อของสมาชิกในสังคม ตามที่กำหนดไว้ว่าถูกต้อง (Lickona. 1976 : 1 - 4 citing Berkowitz)

โรเซนฮาน มัวร์ และ ฮันเตอร์วูด (Rosenhan, Moore and Underwood) ให้ความเห็นว่า จริยธรรมจะต้องมีความหมายมากกว่า "สังคม" เพราะถ้ามโนธรรมเป็นเพียงการลงโทษตนเอง เราไม่สามารถจะให้เหตุผลในการที่เราละทิ้งกฎเกณฑ์ที่ได้จากพ่อแม่หรือขนบธรรมเนียมประเพณี และตั้งกฎของตนเองขึ้น ซึ่งเป็นการนำตนเองโดยธรรมชาติ ดำรงไว้ซึ่งมโนทัศน์ของตนเองพร้อมทั้งประยุกต์ให้เข้ากับประสบการณ์ใหม่ จากความหมายนี้ใกล้เคียงกับของ โคลเบอร์ก (Kohlberg) ที่กล่าวว่า จริยธรรมไม่ได้หมายถึงการทำตามสิ่งที่สังคมเห็นว่าดีหรือถูกต้อง แต่เป็นสิ่งที่บุคคลทุกคนควรเลือกกระทำในการตัดสินความขัดแย้งที่เกิดขึ้น สิ่งนั้น คือ หลักความยุติธรรม (Principle of Justice) และแกนกลางของความยุติธรรม ประกอบด้วยการกระจายสิทธิและหน้าที่ซึ่งกำหนดไว้ในมโนทัศน์แห่งความเท่าเทียมกันและการตอบแทนที่เสมอกัน

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เขียวแขย ประจักษ์ศิลปาคม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เขียวแขย ประจักษ์ศิลปาคม 2520 : 3 - 6) ได้กล่าวถึงลักษณะต่าง ๆ ของคนเราที่เกี่ยวข้องกับจริยธรรม แบ่งได้เป็นความรู้เชิงจริยธรรม ทศนคติเชิงจริยธรรม การใช้เหตุผล และพฤติกรรมเชิงจริยธรรม

ความรู้เชิงจริยธรรม หมายถึง การมีความรู้เกี่ยวกับกฎ ระเบียบข้อห้ามทางสังคมและคำสอนว่าสิ่งใดควรกระทำและไม่ควรกระทำ ซึ่งสมาชิกในสังคมต้องเรียนรู้

ทัศนคติเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้สึกชอบไม่ชอบสักขณะและพฤติกรรมต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด ทัศนคติเชิงจริยธรรมของบุคคลนั้นมีความหมายกว้างกว่าความรู้เชิงจริยธรรม เพราะทัศนคตินั้นรวมทั้งความรู้และความรู้สึกนั้น ๆ เข้าด้วยกัน

พฤติกรรมเชิงจริยธรรม หมายถึง การแสดงพฤติกรรมที่สังคมนิยมชมชอบ เช่น การให้ทาน การเสียสละเพื่อนส่วนรวม การช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก เป็นต้น หรือตรงกันข้ามพฤติกรรมที่ฝืนกฎเกณฑ์ค่านิยมในสังคมนั้น เช่น การโกงสิ่งของ การโกหกหลอกลวง การลักขโมย เป็นต้น พฤติกรรมเชิงจริยธรรมเป็นสิ่งที่สังคมให้ความสำคัญมาก ทั้งนี้เพราะการกระทำที่ดีหรือเลวของบุคคลนั้น ส่งผลโดยตรงต่อความผาสุกและความทุกข์ของสังคม

เหตุผลเชิงจริยธรรม หมายถึง การที่บุคคลใช้เหตุผลในการเลือกกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เหตุผลเชิงจริยธรรมช่วยให้ทราบเหตุผลใจที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของบุคคล เพราะจะเป็นเครื่องชี้ว่าพัฒนาการด้านจริยธรรมของบุคคลนั้น ๆ อยู่ในขั้นใด เพราะพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของคนเราที่กระทำอย่างเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน อาจมีเหตุผลเชิงจริยธรรมคนละอย่างคนละระดับก็ได้

ทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรม

ในการที่จะตอบคำถามว่า จริยธรรมเกิดขึ้นได้อย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับความเชื่อของแต่ละทฤษฎี เช่น คานท์ (Kant) เป็นพวกที่เชื่อความดีสูงสุด (Formalism) กล่าวว่า ความดี คือ ความตั้งใจดีและมโนธรรม (Conscious) หรือความรู้สึกผิดชอบ จะบอกว่าอะไรดีอะไรชั่ว กฎทางจริยศาสตร์จะต้องเป็นสากล มโนธรรมสากลจะถูกต้องเสมอ และมโนธรรมสากลประกอบไปด้วยสติปัญญาของมวลมนุษย แล้วก่อให้เกิดกฎทางจริยธรรม (Moral Law) ซึ่งเป็นพันธะที่เกิดขึ้นกับตนเอง (Self Imposed) คนที่มีสติปัญญา่อมคิดค้นได้เอง และ คานท์ เชื่อว่าทุกคนมีสติปัญญา จะมั่น กฎทางจริยธรรมที่สั่งให้คนทำหรือไม่ทำย่อมอยู่ภายใต้แต่ละคนนั่นเอง ปรัชญาขงขงขงขง (ปรัชญา ข้างขงขงขง 2520 : 71) กล่าวว่าไว้ว่า ปรัชญาของพระพุทธเจ้าเน้นให้แต่ละคนตัดสินตนเองมากกว่าที่จะหาเกณฑ์ให้คนอื่นตัดสิน คนมีเจตนาอย่างไรตนเองตัดสินได้

ธรรมของพระพุทธเจ้าจึงเป็นลัทธิที่ถือว่าไม่ว่าชาติใด ภาษาใด การปกครองใด ๆ ทุกคนมีหลักในการประพฤติปฏิบัติในการอยู่ร่วมกันเหมือน ๆ กัน แม้ว่าหลักเหล่านั้นกฎหมายจะไม่กำหนดไว้ก็เป็นสิ่งที่ควรกระทำ บางทฤษฎีก็เชื่อว่า สังคมมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อพัฒนาการทางจริยธรรมของบุคคล คนต่างกลุ่มต่างสังคมกันย่อมมีจริยธรรมที่แตกต่างกัน ดังที่ เกสเซล (Gessel) กล่าวไว้ว่า ทารกไม่ได้เกิดมาพร้อมกับจริยธรรมหรือศีลธรรมประจำใจติดตัวมา การที่ทารกพัฒนาไปแล้วรู้ว่าสิ่งใดผิดสิ่งใดถูก สิ่งใดดี สิ่งใดเลว สิ่งใดควรประพฤติหรือไม่ควรประพฤติ เกิดจากการอบรมภายหลัง

พัฒนาการทางจริยธรรมมีสองแบบ คือ

1. ไม่ทำเพราะรู้ว่าไม่ดี และทำเพราะรู้ว่าดี เป็นสิ่งที่เกิดจากแรงภายใน
2. ไม่ทำเพราะรู้ว่าถ้าทำจะถูกลงโทษ และทำเพราะคิดว่าทำแล้วจะได้รับรางวัล

เป็นการตอบแทน เป็นสิ่งที่เกิดจากแรงภายนอก (พยอม อังคตานุวัฒน์ 2521 : 55)

ยังมีนักทฤษฎีเชิงจริยธรรมอีกพวกหนึ่ง เชื่อว่าความพร้อมที่จะมีความเจริญทางจิตใจแฝงอยู่ในตัวบุคคลตั้งแต่แรกเกิด เมื่อเติบโตขึ้นลักษณะทางจริยธรรมของบุคคลนั้นจะเริ่มแสดงอย่างเด่นชัดและเปลี่ยนแปลงไปตามวิถีทางที่กำหนดไว้แต่เดิม สภาวะแวดล้อมของบุคคลมีอิทธิพลในการถ่วงหรือระงับพัฒนาการหรือในทางตรงกันข้าม อาจมีอิทธิพลในการเร่งรัดพัฒนาการทางจริยธรรมได้ ดังนั้นพัฒนาการทางจริยธรรมของมนุษย์ย่อมมีแนวทางและมีขั้นตอนที่เป็นลัทธิ สามารถศึกษาได้

(ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจักษ์จติก 2520 : 39)

นักจิตวิทยาส่วนใหญ่ยอมรับว่า จริยธรรมจะมีการพัฒนาการขึ้นเป็นลำดับจากวัยทารกถึงวัยผู้ใหญ่ แม้ว่าจะมีการพัฒนาการทางจริยธรรมในสังหระที่แตกต่างกัน แต่ลำดับขั้นตอนคล้ายคลึงกัน จากการพิจารณาลักษณะสำคัญของทฤษฎีต่าง ๆ เกี่ยวกับพัฒนาการทางจริยธรรมสามารถแบ่งทฤษฎีเหล่านี้เป็นสามประเภท คือ

1. ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

นักทฤษฎีกลุ่มนี้เชื่อว่า จริยธรรมเป็นส่วนเดียวกับมโนธรรม (Superego or Conscience) จริยธรรมเกิดจากกระบวนการภายในของวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานของพ่อแม่

ผู้เลี้ยงดู ได้แก่ การถือตนตามอย่าง (Identification) ทำให้เด็กรับเอาบุคลิกภาพ ค่านิยม มาตรฐานจริยธรรมในสังคม เมื่อบุคคลได้รับการปลูกฝังจริยธรรม หากความต้องการของตนไม่สอดคล้องกับสิ่งที่สังคมต้องการก็จะเกิดความขัดแย้งกันขึ้น และถ้าบุคคลนั้นทำชั่ว เขาจะเกิดความละอายใจตนเอง ไม่สบายใจซึ่งถือว่าเป็นการลงโทษตัวเอง ต่อไปเขาจะไม่ทำชั่วอีกโดยไม่ต้องมีการควบคุมจากบุคคลอื่นภายนอก นั่นคือ เขามีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีหรือมีมโนธรรมนั่นเอง การวิจัยของกลุ่มนี้ไม่สนใจองค์ประกอบของขั้นพัฒนาการทางจริยธรรม (Freud, 1944 : 358)

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

ทฤษฎีนี้เน้นว่าสิ่งแวดล้อมทางสังคมหรือวัฒนธรรม เป็นตัวการในการกำหนดเงื่อนไขทางสังคม (Social Contingency) ให้กับเด็กตั้งแต่เกิด โดยนำเอาหลักการของแรงเสริมและหลักการเชื่อมโยงมาอธิบายวิธีการ ทฤษฎีนี้มีความเชื่อเบื้องต้น คือ

2.1 พัฒนาการทางจริยธรรมเกิดจากการเจริญเติบโตของการคล้อยตามกฎเกณฑ์จริยธรรมของสังคมทั้งทางความประพฤติและอารมณ์ มากกว่าเกิดจากเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสมอง (Cognitive Structure Change)

2.2 แรงจูงใจพื้นฐานที่ทำให้เกิดพัฒนาการทางจริยธรรมทุกจุดมีรากฐานจากความต้องการทางชีวภาพ หรือความต้องการรางวัลจากสังคมและการหลีกเลี่ยงการลงโทษ

2.3 พัฒนาการทางจริยธรรมมีความสัมพันธ์กับวัฒนธรรม

2.4 พื้นฐานทางจริยธรรม (Basic Moral Norm) เกิดขึ้นภายในจิตใจโดยมีสาเหตุจากกฎเกณฑ์วัฒนธรรมภายนอก

2.5 สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจริยธรรมมากเท่าใดขึ้นกับปริมาณของรางวัลการลงโทษ การห้าม และการเห็นแบบอย่างของพ่อแม่ และบุคคลอื่นซึ่งเป็นตัวแทนของสังคม (Socializing Agent)

3. ทฤษฎีพัฒนาการทางพุทธิปัญญา (Cognitive Developmental Theory)

ทฤษฎีนี้มีความเชื่อเบื้องต้น คือ

3.1 พัฒนาการทางจริยธรรมมีโครงสร้างพื้นฐานทางพุทธิปัญญา (Cognitive) และมีองค์ประกอบทางจริยวิทยาวิพากษ์

3.2 แรงจูงใจเบื้องต้นเกี่ยวกับจริยธรรม คือ แรงจูงใจเกี่ยวกับการยอมรับ (Acceptance) การมีความสามารถ (Competence) การเคารพตนเองหรือเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้ (Self-esteem or Self Actualization) มากกว่าจะเป็นความต้องการทางกาย หรือการลดความวิตกกังวลเกี่ยวกับความกลัว

3.3 ลักษณะสำคัญของพัฒนาการทางจริยธรรม คือ พัฒนาการจะเป็นลำดับขั้นตอน เหมือนกันทุกวัฒนธรรม เพราะในทุกวัฒนธรรมมีการปฏิสัมพันธ์กันในสังคม มีการสวมบทบาท (Role-taking) และมีความขัดแย้งในสังคม ซึ่งต้องการการบูรณาการทางจริยธรรม (Moral Integration) เช่นเดียวกัน

3.4 กฎและเกณฑ์ปกติเบื้องต้นของจริยธรรม เกิดจากประสบการณ์ที่ได้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากกว่าเกิดจากการสร้างกฎเกณฑ์ภายในตนเอง ซึ่งไม่ได้แยกพัฒนาการจากกฎภายใน แต่เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตน (Self) กับคนอื่น

3.5 สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจริยธรรม พิจารณาจากคุณภาพและขอบเขตโดยทั่ว ๆ ไป ของสิ่งเร้าทางพุทธิปัญญา (Cognitive) และทางสังคมตลอดช่วงการพัฒนาการของเด็กมากกว่าเกิดจากประสบการณ์เฉพาะอย่างจากพ่อแม่ หรือประสบการณ์ที่ได้จากวินัยการลงโทษหรือรางวัล (Kohlberg. 1976 : 48)

นักทฤษฎีที่สำคัญในกลุ่มนี้ คือ เพียเจท์ (Piaget) ดิวอี้ (Dewey) และคอลลเบิร์ก (Kohlberg)

เพียเจท์ ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ขั้นพัฒนาการทางจริยธรรมโดยศึกษาจากการสังเกตการเล่นของเด็ก เขาอธิบายว่าจริยธรรมจะแฝงอยู่ในกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทุกชนิด และการเล่นของเด็กก็มีกฎเกณฑ์ที่เป็นระบบซับซ้อนแฝงอยู่ แกนกลางของจริยธรรมขึ้นกับสองประการ คือ

1. การเคารพในกฎเกณฑ์ทางสังคม (Respect for Rules of Social Order)
2. ความรู้สึกเกี่ยวกับความยุติธรรม (Sense of Justice) มโนทัศน์ซึ่งเกี่ยวกับสิทธิของบุคคลที่เท่าเทียมกัน สัญญาประชาคม ความสัมพันธ์และการร่วมมือกัน

เพียเจท์ ได้แบ่งขั้นของการพัฒนาจริยธรรมของมนุษย์ออกเป็นสามขั้น คือ

1. ชั้นก่อนจริยธรรม (0 - 2 ขวบ) เป็นวัยที่ต้องการตอบสนองความต้องการทางกายโดยไม่คำนึงถึงกาลเทศะ เด็กยังไม่รับรู้เรื่องจริยธรรม

2. ชั้นยึดคำสั่ง (2 - 8 ปี) เด็กจะยึดความเชื่อถือในการทำตามคำสั่ง เข้าใจว่าการทำความดี คือ ทำแล้วไม่ถูกลงโทษ การทำความชั่ว คือ ทำแล้วถูกลงโทษ

3. ชั้นยึดหลักแห่งตน (8 - 10 ปี) เป็นวัยที่เด็กมีวุฒิภาวะในเรื่องการทำความดี ความชั่ว เมื่อพบว่ากฎเกณฑ์ทางศีลธรรม ทางบ้าน ทางโรงเรียน และทางสังคมแตกต่างกัน เด็กจะตัดสินใจเลือกเองโดยปรับเกณฑ์ทั้งหลายให้เข้ากัน แต่ก็อาจมีเด็กบางคนพัฒนาช้ากว่านี้หรือบางครั้งพัฒนาการหยุดขังอยู่ในขั้นที่ล่อง เนื่องจาก การบีบบังคับอย่างผิดปกติกจากผู้เลี้ยงดูหรือสังคม หรือเกิดจากการขาดประสบการณ์ในกลุ่มเพื่อนก็ได้ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญเช ประจวบฉนิกร 2520 : 40 - 41)

ดิวอี้ (Dewey) ศึกษางานของ เพียเจท์ และกล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการให้การศึกษาทางจริยธรรมมีพื้นฐานในการกระตุ้นความคิดของคนให้ตื่นตัวต่อประเด็นโต้แย้งทางจริยธรรม และมีการตัดสินใจด้วย ทำให้บุคคลมีการเคลื่อนที่ผ่านขั้นพัฒนาการทางจริยธรรม ซึ่ง ดิวอี้ แบ่งออกเป็นสามขั้น คือ

1. ระดับก่อนเกณฑ์ (The Pre-moral Stage) พฤติกรรมต้องได้รับการกระตุ้นจากทางชีวภาพ และทางสังคม

2. ระดับตามเกณฑ์ (The Heteronomous Stage) พฤติกรรมต้องได้รับการยอมรับจากสังคม ซึ่งสะท้อนให้เห็นมาตรฐานของกลุ่มของเขา

3. ระดับมีเกณฑ์ของตนเอง (The Autonomous Stage) พฤติกรรมเกิดจากการคิด การตัดสินใจของแต่ละคน แม้ว่าจะไม่ได้รับการยอมรับจากมาตรฐานของกลุ่ม

โคลเบอร์ก ศึกษางานของ เพียเจท์ และ ดิวอี้ ได้ศึกษาพัฒนาการด้านจริยธรรม โดยวิเคราะห์คำตอบของเยาวชนอเมริกัน อายุ 10 - 16 ปี เกี่ยวกับเหตุผลในการเลือกกระทำพฤติกรรมที่ผิด หรือที่ถูกต้อง ซึ่งได้พบว่ามีสามระดับของการตัดสินใจคือ ระดับก่อนเกณฑ์ ระดับตามเกณฑ์ และระดับมีเกณฑ์ของตนเอง

ขั้นการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม	ระดับของจริยธรรม
<p><u>ขั้นที่ 1</u> หลักการหลบหลีกการลงโทษ (Obedience and Punishment Orientation) 2 - 7 ปี</p> <p><u>ขั้นที่ 2</u> หลักการแสวงหารางวัล (Naively Egoistic Orientation) 7 - 10 ปี</p>	<p>1. <u>ระดับก่อนเกณฑ์</u> (Proconventional Level) 2 - 10 ปี การกระทำของเด็กในขั้นนี้มีความมุ่งหมายเพื่อหลบหลีกการถูกลงโทษและการแสวงหารางวัล เด็กถือว่าการที่คนอื่นกระทำตามที่เขาต้องการนั้น เป็นสิ่งถูกต้องแม้ว่าการกระทำนั้นจะขัดกับบุคคลอื่นชอบแกลก เปลี่ยนสิ่งของซึ่งกันและกัน โดยไม่ให้เกิดเปรียบกันด้วย</p>
<p><u>ขั้นที่ 3</u> หลักการทำตามผู้อื่นเห็นชอบ (Good-boy Orientation) 10 - 13 ปี</p> <p><u>ขั้นที่ 4</u> หลักการทำตามหน้าที่ของสังคม (Authority and Social Oder Maintaining Orientation) 13 - 16 ปี</p>	<p>2. <u>ระดับตามเกณฑ์</u> (Conventional Level) 10 - 16 ปี เป็นระดับที่เด็กทำตามสังคม ประเพณี กฎหมาย คำสั่ง โดยจะควบคุมความประพฤติจากการติชมของสังคม การกระทำจะเป็นไปตามที่ผู้อื่นเห็นชอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มเพื่อน ดังนั้น การเลียนแบบสิ่งมีมาก แม้ว่าแบบอย่างนั้นจะขัดกับสังคมก็ตาม ต่อมาถึงตระหนักในบทบาทและหน้าที่ของตนตามกฎหมาย</p>
<p><u>ขั้นที่ 5</u> หลักการทำตามคำในสัญญา (Contractual Legalistic Orientation) 16 ปีขึ้นไป</p>	<p>3. <u>ระดับเหนือเกณฑ์</u> (Post Conventional Level) 16 ปีขึ้นไป เด็กจะมีจริยธรรมในขั้นสูงสุด คือ มีการกระทำที่แยกตน</p>

ขั้นการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม	ระดับของจริยธรรม
<p><u>ขั้นที่ 6</u> หลักการยึดอุดมคติเป็นหลัก (Conscience Orientation) วัยผู้ใหญ่</p>	<p>ออกจากกฎเกณฑ์และความคาดหวังของผู้อื่น ในการตัดสินใจขัดแย้งต่าง ๆ จะต้องนำมา วิเคราะห์ด้วยตนเองก่อนแล้ว จึงตัดสินใจ โดยคำนึงถึงความสำคัญและประโยชน์สูงสุด ของสังคม ไม่รู้สึกกลัวหรือของผู้อื่น มีความ รู้สึกเป็นलगคนนอกเหนือจากกฎเกณฑ์ใน สังคมของตน</p>

จะเห็นได้ว่า การพัฒนาทางจริยธรรมที่กล่าวมานั้น ในระดับต้น ๆ บุคคลจะเห็นแก่ตัว แล้วจึงค่อย ๆ ลดความเห็นแก่ตัวลงไปเป็นการเห็นแก่สังคมและไม่เห็นแก่ตัวเองในที่สุด แต่บุคคลโดยทั่วไปมักจะพัฒนาถึงระดับสูงผู้นี้ไม่มากนัก

เอกลักษณ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวินัยแห่งตน

ความหมายของวินัยแห่งตน ได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน คือ

ฮอปกินส์ (Hopkins. 1955 : 206 - 216) กล่าวว่า วินัยเป็นคุณลักษณะของการจัดระบบภายในตนเอง หรือการควบคุมจากภายในตนเอง ซึ่งแต่ละบุคคลพัฒนาไปตามการรับรู้ของตน โดยบางครั้งก็ไม่ขึ้นอยู่กับบุคคลอื่น ในการกำหนดว่าเด็กจะเป็นอย่างไรต่อไปนั้น การควบคุมจากภายในตัวเองสำคัญกว่าความต้องการ การมองเห็น และการยอมรับของบุคคลอื่นต่อการแสดงออกของเด็ก

อิงลิช และ อิงลิช (English and English. 1958 : 487) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่าเป็นลักษณะของการนำตนเอง ควบคุมหรือบังคับตนเองโดยอาศัยแรงจูงใจที่

สัมพันธ์กับอุดมคติที่บุคคลสร้างขึ้นสำหรับตนเอง หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามความตั้งใจ

กู๊ด (Good. 1959 : 176) ได้กล่าวถึงวินัยในตนเองว่าหมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ไม่ใช่บังคับโดยอำนาจภายนอก หากหมายถึงบังคับโดยอำนาจภายในของบุคคลนั้นเอง และเป็นอำนาจอันเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่าอันใดอันหนึ่งซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนเองได้

วินเซนต์ (Vincent. 1961 : 42 - 43) ได้ให้ความหมายของวินัยในตนเองว่า หมายถึง การที่บุคคลไม่ทำการใด ๆ อันจะเป็นผลให้เกิดความยุ่งยากแก่ตนในอนาคต หรือการไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวและสิทธิของผู้อื่น รวมทั้งการที่บุคคลนั้นกระทำสิ่งที่ไม่อยากทำ แต่การกระทำนั้นช่วยให้ความต้องการและสิทธิของผู้อื่นได้รับการตอบสนอง หรือกระทำสิ่งอันเป็นผลให้ผู้อื่นประสบผลสำเร็จในอนาคต

พรทิมล เพ็งศรีทอง (พรทิมล เพ็งศรีทอง 2515 : 13) ได้ให้ความหมายว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเอง หมายถึง ผู้ที่ควบคุมตนเองได้ทั้งในด้านอารมณ์และพฤติกรรม ผู้มีวินัยแห่งตนจะเป็นบุคคลที่รู้จักกาละเทศะ ล้นใจและเอาใจใส่ต่อสังคม เป็นผู้ที่มีระเบียบและปฏิบัติตามกฎของสังคม

กรรณา กิจขยัน (กรรณา กิจขยัน 2517 : 6) ได้ให้นิยามของวินัยแห่งตนว่า คือ ความสามารถของบุคคลในการควบคุมอารมณ์ หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามที่ตนมุ่งหวัง แม้จะมีสิ่งเร้าภายในของตน เช่น อุปสรรค หรือความปรารถนาก็ตาม ก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่มุ่งหวังเอาไว้

วิวัฒน์ ฐิตวราชัย (วิวัฒน์ ฐิตวราชัย 2523 : 8) ให้ความหมายไว้ว่า วินัยในตนเอง คือ ความสามารถที่บุคคลรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาในการแสดงพฤติกรรมทางด้านความ เป็นผู้นำ ความรู้สึกรับผิดชอบ ความอดทน ไม่กังวลใจ มีความเชื่อมั่นในตนเอง ความเห็นใจ ไม่เกรงใจ โดยปราศจากเหตุผล มีความตั้งใจ ความรู้สึกดีชอบ และความเชื่ออำนาจภายในตนเอง ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ตนต้องการ แต่ไม่ขัดกับกฎเกณฑ์ ข้อบังคับของสังคมทั่วไป รวมไปถึงการปฏิบัติตามระเบียบที่สังคมวางไว้

ชวลี นาคหัต (ชวลี นาคหัต 2524 : 6) ให้นิยามศัพท์ความมีวินัยแห่งตน หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการควบคุมพฤติกรรม และมีความรับผิดชอบ โดยเกิดจากการสำนึกตัวขึ้นมาเอง ไม่เฉพาะจะอยู่ภายใต้เงื่อนไข ซึ่งบังคับจากภายนอกเท่านั้น และบุคคลนั้นจะต้องยอมรับการกระทำของตน แม้จะมีอุปสรรคก็ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ๆ

จากความหมายข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า วินัยแห่งตนหมายถึง การที่บุคคลสามารถควบคุมตนเองได้ทั้งด้านอารมณ์และพฤติกรรมและผลของการกระทำเกิดจากแรงบังคับภายในซึ่งจะมีผลดีต่อตนเองและสังคม

สมาคมเรื่องเด็กแห่งสหรัฐอเมริกา (Child Study Association of America. 1952 : 132 - 135) เน้นให้เห็นถึงจุดมุ่งหมายการสร้างวินัยในตนเองว่า เพื่อระงับหรือควบคุมความโกรธ ความรู้สึกต่ำต้อย ความรู้สึกตัวเองมีความผิดอยู่ตลอดเวลา และมีความกลัวต่าง ๆ เพราะความรู้สึกเหล่านี้เป็นสาเหตุทำให้บุคคลขาดความเชื่อมั่นในตนเอง การแสดงหรือยั่วยุความรู้สึกดังกล่าว จึงเป็นทางหนึ่งที่ทำให้เด็กสามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเองได้

ลันเน่ ลูมิตร (ลันเน่ ลูมิตร 2505 : 20 - 21) กล่าวว่า การฝึกทางวินัย โดยมีจุดประสงค์ให้มีนิสัยประจำใจดี คือ ให้ความเคารพ มีมารยาทและความประพฤติดีงาม มีความเห็นอกเห็นใจ มีความร่วมมือซึ่งกันและกัน และยังคงกล่าวต่อไปอีกว่า ถ้าสามารถยึดนิสัยประจำใจให้ได้ดังจุดประสงค์แล้ว ความมั่นคงปลอดภัยและความรุ่งเรืองของชาติจะมีได้อย่างไม่เป็นปัญหาทั้งในปัจจุบันและอนาคต

เด็กทุกคนจำเป็นต้องผ่านประสบการณ์ในการสร้างระเบียบวินัย เขาต้องเรียนรู้ขนบธรรมเนียมประเพณีเพื่อประพฤติดูให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้น เขาต้องเรียนรู้ว่าอิสรภาพของเขาต้องมีขอบเขต ต้องเรียนรู้ถึงความปลอดภัยและอันตรายของสิ่งต่าง ๆ ต้องรู้จักตอบปฏิเสธ และต้องรู้ว่าเขาไม่สามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ในแนวความคิดของเขาเองได้ (ปรีชา จารุฉันทกรศรี 2522 : ไม่ปรากฏเลขหน้า) ถ้าเด็กมีวินัยในตนเองแล้ว ก็จะก่อให้เกิดผลดีแก่ตนเอง เพราะคุณค่าของวินัยพอสรุปได้ดังนี้ คือ

1. วินัยทำให้ผู้รักษาเป็นคนดีขึ้น เป็นเครื่องป้องกันความเสื่อมเสีย
2. วินัยเป็นเครื่องวัดความดีของคน ใครจะเป็นคนดีหรือเลว ดีมากหรือน้อย ไม่มีอะไร

เป็นเครื่องวัดได้แม่นยำเท่ากับการสังเกตวินัยของผู้อื่น ผู้ใดเคร่งครัดในวินัยในตนเอง ผู้นั้นเป็น คนดี

3. วินัยเป็นเครื่องแสดงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (ข้าเสือง วุฒิสันทร 2522 : 84 - 85)

การควบคุมตนเองหรือความมีวินัยในตนเองจะเริ่มพัฒนามาแต่เยาว์วัยโดยที่เด็กจะเรียนรู้ จากพ่อแม่ว่าตนควรประพฤติปฏิบัติตนอย่างไร และเขียนแบบ (Identify) พ่อแม่ไปด้วย ดังที่ ดอยล์ (Doyle. 1961 : 361) กล่าวว่า อดามารถาค่าที่มีวินัยในตนเองจะเป็นผู้ให้ตัวอย่าง แก่เด็กทั้งในการกระทำ การพูด และความรู้สึก เด็กจะพัฒนาการบังคับตนเองได้โดยได้รับการ แนะนำอย่างดีในวัยเด็กให้เขาเข้าใจบทบาททางสังคม และจากการดูแบบและเขียนแบบอย่าง ที่ปฏิบัติกัน จะทำให้เด็กสามารถตระหนักถึงความจำเป็นในการทำตามสังคม เด็กจะได้รับความรู้ เหล่านี้ไม่เฉพาะจากผู้ใหญ่เท่านั้น แต่ได้รับจากเพื่อนของเขาด้วย (Crow and Crow. 1962 : 105)

การพัฒนาความรู้สึกรับผิดชอบ ซึ่งเป็นหนทางให้บุคคลเกิดการควบคุมตนเองจากภายใน (Inner Control) หรือเกิดวินัยในตนเอง คุณสมบัติที่สำคัญของความรู้สึกผิดชอบก็คือ สามารถ ทำงานโดยที่เจ้าตัวไม่ปรารภณา โดยไม่ทำให้เกิดความรู้สึกผิดหรือละอายใจ ซึ่งความรู้สึกรับผิดชอบนี้ โคลเบอร์ก (Kohlberg. 1969) จัดเป็นพัฒนาการทางศีลธรรมขั้นสูงสุด ซึ่งจะทำให้บุคคลมี วินัยในตนเอง และมีหลักเกณฑ์ในการประพฤติปฏิบัติของตัวเอง นอกจากนี้ บารุค (Baruch. 1949 : 4 - 5) พบว่า วินัยในตนเองจะเกิดขึ้นกับบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง และผล การศึกษาของ สตรอทเธอร์ แจ็ค และ เพจ (Breckenridge. 1955 : 80 citing Storther, Jack and Page) พบว่า เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการ ควบคุมตนเอง มีความรู้สึกผิดชอบและสามารถแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมด้วย และในปี 1971 วิกกินส์ (Wiggine. 1971 : 289) ได้อ้างถึงการศึกษาของ โก (Gough) ที่ศึกษาเกี่ยวกับวินัยในตนเองพบว่า ผู้ที่มีวินัยในตนเองสูงจะมีความรับผิดชอบมาก มีความวิตกกังวลน้อย มีความอดทน มีเหตุผลที่มีประสิทธิภาพ และเป็นเหตุผลของตนเอง มีความยืดหยุ่นในความคิดและ

พฤติกรรมทางสังคม และจะมีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ดีกว่าผู้ที่ขาดวินัยในตนเอง และในปีเดียวกัน ไบรอัน (Bryant. 1971 : 854-B) พบว่า นักเรียนที่มีความเชื่ออำนาจภายในตน (Internal Control) ดีกว่านักเรียนที่เชื่ออำนาจภายนอกตน (External Control) โดยพบว่าพวกที่เชื่ออำนาจภายในตนมีวินัยในตนเองมากกว่า ปรับตัวได้ดีกว่ามีความต้องการผลสัมฤทธิ์ และมีความอดทนมากกว่า

ภัทรา นิคมานนท์ (ภัทรา นิคมานนท์ 2517 : 40 - 51) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีลห้า ความรู้สึกรับผิดชอบ วินัยในตนเอง ความเกรงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าความรู้สึกรับผิดชอบ วินัยในตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับที่ วรชัชวีกา ทองงอก (วรชัชวีกา ทองงอก 2517 : 9) กล่าวไว้ว่า วินัยในตนเองเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งที่ทำให้บุคคลประสบผลสำเร็จในการทำงานและการเรียนเนื่องจากมีความตั้งใจตรง มุ่งมั่นพยายามนั่นเอง และจากสถิติของศาลคดีเด็กและเยาวชน (คมกริช วัชรเสถียร 2517 : 66) รายงานว่า สำนวนแห่งการกระทำผิดของเยาวชน ไม่ว่าจะเป็นการลักขโมย ทำร้ายร่างกาย มักเป็นพวกที่ไม่สนใจเรียน จะเห็นว่าพฤติกรรมที่ขาดความซื่อสัตย์และวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กด้วย

วิวัฒน์ วัฒนาชัย (วิวัฒน์ วัฒนาชัย 2523 : 55 - 56) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัยในตนเอง และความซื่อสัตย์สูงกว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารและทฤษฎีเกี่ยวกับสื่อ

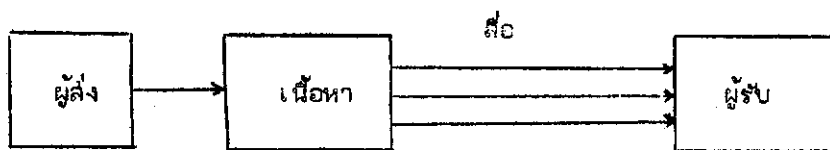
สื่อ หมายถึง ทางการติดต่อให้ถึงกัน ยัคนำให้รู้จักกัน (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493) หรืออาจกล่าวสั้น ๆ ว่า สื่อเป็นตัวกลางให้ผู้รับได้เนื้อหาตรงตามเป้าหมายที่ผู้ให้ต้องการ

สื่อหรือเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อความหมาย อาจจะเป็นคำพูด คำสั่งด้วยวาจา ระเบียบ ข้อบังคับ วิทยุ โทรทัศน์ ไลโลด ภาพยนตร์ หุ่น การใช้สัญลักษณ์ การแสดงกิริยาท่าทางต่าง ๆ เช่น การพยักหน้า อิม กัมกีระยะ (ลูร์ชัย ประเลร์รัฐลวย 2522 : 88) ได้แบ่งประเภทของสื่อ เป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. สื่อที่ใช้ถ้อยคำ (Verbal Massage) คือ การใช้ภาษาพูดหรือภาษาเขียนเป็น สื่อในการสื่อความหมาย หรือส่งข่าวสารซึ่งกันและกัน

2. สื่อที่ไม่ใช้ถ้อยคำ (Non-Verbal Massage) คือ การใช้สัญลักษณ์หรือสัญญาณ อื่น ๆ ที่เป็นสื่อในการส่งข่าวสาร

เราสามารถเขียนให้อยู่ในรูปของแผนผังได้ดังนี้

หุ่นเป็นสื่อชนิดหนึ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นในรูปลักษณะต่าง ๆ กัน อาจจะเป็นคน สัตว์ พืช หรือ สิ่งไม่มีชีวิตอื่น ๆ ก็ได้ เพื่อใช้ในการสร้างความเข้าใจระหว่างผู้ที่ตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้กับกลุ่ม ผู้ดู

จิระประภา บุณยนิตย์ (จิระประภา บุณยนิตย์ 2522 : 7) ให้ความหมายว่า หุ่น คือ สิ่งที่มีชีวิตเคลื่อนไหวได้ในรูปแบบของละครโดยมนุษย์ หุ่นมีหลายรูปแบบ แต่ต้องไม่ใช่ ตุ๊กตา หรือ หุ่นยนต์

เกศินี โยติกเสถียร (เกศินี โยติกเสถียร 2523 : 1) กล่าวว่า หุ่นเป็นการ แสดงมหรสพชนิดหนึ่งที่ใช้รูปจำลองคล้ายของจริงที่มีมาแต่โบราณในหลายประเทศของโลก เป็น การแสดงแทนตัวคน สิ่งมีชีวิตอื่น ๆ หรือแม้แต่สิ่งลึกลับในเทพนิยาย ซึ่งการแสดง การเคลื่อนไหว ของหุ่นจะอยู่ในความควบคุมของมนุษย์ที่เป็นผู้สร้างมันขึ้นมา

หุ่นแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้สี่ประเภท คือ

1. หุ่นเงาหรือหนังตะลุง (Shadow Puppet) เป็นหุ่นที่ทำจากหนังหรือกระดาษแข็ง ฝึไม่ให้เสียหรือส่ายไปต่อ เข้ากับส่วนของร่างกายที่ต้องการให้เคลื่อนไหวได้ ผู้เชิดเชิดจากด้านหลัง ของจอ

2. หุ่นมือ (Hand Puppet) เป็นหุ่นเชิดโดยใช้นิ้วสามนิ้ว นิ้ว นิ้วหัวแม่มือ นิ้วชี้ และนิ้วกลางหรือนิ้วก้อย โดยใช้นิ้วก้อย โดยใช้นิ้วชี้สอดไว้ที่ตัวหุ่น ส่วนนิ้วกลางและนิ้วหัวแม่มือ สอดไว้ที่แขน หุ่นประเภทนี้มีแต่หัวและแขนเท่านั้น บางครั้งอาจมีขาด้วย

3. หุ่นเชิด (Rod Puppet) เป็นหุ่นเชิดด้วยไม้หรือสายเชือกหลุดจากข้างล่าง ของตัวหุ่น การสร้างหุ่นประเภทนี้ทำได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับว่าบทละครนั้น ๆ ต้องการให้หุ่นใช้วิธีอะไร ส่วนไหนของร่างกายเคลื่อนไหว

4. หุ่นชัก (Marionette) เป็นหุ่นที่ชักจากข้างบนของตัวหุ่นโดยมีเชือกหรือ ลวดเล็ก ๆ ห้อยระโยงระยางตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เวลาชักก็โยกไม้ชักข้างบนพร้อมกับ เชือกหรือลวด แล้วแต่ว่าต้องการให้วิธีอะไรส่วนไหนเคลื่อนไหว หุ่นประเภทนี้มีความสวยงามและ เหมือนคนจริง ๆ มากที่สุด แต่ทำใช้ง่าย และใช้เวลาในการสร้างและหัดชักนาน (เกศินี โยติกเสถียร 2522 : 12 - 15)

ปัจจุบันมีการใช้หุ่นในการสอนนักเรียนทั่วไป ตลอดจนใช้ในการศึกษาแก่มวลชน เพื่อเป็น การสร้างบรรยากาศในการเรียนให้สนุกและมีชีวิตชีวา สามารถใช้ถ้อยคำที่หึงสนุกและแทงใจผู้ดู เพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์พัฒนาและฝึกทักษะของการแสดงออกตามความคิดของตนเอง ฉวี ศุภกรโยธิน (ฉวี ศุภกรโยธิน 2522 : 33) กล่าวว่า หุ่นเป็นสื่อการเรียนที่วิเศษมากในแง่ของ ความรู้สึกภายใต้จิตสำนึกของเด็ก เพราะมันเป็นช่องทางของเด็กเล็ก ๆ ที่หึงสนุกใจไปที่ตัวหุ่น ซึ่งความจริงตัวเขาก็คือ หุ่นนั่นเอง การเล่านิทานโดยใช้หุ่นง่าย ๆ จะเพิ่มความสนใจในการ ฟังนิทานเพื่อส่งเสริมจริยธรรมมากกว่าการเล่าด้วยปากเปล่า (เมธี ศันสนานนท์ 2519 : 51) รายการโทรทัศน์ชื่อ เซซามีสตรีท (Sesame Street) ก็ใช้การแสดงหุ่นช่วยสอนเด็ก เรียนอ่าน เรียนโต้หัดเขียนกับเด็ก เรียนตีหรือเด็กปกติ นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการของ เม็กซิโก ใช้การแสดงหุ่นเพื่อให้นักศึกษาแก่มวลชน โดยส่งรายการต่าง ๆ ไปตามโรงเรียนและหมู่บ้าน ที่ห่างไกล เป็นต้น (เกศินี โยติกเสถียร 2522 : 7 - 8) และจากการศึกษาของ สัตอร์ (Wall, White and Philpott. 1965 : 68 citing Stories) พบว่า การแสดงหุ่นสามารถลดความขุ่นข้องของเด็กนักเรียนได้ ในบางครั้งก็มีการแสดงหุ่นเพื่อจุดใจ ให้ผู้ดูซึ่งเป็นเด็กกระทำตาม เช่น ในกรณีของเด็กไม่ยอมแปรงฟัน ไม่ยอมนั่งกระโถน ไม่ยอมตัดผม ไม่ยอมไปโรงเรียน โดยที่ผู้สร้าง เรื่องต้องผูก เรื่องที่สามารถทำให้เด็กมองเห็นถึงผลเสีย

อันเกิดจากพฤติกรรมนั้น ๆ แก่หุ่นในขณะที่แสดงอย่างเด่นชัด ทำให้เด็กเกิดความเชื่อต่อใคร่กระทำตาม เช่น นิสิตวิชาโททางเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แสดงละครหุ่นเรื่อง "หนูน้อยพินสอย" เมื่อปลายปี พุทธศักราช 2519 ซึ่งเป็นเรื่องผลเสียของการไม่รักษาฟันทำให้ฟันเสีย โดยแสดงให้เห็นตัวแมงกินฟันกำลังเกาะฟันอย่างชัดเจนและน่ากลัวให้เด็กอนุบาล 2 โรงเรียนอนุบาลสมงคผลพิทย จำนวน 120 คน ดู ผลปรากฏว่า เด็กมีความตื่นตัวเห็นแมงกินฟัน บางคนจะปิดปากตนเอง บางคนอ้าปากค้าง บางคนรีบซับฟันตนเอง เพื่อให้แน่ใจว่าฟันยังคงอยู่ จากข้อมูลย้อนกลับจากทางบ้าน เด็กที่ดูการแสดง 85 เปอร์เซ็นต์ ไข่ย้ายสีฟันที่หุ่นแจกให้หลังการแสดงจบทั้งก่อนนอนและตื่นนอน เพราะมีความเชื่อว่าผลเสียจะเกิดกับตน เช่นเดียวกับที่เกิดกับหุ่นถ้าไม่รักษาความสะอาดฟัน (เกสปี โยติกเสถียร 2522 : 9)

นอกจากนี้มีการทดลองบำบัดรักษาปัญหาทางจิตใจของเด็ก โดยใช้การแสดงหุ่น ซึ่งมีสองวิธีการ คือ ให้สังเกตปฏิกริยาของเด็กในขณะที่เด็กดูการแสดงหุ่น และอีกวิธีหนึ่งก็คือ ให้เด็กแสดงหุ่นเอง เด็กจะได้แสดงถึงภาวะจิตใจและความต้องการที่แท้จริงของตนออกมา เนื่องจากหุ่นเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตนั่นเอง ในปี ค.ศ. 1935 ที่ แบลเลวู (Bellevue) ในนิวยอร์ก ได้ศึกษาเด็กที่เป็นโรคจิตและโรคประสาท พบว่าการแสดงหุ่นจะช่วยรักษาจิตใจได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ และจากการศึกษาของ มาร์ส และ สวีเวนท์ ในปี ค.ศ. 1939 พบว่าเมื่อเด็กได้พูดได้แสดงออกซึ่งการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว จากการแสดงหุ่นอาการของเด็กก็จะดีขึ้น ในโรงเรียนก็ได้มีการนำการแสดงหุ่นมาช่วยแก้ปัญหาด้านการเรียน เช่น การเขียน การอ่านด้วย (White and Philpott, 1965 : 68 - 69 citing Marcus and Jouvent, 1939)

จะเห็นได้ว่าเราสามารถนำหุ่นให้เกิดประโยชน์ในการเรียนการสอนนักเรียนทั่วไป เป็นการแนะแนวและบำบัดรักษาในกรณีเด็กปรับตัวไม่ได้ ตลอดจนเด็กที่เป็นโรคจิตโรคประสาทด้วย

แบนดูรา (นวลศิริ เปาโรหิตย์ 2520 : 195 - 196 อ้างอิงมาจาก Bandura, 1972) ได้ทำการทดลองพบว่า การเรียนรู้ในลักษณะของการเลียนแบบเท่านั้นจะนำไปสู่การสร้างค่านิยมทางศีลธรรมของเด็ก อิทธิพลของรูปแบบทางสังคม (Social Model) จะมีผลต่อความคิดทางศีลธรรมของบุคคลอย่างยิ่ง

ทาร์เด (Tarde) นักจิตวิทยาชาวฝรั่งเศสได้พิมพ์หนังสือชื่อว่า กฎของการเลียนแบบ (The Law of Imitation) โดยเน้นใจความสำคัญว่ามนุษย์เราแต่ละคนนั้นจะแสดงอาการประพฤติดต่อบรรยากาศโดยอาศัยการเลียนแบบทั้งอย่างรู้ตัวและไม่รู้ตัว เป็นสำคัญ และยังคงกล่าวไว้ว่าการเปลี่ยนแปลงของสังคมต่าง ๆ ประเพณีต่าง ๆ แฟชั่นการประดิษฐ์คิดค้น และพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์เกิดจากการเลียนแบบด้วยกันทั้งสิ้น (เดโช ส่วนานนท์ 2519 : 274 - 275 อ้างอิงมาจาก Tarde)

ฟรีแมน (Freman) กล่าวว่า แม้ว่าการเลียนแบบจะเกิดขึ้นได้จริงด้วยอิทธิพลของการเลียนแบบที่มีอยู่ในตัวบุคคล แต่ก็จะไม่เกิดขึ้นอย่างชนิดหุบหูหุบตาเลียนแบบเข้าไปเป็นอันขาด และเขาอ้างว่า เราเลียนแบบการกระทำต่าง ๆ ต่อเมื่อการกระทำนั้นมีความหมายสำหรับเรา และสอดคล้องกับความปรารถนาของเราเองด้วย บราวน์ (Brown) แห่งมหาวิทยาลัยแทกซัสสนับสนุนความคิดของ ฟรีแมน โดยอ้างว่า เด็กผู้หญิงคนหนึ่งทำผมเลียนแบบดารากาพยนตร์คนหนึ่งหาใช่อิทธิพลของก๊างสียงภายในที่มีชื่อว่า "เลียนแบบ" นั้นไม่ แต่เพราะเธอเชื่อว่าทรงผมแบบนั้นจะทำให้เธอเหมือนกับดารากาพยนตร์หรือบุคคลที่เธอบูชามากยิ่งเท่านี้เอง (เดโช ส่วนานนท์ 2519 : 277 อ้างอิงมาจาก Freman) การเลียนแบบมีบทบาทมากในการเปลี่ยนหรือสร้างพฤติกรรมใหม่ของบุคคล การตอบสนองแปลก ๆ ใหม่ ๆ อาจเกิดขึ้นได้จากการสังเกต หรือการเรียนรู้พฤติกรรมของคนอื่นทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม (Bandura and Walters, 1963 : 47 - 49) ในบางกรณี การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ในผู้สังเกตมากพอ ๆ กับที่ผู้กระทำเองเกิดการเรียนรู้ (McBrearty, Marston and Kanfer, 1961 : abstract)

การเลียนแบบเกิดขึ้นได้ทั่วไปในทุกวัฒนธรรมทุกเพศทุกวัยและทุกอาชีพ ซึ่งอาจจะเป็นการเลียนแบบชีวิตจริงในสังคม หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ก็ได้ เช่น คำพูด การเขียน รูปภาพ ฯลฯ การเล่นในลักษณะของรูปภาพอาจจะเป็นภาพยนตร์ โทรทัศน์ หรือโลดหัดรูปกรณอื่น ๆ มีอิทธิพลต่อรูปแบบของพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์มาก เพราะชีวิตมนุษย์ต้องเกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา และการสื่อสารโดยทางคำพูดมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลน้อยกว่าการสื่อสารโดยใช้โลดหัดรูปกรณ

หนังสือตลิ่งสด เป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลมากที่สุดใ้ในภาคใต้ ประชาชนจะเชื่อและชอบหนังสือตลิ่งมากกว่า วิทยุ โทรทัศน์ ... หนังสือตลิ่งพูดอะไรออกมาโดยผ่านตัวหนังสือตลิ่งประชาชนส่วนมากจะเชื่อ ไอ้เท่ง พูดอย่างนั้น ไอ้แก้วพูดอย่างนี้ ประชาชนจะจำได้และนำมาพูดเล่าสู่กันฟังอีกครั้งหนึ่งเมื่อหนังสือเล่มแสดงแล้ว เพราะนอกจากความบันเทิงแล้วหนังสือตลิ่งยังให้แนวคิด ความรู้แก่ผู้ข้มด้วยที่หนังสือตลิ่งเป็นที่นิยมมาก เพราะหนังสือตลิ่งเป็นสื่อมวลชนพิเศษ มีพร้อมทั้งศิลปะและคำล่ดตราั้ตนเอง (บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ 2522 : 8)

ดร.สมพร ปัวทอง (ผู้วิจัย พงศ์ไพบูลย์ ม.ป.พ. : บทนำ อ้างอิงมาจากสมพร ปัวทอง) กล่าวถึงการแสดงหนังสือตลิ่งว่า การแสดงหนังสือตลิ่งนั้นนอกจากจะได้รับ ความบันเทิงในแง่ของการดูการละเล่นแล้วยังมีแง่คิดต่าง ๆ ที่มักจะสอดแทรกอยู่เสมอในการพากย์ การอบรมศีลธรรม คุณธรรมและคติธรรมต่าง ๆ มักจะเป็นธรรมดาที่หนังสือตลิ่งมักจะสอดแทรกไว้เสมอ

บัญญัติ เรืองศรี (บัญญัติ เรืองศรี 2522 : บทนำ) กล่าวถึง การนำหนังสือตลิ่งไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนว่า ... ครูประถมศึกษา โดยเฉพาะครูในชนบทภาคใต้ ยังขาดเครื่องช่วยสอนที่ถูกหลักวิชา และทฤษฎีการสอนอยู่มาก ผู้เขียนคิดว่า เรื่องนี้ น่าจะเป็นหน้าที่ของภาควิชาภาษาไทยของมหาวิทยาลัยในส่วนภูมิภาค ควรจะยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ ... ถ้าครูตั้งใจจริงไม่คัดตลิ่งกลอนหนังสือตลิ่ง รักและภูมิใจในวัฒนธรรมของบรรพบุรุษ ต้องการจะปรับปรุงมรดก นำมาสืบทอดธำรงไว้ ต้องการจะปลูกฝังสำนึกใหม่ ๆ ให้แก่นุชน ชครูก็ควรจะต้องหัดเข็ดและหัดว่ากลอนหนังสือให้ได้ เพราะมีสิ่งของที่เหลือบ่ากว่าแรงเลย นักเรียนฝึกหัดครูในวิทยาลัยครูที่ตั้งอยู่ในภาคใต้ ควรจะได้รับการฝึกให้เข็ดและขับบทหนังสือตลิ่ง ตลอดจนฝึกให้แต่งบทหนังสือให้เป็นเสียตั้งแต่อยู่สถานศึกษาฝึกหัดครู ถ้าหากกระทำกันได้ดีก็เท่ากับประกันว่าหนังสือตลิ่งจะไม่สูญไปจากบ้กษั้ใต้ และยิ่งไปกว่านั้นจะเป็นฐานสำคัญสำหรับพัฒนากระบวนการสอนแบบไทย ๆ ให้เข้าใกล้ความเป็นไทยมากยิ่งขึ้น ระบบการศึกษาของเราจะได้ชื่อว่ามีเท่าถึงดินมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่น นายบุญล ระวัง นิสิตฝึกสอนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา ซึ่งผู้เขียนเป็นผู้ฝึกหัดการล่ด เอานหนังสือตลิ่งไปเข็ดล่ดวรรณคดีในชั้น ป.4 ได้ผลมาแล้วอย่างดีเยี่ยมที่โรงเรียนดอนข้เหล็ก อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ในคราวออกฝึกสอนภาคแรก ปีการศึกษา 2520

หนังตะลุง เป็นศิลปะวัฒนธรรมการละเล่นของภาคใต้ซึ่งมีมานานแล้ว บางท่านกล่าวว่ามาตั้งแต่สมัยอยุธยาตอนต้น แต่ก็หาหลักฐานยืนยันให้แน่ชัดลงไปไม่ได้ ที่ปรากฏหลักฐานชัดเจน คือ การแสดงหนังใหญ่ซึ่งมีกล่าวถึงในวรรณคดี เรื่องสมุทรโฆษก่าวันที่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช และวรรณคดีไทย เรื่องนี้กำเนิดขึ้นเพื่อการละเล่นหนังใหญ่โดยเฉพาะ

ผู้สนใจศึกษาหนังตะลุงไทยหลายท่าน ได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับกำเนิดหนังตะลุงต่างกันไป สมเด็จพระบรมศาสดาจารย์ท่านพุทธทาส (เจ้ากรรมนายเวร) แห่งวัดป่าเลไลยก์ (เมืองสุพรรณบุรี) ได้เขียนไว้ในหนังสือ "หนังตะลุง เป็นของใหม่ ฟังเกิดขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 5 พวกชาวควน (มะพร้าว) แขวงสงขลาพิทักษ์ คิดเอาอย่างหนังแขก (ชวา) มาเล่นเรื่องไทยขึ้นก่อน แล้วจึงแพร่หลายไปที่ยืนในมณฑลนั้น เรียกกันว่า หนังควน เจ้าพระยาสุรวงค์ไวยวัฒน์ (วร บุนนาค) พาเข้ามากรุงเทพฯ ได้เล่นถวายตัวที่บางปะอิน เป็นครั้งแรกเมื่อปีชวด พ.ศ. 2419"

เอนก นาวิกมูล ได้ศึกษาหาหลักฐานสืบอายุหนังตะลุงโดยค้นถึงถิ่นกำเนิดโดยมุ่งไปที่จังหวัดสงขลา พบทั้งพยานบุคคลและรูปหนังรุ่นเก่าแก่พอจะสืบอายุได้ ได้ข้อสรุปว่า หนังตะลุงไทยที่เชื่อว่าสืบเชื้อสายมาจากหนังแขกนั้นน่าจะเกิดขึ้นในไทยอย่างน้อยที่สุดสมัยรัชกาลที่ 2 หรือไม่ก็สมัยรัชกาลที่ 1 หรือก่อนหน้านั้น คงไม่ใช่ของใหม่ที่เกิดขึ้นในสมัยรัชกาลที่ 5 อย่างแน่นอน

จากความเห็นของผู้ที่ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับหนังตะลุงทำให้เราทราบว่า หนังตะลุงเป็นศิลปะวัฒนธรรมอันเก่าแก่ของไทยภาคใต้ที่สืบทอดต่อกันมาตามลำดับ ถ้าจะสืบหาความเก่าของหนังตะลุงหรือหุ่นเงาเนื้ลงไปอีกก็จะทราบว่า มีมานานแล้วในหลายชาติ ดัง แกคินี โยติกเล็เดียร์ (แกคินี โยติกเล็เดียร์ 2522 : 1) กล่าวว่า มีหลักฐานโบราณเกี่ยวกับการแสดงหุ่นในหลายประเทศของโลก เช่น จีน ชวา อินเดีย ญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ อเมริกา เม็กซิโก อิตาลี และไทย เป็นต้น ... ในชวาต้นศตวรรษที่สิบก็ปรากฏหลักฐานการแสดงหุ่นเงาหรือหนังตะลุง

ดร.อุทิศ นาคสวัสดิ์ (อุทิศ นาคสวัสดิ์ 2511 : 12) กล่าวว่า หนังตะลุงเป็นการแสดงอย่างหนึ่งที่ใช้เงา (Shadow Plays) วิธีแสดง คือ เอาหนังโคกระปือหรือหนังแพะ มาสลักเป็นรูปตัวละครต่าง ๆ แล้วขีดหนังนั้นให้เงาไปติดที่จอด้านหน้าโดยใช้ตะเกียงส่องไปจากด้านหลังตัวหนังนั้น ... การเล่นชนิดนี้มีอยู่ในหลายประเทศด้วยกันและมีมานานเป็นพันปีแล้ว

ในหนังสือโอมาร์คัยยม (Omarkhayam) ก็ได้กล่าวถึงการเล่นหนังตะลุง ในประเทศสยาม อินเดีย และไทย ก็ปรากฏมีการเล่นแบบเดียวกัน

หนังตะลุง เป็นวัฒนธรรมมรดกที่ควรอนุรักษ์อย่างแท้จริง เพราะเป็นสิ่งที่ผูกพันอยู่ในตัว ใจทุกประโยชน์ด้านความรู้ ความบันเทิง คติธรรม และยังคงแสดงถึงวิถีชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น อีกด้วย

เสฐียรโกเศศ ได้อธิบายความหมายของวัฒนธรรมตามแนววิชามานุษยวิทยา โดยแยก ให้เห็นเป็นสี่ด้านดังนี้ คือ

1. พฤติกรรมทางสังคม ได้แก่ กิริยาอาการ และท่าทีที่มนุษย์ในสังคมแสดงออก เป็นนิสัย ความเคยชิน เมื่อจะทำอะไร ประพฤติอะไร ก็มีกิริยาอาการแสดงออก เป็นอย่าง เดียวกันในสังคม และรวมทั้งรู้สึกใช้สิ่งซึ่งสร้างหรือทำขึ้นได้ด้วย
2. วาจาและท่าทาง เมื่อพูด
3. กิจกรรม คือ ความไม่อยู่นิ่งในอันที่ประกอบกิจการ การเล่นหรือการกระทำใด
4. ผลเกิดจากกรรม อันเป็นผลดีกรรมของมนุษย์ เช่น บ้านเรือน เรือกล่นไร่ นา เครื่องใช้ไม้ล้อยและอื่น ๆ

วัฒนธรรมมีอิทธิพลสำคัญยิ่งต่อชีวิตในการสร้างวิถีชีวิตของคนตั้งแต่เกิดโดยไม่มีใครรู้สึกตัว ทุกคนเมื่อเกิดมาแล้วจำเป็นต้อง เรียนรู้วัฒนธรรมนิยมประเพณีและระเบียบแบบแผนของกลุ่ม โดยผ่านสถาบันทางสังคมต่าง ๆ นับตั้งแต่ครอบครัว เป็นต้นไป จึงนับว่าวัฒนธรรมนี้เป็นตัวการสำคัญ อย่างหนึ่งที่ยังช่วยวางรากฐานให้แก่บุคลิกภาพ ทั้งในด้านความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจในการกระทำ และความเชื่อต่าง ๆ ตามที่ได้เรียนรู้จากชีวิตการอยู่ร่วมกัน ดังนั้น เราจะสังเกตเห็นได้ว่า ในหมู่ชนแต่ละกลุ่มแต่ละเหล่า จะมีวัฒนธรรมเป็นเสมือนบ้านหลังพลอมให้คนกลุ่มนั้นมีชีวิต ความเชื่อภาษาพูด แบบแผนพฤติกรรมต่าง ๆ ตลอดจนการยึดถือค่านิยมแห่งชีวิต เป็นไปในแนว เดียวกัน สรุปได้ว่าบุคคลที่เจริญเติบโตในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันย่อมมีโครงสร้างของบุคคล หลายด้านที่แตกต่างกันไปแล้วแต่สภาพแวดล้อมทาง วัฒนธรรมกลุ่มนั้นเอง

จากความหมายของวัฒนธรรมดังกล่าวทำให้มองได้ว่า หนึ่งตระกูลเป็นวัฒนธรรมที่ประกอบด้วยวัฒนธรรมหลายอย่าง ได้แก่ ภาษา ศิลป ดนตรี และวรรณกรรม ด้วยเหตุที่หนึ่งตระกูลเป็นวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของชาวไทยภาคใต้เป็นอย่างมาก ผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะนำหนึ่งตระกูลมาเป็นสื่อกลางเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยในตนเองในการวิจัยครั้งนี้

ส่งเสริมนโยบายในการศึกษาค้นคว้า

1. การเปิดหนึ่งตระกูลจะเป็นสื่อกลางในการส่งเสริมให้เด็กเริ่มมีการพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตนสูงชันกว่าเดิม
2. เด็กที่ได้รับการช่วยเหลือหนึ่งตระกูลเป็นสื่อกลาง กับเด็กที่ได้รับการช่วยเหลือเป็นข้อสังเกต จะมีพัฒนาการทางจริยธรรมด้านวินัยแห่งตนแตกต่างกัน โดยกลุ่มแรกจะสูงชันกว่ากลุ่มหลัง

วิธีดำเนินการ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลอง เป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. การเลือกโรงเรียน
2. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
3. การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการทดลอง
4. การดำเนินการทดลอง
5. การดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

• การเลือกโรงเรียน

เนื่องจากในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องอาศัยความร่วมมือจากทางโรงเรียนและชุมชนหลายประการ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีสุ่มโรงเรียนแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 1 โรงเรียน จากโรงเรียนประถมศึกษาระดับอำเภอในจังหวัดนครราชสีมา โดยใช้เกณฑ์ดังนี้

1. เป็นโรงเรียนที่อยู่ในเขตอำเภอปากพลี จังหวัดนครราชสีมา
2. นักเรียนที่จะทำการทดลองมีวุฒิสำเร็จแตกต่างกัน
3. ผู้บริหารและคณะครูในโรงเรียนยินดีให้ความร่วมมือและมีความสนใจในการทดลอง

ครั้งนี้เป็นอย่างไร

• การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับประถมศึกษา 5 โรงเรียนเทศบาลปากพลี 2 อำเภอปากพลี จังหวัดนครราชสีมา ปีการศึกษา 2524 จำนวน 40 คน มีอายุอยู่ระหว่าง 11 - 12 ปี โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีรายชื่อแห่งต้นน้อยด้วยวิธีเจาะจง (Purposive Sample) จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 143 คน แล้วจึงสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Random Sampling) ออกเป็น

สองกลุ่ม ให้ได้กลุ่มละ 20 คน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การศึกษารายครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ใช้แบบแผนการวิจัยที่เรียกว่า Randomized Control Pretest-Posttest Design มีลักษณะการทดลองดังที่แสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Pretest Posttest Design

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
R_E	T_1	X_1	T_2
R_C	T_1	X_2	T_2

- R_E แทน กลุ่มทดลอง
- R_C แทน กลุ่มควบคุม
- X_1 แทน การเปิดหนังสือ
- X_2 แทน การให้ข้อสังเกต
- T_1 แทน การทดสอบก่อนการทดลอง
- T_2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง

• การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองมีดังนี้

1. ตัวหนังสือ (Shadow Puppet) สักหาตัวหนังสือตามรูปแบบแบบลักษณะตัวหนังสือที่ปรากฏในภาคใต้
2. เขียนโครงเรื่อง ผู้วิจัยได้เขียนโครงเรื่องให้มีความเกี่ยวกับความมีวินัยแห่งตนหรือการขาดวินัยแห่งตน ตลอดคนผลที่ได้รับจากการกระทำนั้น ๆ โครงสร้างทั้งหมดมีห้าเรื่อง ดังนี้

1. ซาบผู้กล้าหาญ
2. ผู้ทริกรรม
3. ยอดชายลุ่มร้อน
4. ล่องหน้อง
5. นางฟ้า

3. เขียนบทหนึ่งเพลง ผู้ริ่สร่วมกับผู้มีความรู้ความฉลาดในการเขียนบทหนึ่งเพลง เขียนบทหนึ่งเพลงตามแนวโครงเรื่องให้ผู้ริ่สร่วมได้เขียนไว้ทั้งห้าเรื่อง บทหนึ่งเพลงแต่ละเรื่องจะประกอบด้วย

1. บทบรรยาย
2. บทพากย์
3. บทเจรจา
4. ฉากหนึ่งเพลง ใช้ผ้าขาวคอนข้างบางทำจอ ให้มีขนาดกว้าง $1\frac{1}{2}$ เมตร ยาว 3 เมตร
5. เครื่องดนตรีหนึ่งเพลง สดหาเครื่องดนตรีหนึ่งเพลง ซึ่งจะใช้ในการทดลองครั้งนี้

ห้าชิ้นด้วยกัน คือ

1. ทุ้ม
2. ซอด้วง
3. ซึง
4. กลองตุ้ม (กลองเล็ก)
5. โหม่ง

6. แบบล่องถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน ซึ่งผู้ริ่สร่วมได้ดัดแปลงจากแบบล่องถามวินัยแห่งตนของ กรุณา กิจยพันธ์ (กรุณา กิจยพันธ์ 2517 : 104) วิชาหัตถ์ มูลสถาน (วิชาหัตถ์ มูลสถาน 2522 : 93 - 105) ซึ่งลักษณะแบบล่องถามเป็นการสร้างสถานการณ์ขึ้นเพื่อทดสอบทักษะการใช้เหตุผลในการตัดสินใจของผู้ถูกทดสอบว่าอยู่ในขั้นใดตามแนวทฤษฎีพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์ก จำนวน 20 ข้อ การตรวจให้คะแนนในแต่ละสถานการณ์

จะมีคำตอบให้เลือก 4 คำตอบ โดยให้เลือกเพียงหนึ่งคำตอบที่คิดว่า เป็นเหตุผลที่ตนาใช้ในการตัดสินใจ
เมื่อมีเหตุการณ์นั้น ๆ เกิดขึ้น แต่ละคำตอบจะมีค่าคะแนนตามขั้นของจริยธรรมที่แสดงในคำตอบนั้น
ดังนั้น ในหนึ่งสถานการณ์จึงมีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 1 - 4 คะแนน

ตัวอย่างแบบทดสอบ

คำแนะนำในการตอบ แบบสอบถามนี้เป็นสถานการณ์สั้น ๆ เกี่ยวกับการตัดสินใจในชีวิต
ประจำวัน ให้นักเรียนอ่านอย่างช้า ๆ แล้วหยุดคิดว่าถ้า เป็นอย่างนั้นนักเรียนจะตัดสินใจทำอย่างนั้น
เพราะอะไร โดยเลือกข้อที่ตรงกับความรู้สึกความคิดของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว แล้วกา
เครื่องหมาย / หน้าข้อที่นักเรียนเลือกนั้น

ตัวอย่าง

- (0) เด็กคนหนึ่งแย่งหนังสือการ์ตูนกับน้องของเขา จนทำให้หนังสือขาด ถ้านักเรียนเป็นเด็กคนหนึ่ง
นักเรียนจะไม่ทำเช่นนี้ เพราะ
- อาจทำให้แม่โกรธและถูกลงโทษ
 - กสัวแม่ไม่รัก
 - ถ้าคนอื่นเห็นนักเรียนอาจจะถูกหาว่า เป็นเด็กเกเร
 - ไม่ควรแย่งถ้าเห็นว่าน้องกำลังอ่านอยู่ก่อน จึงเป็นสิทธิของน้อง
- (00) นักเรียนพบเพื่อนคนหนึ่งหกล้ม เลือดออกจึงรีบพาไปหาครูเพื่อขอยาใส่แผล ที่นักเรียนทำเช่นนี้
เพราะ
- ถ้าไม่ช่วยคงไม่มีใครอยากคบเรา เป็นเพื่อนอีก
 - เรื่องอย่างนี้ เป็นหน้าที่ที่ต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันอยู่แล้ว
 - ต้องการให้ครูชมเชยว่าเป็นผู้มีน้ำใจ
 - ถ้าไม่ช่วยอาจถูกครูตำหนิและอาจถูกลงโทษได้

การวิเคราะห์และการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. โครงเรื่อง

1.1 นำโครงเรื่องหนึ่งตระกูลที่เขียนขึ้นไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาและเทคโนโลยีทางการศึกษา เพื่อหาความเที่ยงตรงของเนื้อหาโดยวิธี Face Validity

1.2 นำโครงเรื่องหนึ่งตระกูลไปเล่าให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่โรงเรียนวัดบางตุระ เพื่อหาความเที่ยงตรงของเนื้อหาอีกครั้งหนึ่ง

2. บทหนึ่งตระกูล

2.1 นำโครงเรื่องที่ผ่านมาการตรวจสอบและแก้ไขแล้วมาเขียนเป็นบทหนึ่งตระกูล โดยที่ผู้วิจัยร่วมกับผู้มีความรู้ความสามารถในการเขียนบทหนึ่งตระกูล เขียนบทหนึ่งตระกูลขึ้น

2.2 ทำการทดลองเช็ดหนึ่งตระกูล (Pilot Study) เพื่อตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องก่อนนำไปใช้จริง โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่โรงเรียนเทศบาลปากพวง 1 อำเภอปากพวง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มที่จะทำการทดลองจริง

3. แบบสอบถามวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน

3.1 หาความเที่ยงตรงของแบบสอบถามโดยวิธี Face Validity โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตวิทยาและผู้ชำนาญทางการศึกษา เกี่ยวกับพิจารณาการทางจริยธรรมตามแนวทฤษฎีของโคลเบอร์ก

3.2 นำแบบสอบถามไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลปากพวง 1 อำเภอปากพวง จังหวัดนครศรีธรรมราช ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2524 ซึ่งฉีกกลุ่มที่ใช้ในการทดลองจริง จำนวน 122 คน นำผลที่ได้มาตรวจให้คะแนน เพื่อหาความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) โดยนำคะแนนที่ตรวจได้จากแบบสอบถามเปรียบเทียบกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนที่ได้จากการสังเกต ความมีวินัยของนักเรียนโดยครูประจำชั้นของนักเรียนนั้น คัดเลือกเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์และมีความเที่ยงตรงตามสภาพ ได้จำนวน 100 ชุด

3.3 นำผลคะแนนที่ตรวจแล้วและมีความเที่ยงตรงตามสภาพมาหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อตามหลักการตัดกลุ่ม 25 เปอร์เซนต์ เป็นกลุ่มมีวินัยแห่งตนสูง และกลุ่มมีวินัยแห่งตนต่ำ

โดยใช้ค่าสถิติส่วนวิฤต (t-test) เลือกเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 2.0 ขึ้นไป
ซึ่งก็แสดงไว้ในตารางภาคผนวก

3.4 คำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตร Alpha Coefficient
ของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่น .9368

• การดำเนินการทดลอง

การทดลองวิจัยครั้งนี้ได้กระทำในวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2525 ถึงวันที่ 5 กุมภาพันธ์
พ.ศ. 2525 ซึ่งวิธีดำเนินการทดลองตามลำดับดังนี้

1. ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำการทดลองโดยใช้แบบสอบถามวัดการให้เหตุผลเชิง
จริยธรรมด้านวินัยแห่งตนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาหนึ่งคาบ
2. ให้นักเรียนกลุ่มทดลองทำการเปิดหนังสือส่งปลาดุกหนึ่งครั้ง สัปดาห์ที่สอง
สองครั้ง ครั้งละหนึ่งเรื่อง โดยใช้เวลาครั้งละประมาณ 40 นาที และให้นักเรียนสรุปเนื้อหาที่ตนเอง
ในแต่ละครั้ง ครั้งละ 10 นาที รวมเวลาการทดลองครั้งละ 50 นาที การเปิดทั้งหมดนี้ทำครั้ง
การเปิดหนังสือส่งปลาดุกเปิดโดยผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการเปิดหนังสือ ส่วนกลุ่มควบคุมให้
นักเรียนได้รับความรู้จากข้อสันเทษะที่เป็นโครงเรื่องหนังสือส่งปลาดุกที่ผู้วิจัยเขียนขึ้น โดยที่ผู้วิจัยจะแจกให้
ครั้งละหนึ่งเรื่อง และมีการอภิปรายสรุปหลังจากนักเรียนได้อ่านข้อสันเทษะนั้น ๆ จบลงแล้ว
3. หลังจากการทดลองครบห้าครั้งแล้ว ได้ทำการทดลองทันที โดยใช้แบบสอบถาม
วัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านวินัยแห่งตนชุดเดิม ใช้เวลาหนึ่งคาบ
4. รวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ต่อไป

• การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาข้อมูล ได้ใช้ค่าสถิติต่าง ๆ ดังนี้

1. ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N} \quad (\text{Guildford, 1950 ; 44})$$

1.2 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สูตร

$$S = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \quad (\text{Ferguson. 1967 : 67})$$

2. ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม คำนวณจากสูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}} \quad (\text{Ferguson. 1971 : 152})$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนในแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
	\bar{X}_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อในกลุ่มสูง
	\bar{X}_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ
	S_1^2	แทน	ค่าความแปรปรวนเป็นรายข้อในกลุ่มสูง
	S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ
	N_1	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง
	N_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

3. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร Alpha Coefficient

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right) \quad (\text{Guilford. 1954 : 385})$$

เมื่อ	α	แทน	ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	S_i^2	แทน	ความแปรปรวนของข้อสอบแต่ละข้อ
	S_t^2	แทน	ความแปรปรวนของข้อสอบทั้งหมด
	k	แทน	จำนวนข้อในแบบสอบถาม

4. สถิติสำหรับการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่าง

4.1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วย t-test

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

(ล้วน ส่ายยศ และ ฮังคณา ส่ายยศ 2522 : 217)

4.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนและหลังการทดลองด้วย t-test

$$t = \frac{\Sigma D}{\sqrt{\frac{n\Sigma D^2 - (\Sigma D)^2}{n - 1}}}$$

(ล้วน ส่ายยศ และ ฮังคณา ส่ายยศ 2522 : 220)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจและแปลความหมายได้ถูกต้องตรงกัน จึงได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้
ในการวิเคราะห์ข้อมูลไว้ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าอัตราส่วนนัยสำคัญทางสถิติ

• การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการทดลองจะกระทำเป็นลำดับขั้นดังนี้

1. เปรียบเทียบความมีวิริยแห่งตนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียน
กลุ่มทดลอง
2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนความมีวิริยแห่งตนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

• ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความมีวิริยแห่งตนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียน
กลุ่มทดลอง

เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับความรู้ด้วยการ เชิดหนังตะลุงจะมีความมีวิริยแห่งตน
แตกต่างไปจากเดิมหรือไม่ จึงนำคะแนนครั้งแรกกับครั้งหลังของกลุ่มทดลองมา เปรียบเทียบกัน
ผลการวิเคราะห์ดังแสดงไว้ในตาราง 2

ตาราง 2 ความแตกต่างของคะแนนความมีวินัยแห่งตนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลอง

คะแนน	N	\bar{X}	S^2	S	t
ก่อนเรียน	20	56.6	135.937	11.659	5.479*
หลังเรียน	20	65.6	67.621	8.223	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 แสดงค่าของคะแนนความมีวินัยแห่งตนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีวินัยแห่งตนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนความมีวินัยแห่งตนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้ศึกษาความมีวินัยแห่งตนของนักเรียนในกลุ่มควบคุม โดยนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถามมาให้เหตุผลเชิงจริยธรรมค่านิยมแห่งตนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมา เปรียบเทียบกัน ผลการวิเคราะห์ดังแสดงไว้ในตาราง 3 และ 4

ตาราง 3 ความแตกต่างของคะแนนความมีวินัยแห่งตนหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	\bar{X}	S^2	S	t
ทดลอง	20	65.6	67.621	8.223	3.355*
ควบคุม	20	57.05	62.260	7.891	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 3 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองได้คะแนนความมีวินัยแห่งตนแตกต่างจากนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยพบว่า ค่าเฉลี่ยของนักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือด้วยวิธีการเขียนหนังสือสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการช่วยเหลือเป็นข้อสังเกต

ตาราง 4 ความแตกต่างของคะแนนความมีวินัยแห่งตนก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่ม	N	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		t
		\bar{X}	S^2	\bar{X}	S^2	
ทดลอง	20	56.6	135.937	65.6	67.621	5.479*
ควบคุม	20	53.05	68.892	57.05	62.261	3.162*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 4 จะเห็นว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความถี่วินัยแห่งตนของทั้งสองกลุ่ม หลังการทดลองแตกต่างกับค่าเฉลี่ยของคะแนนความถี่วินัยแห่งตนก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยหลังการทดลองจะพบว่าสูงกว่าก่อนการทดลอง ทั้งสองกลุ่ม แต่กลุ่มที่ได้รับการเช็ดหน้าจะสูงสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการรู้ เป็นข้อสังเกต

สรุปผล อภิปรายผล และข้อ เสนอแนะ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการทดลอง เปรียบเทียบผลของการพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน โดยใช้วิธีการเปิดหน้าต่างสู่โลกกับวิธีการให้ข้อสังเกต ซึ่งสรุปการดำเนินการทดลองและผลของการทดลองตามลำดับดังนี้

• ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างความมีวินัยแห่งตนของนักเรียนที่ได้รับความรู้ด้วยการเปิดหน้าต่างก่อนทดลองและหลังทดลอง
2. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของความมีวินัยแห่งตน ของนักเรียนที่ได้รับความรู้ด้วยการเปิดหน้าต่างกับนักเรียนที่ได้รับความรู้เป็นข้อสังเกต

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. การเปิดหน้าต่างจะเป็นสื่อกลางในการส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยแห่งตนดีขึ้นกว่าเดิม
2. จริยธรรมด้านวินัยแห่งตนของนักเรียนที่ได้รับความรู้ด้วยการเปิดหน้าต่างกับนักเรียนที่ได้รับความรู้เป็นข้อสังเกตมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มแรกจะสูงกว่ากลุ่มหลัง

วิธีดำเนินการทดลอง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาลปากพรัง 2 อำเภอปากพรัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 40 คน ลุ่มอย่างง่ายออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จำนวนกลุ่มละ 20 คน ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มควบคุมเอง ส่วนกลุ่มทดลองผู้วิจัยเป็นผู้ประสานงานและคอยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในกลุ่ม ตารางเวลาการทดลองทั้งสองกลุ่มอยู่ในช่วงเวลาที่ใกล้เคียงกัน กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีวินัยแห่งตนน้อย ซึ่งทางโรงเรียนเป็นผู้คัดเลือกให้จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 143 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 โครง เรื่องหนึ่งทะเลง ผู้วิจัยเขียนโครง เรื่องทั้งห้า เรื่อง แล้วนำไปทดลองใช้ เพื่อปรับปรุงให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น กับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ที่ฉีกกลุ่มตัวอย่างจริงก่อนที่จะ นำไปทดลองจริง

2.2 บทหนึ่งทะเลง จะเป็นเนื้อหาเดียวกับโครง เรื่องที่เขียนไว้ทั้งห้า เรื่อง ซึ่งจะ ประกอบด้วย บทบรรยาย บทพากย์ และบทเจรจา

2.3 การเชิดหนึ่งทะเลง เป็นการเชิดส่วหนึ่งหลังจ้อให้ภาพไปปรากฏบนจอ โดย เชิดไปตามสังหวะดนตรีและบทหนึ่งทะเลงที่เขียนขึ้น ภาษาที่ใช้เป็นไปตามลักษณะของส่วหนึ่งทะเลง ในชั้นแรกได้ทดลองเชิดหนึ่งทะเลงกับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ที่ฉีกกลุ่มตัวอย่างจริงก่อนเพื่อ ปรับปรุงภาษาให้เหมาะสมกับวัย แล้วจึงนำไปใช้ทดลองจริงกับกลุ่มตัวอย่างจริงที่ใช้ในการศึกษา ค้นคว้าครั้งนี้

* 2.4 แบบสอบถามวัดการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน ซึ่งปรับปรุงมาจาก แบบสอบถามความมีวินัยแห่งตนของ กรุณา กิจยพันธ์ (กรุณา กิจยพันธ์ 2517 : 104) วิภาหวิณ มุลสถาน (วิภาหวิณ มุลสถาน 2522 : 93 - 105) จำนวน 20 ข้อ เป็น แบบสอบถามที่เป็นการสร้างสถานการณ์ขึ้นตามแนวทฤษฎีพัฒนาจริยธรรมของโคลเบอร์ก แต่ละ สถานการณ์จะมีคำตอบให้เลือก 4 คำตอบ โดยให้ผู้ตอบเลือกเพียงหนึ่งคำตอบ ดังนั้น ในแต่ละ สถานการณ์จึงมีค่าคะแนนอยู่ระหว่าง 1 - 4 คะแนน ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น .8368

3. ขั้นตอนในการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2524 โดยเริ่มทำการทดลองตามแผนที่สัดเตรียมไว้ทั้งหมดหลังจากที่ฉีกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่มดังกล่าว และเมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำแบบสอบถามวัดการให้เหตุผล เชิงจริยธรรมด้านวินัยแห่งตนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทันที เพื่อนำผลไปทำการวิเคราะห์

4. การสกัดข้อมูล ผู้วิจัยได้สกัดกระทำกับข้อมูลเป็นลำดับขั้นดังนี้

4.1 เปรียบเทียบความแตกต่างความมีวินัยแห่งตนของนักเรียนที่ได้รับความรู้ด้วยการเชิดหนึ่งทะเลงก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้สถิติค่าที (t-test)

4.2 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยสถิติค่าที (t-test)

• สรุปผลการศึกษา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการทดลองดังนี้ คือ

1. การเปิดหนังสือจะ เป็นสื่อกลางในการส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยแห่งตนดีขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. นักเรียนที่ได้รับความรู้ด้วยการเปิดหนังสือมีวินัยแห่งตนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับความรู้เป็นข้อสั้นเทคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

• อภิปรายผล

1. ผลการเปิดหนังสือ เป็นสื่อกลางในการส่งเสริมพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน ซึ่งปรากฏผลดังนี้ คือ จากผลการวิเคราะห์เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ กลุ่มนักเรียนที่ได้รับความรู้ด้วยการเปิดหนังสือจะมีพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตนสูงขึ้นจากเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยของคะแนนจะเห็นได้ว่า หลังการทดลอง นักเรียนที่ได้รับความรู้ด้วยการเปิดหนังสือมีคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีวินัยแห่งตนก่อนการทดลองมีค่าเท่ากับ 56.6 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 65.6 แสดงว่า การเปิดหนังสือ เป็นสื่อกลางในการส่งเสริมให้นักเรียนได้รับความรู้และมีพัฒนาการด้านวินัยแห่งตนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะหนังสือนอกจากจะให้ความบันเทิงแล้วยังเป็นสิ่งกระตุ้นให้เป็นผู้ที่มีความรู้สึกนึกคิด ทำประโยชน์ให้กับตนเองและสังคมด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสตอร์ (Stories) ที่พบว่า การแสดงหุ่นสามารถลดความซุกซนของเด็กนักเรียนได้ ส่วนที่แบคเลวีว (Bellevue) ในนิวยอร์ก ได้ศึกษาเด็กที่เป็นโรคจิตโรคประสาทพบว่า การแสดงหุ่นจะช่วยรักษาสติใจได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ (White and Philpoll. 1965 : 68 - 69) นอกจากนี้ รายการโทรทัศน์ ชื่อ เซแซม สตรีท (Sesame Street) ก็ใช้การแสดงหุ่นช่วยสอนเด็กเรียนช้า เรียนได้ช้าดเทียมกับเด็กเรียนดีหรือเด็กปกติ (เกศินี โยติกเสถียร 2522 : 7)

2. เปรียบเทียบผลการพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน โดยใช่วิธีการเช็ดหนังสือและดู
กับวิธีการให้อ่านหนังสือ ซึ่งปรากฏผลดังนี้ คือ ผลการวิเคราะห์ที่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการเช็ดหนังสือมีความมีวินัยแห่งตนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการ
ความรู้เป็นข้อสั้นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาจาก
ค่าเฉลี่ยของคะแนนจะเห็นว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม
ค่าเฉลี่ยของคะแนนความมีวินัยแห่งตนในกลุ่มทดลองมีค่าเท่ากับ 65.6 และกลุ่มควบคุมมีค่าเท่ากับ
57.05 ตามลำดับ แสดงว่า วิธีการเช็ดหนังสือส่งเสริมให้นักเรียนได้รับความรู้และมี
พัฒนาการด้านวินัยแห่งตนมากกว่าวิธีการให้อ่านหนังสืออย่างเห็นได้ชัดเจน ทั้งนี้เพราะหนังสือ
มีอิทธิพลต่อหัวใจในด้านความเป็นอยู่ ความรู้สึกนึกคิดด้านต่าง ๆ จนกระทั่งปัจจุบัน ดังคำกล่าว
ของ บุณธรรม เทอดเกียรติชาติ ที่ว่า "หนังสือสุดเป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลมากที่สุดคนในภาคใต้
ประชาชนจะเชื่อและชอบหนังสือมากกว่าหนังสือพิมพ์ (บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ 2522 :
8) นอกจากนี้ การไ้ภาษากลางและได้เ้าในการแสดงหนังสือเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็ก
มีความตั้งใจและสนใจเป็นพิเศษ ภาษากลางเด็กได้เรียนรู้จากโรงเรียนและคุ้นเคยภาษาถิ่นได้
เมื่อกลับอยู่บ้าน ซึ่งสอดคล้องกับ กูด กล่าวว่ การสื่อหมายถึง การส่ส่ส่ส่ส่ส่ส่ส่ส่ส่ส่ส่
และกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ดังนั้น ควรใช้วิธีการ (Techniques)
และกลยุทธ์ (Tactics) (Good. 1973 : 58) และตรงกับที่ บันสื่อ พฤษะวัน กล่าวถึง
การสื่อว่า ครูต้องปรับเปลี่ยนบทบาทจากการส่
กระตุ้นให้เด็กเรียนเรียนด้วยตนเอง ปลุกฝังความรับผิดชอบและนำตนเองได้ดี (บันสื่อ พฤษะวัน
2519 : 118) ฉวี สุทธิโยธิน (ฉวี สุทธิโยธิน 2522 : 33) กล่าวว่ หุ่นเป็นสื่อ
การเรียนที่วิเศษมากในแง่ของความรู้สึกภายใต้จิตสำนึกของเด็ก เพราะมันเป็นช่องทางของเด็ก
เล็ก ๆ ที่ห่
การศึกษาแก่มวลชน โดยส่งรายการต่าง ๆ ไปตามโรงเรียนและหมู่บ้านที่ห่างไกล เป็นต้น
(เกคดี โยติกลเสิยร 2522 : 7 - 8)

• จากผลการศึกษาทดลองครั้งนี้พบว่า การเปิดหนังสือเป็นวิธีการหนึ่งในการที่จะใช้พัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตนได้ ผู้วิจัยคิดว่าควรที่จะได้นำวิธีการนี้มาใช้พัฒนาจริยธรรมหรือแก้ปัญหาบางอย่างหรือใช้ในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะกับเด็กในภาคใต้ ส่วนเด็กภาคอื่น ๆ ก็ควรจะมีการประยุกต์ให้เหมาะสมกับวัฒนธรรมและธรรมชาติของเขา

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้

1.1 จากการทดลองพบว่าวิธีการเปิดหนังสือ ทำให้นักเรียนเข้าใจได้ลึกซึ้ง จึงเกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่า มีบรรยากาศสนุกสนาน จึงเหมาะที่จะนำไปใช้ในการเรียนการสอน ชุมชนหรือกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะนักเรียนในภาคใต้

* 1.2 อาจจะทำตัวหนังสือด้วยพลาสติกโปร่งใส แล้วนำไปเปิดบนเครื่องฉายข้ามศีรษะ (Overhead) ซึ่งจะสะดวกกว่าการทำหนังสือและง่ายแก่การสร้างฉาก

* 1.3 ควรใช้วิธีการเปิดหนังสือเพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านอื่น ๆ เป็นระยะตลอดเทอม หรือตลอดปี เพราะจริยธรรมแต่ละด้านเกี่ยวโยงกัน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรจะทำการทดลองเปิดหนังสือ เพื่อแก้ปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนในด้านอื่น ๆ เช่น นักเรียนที่เรียนช้า พุดช้า พุดติดอ่าง เป็นต้น

2.2 ควรจะทำการเปิดหนังสือเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพด้านต่าง ๆ ของนักเรียนในระดับอื่นอื่น ๆ

2.3 ควรจะนำเอาศิลปวัฒนธรรมประเภทอื่น ๆ ที่มีอยู่ในประเทศของเรามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาส่งเสริมหรือช่วยลดปัญหาต่าง ๆ ของนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภรรยา กิจยัม ความสัมพันธ์ระหว่างความมีวินัยแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายใน-ภายนอกตน

และคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปริญญาโท กค.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2517, 112 หน้า ฮัคล้าเนา

กาญจนา หาสิตะพันธ์ "การควบคุมตนเอง" อุ่มทางวิชาการ หน้า 193 - 202 กรมส่งเสริมศึกษา
โรงพิมพ์สหกรณ์การขายส่ง 2510

_____ "วินัยในตนเอง" อุ่มทางวิชาการ กรมส่งเสริมศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภา 2510,
306 หน้า

เกศินี โยติกละติเยร หุ้มนัดมือ โรงพิมพ์เจริญพาณิชย์ 2522, 99 หน้า

ก่อ ลัทธิพิทยาธิชัย "บทนำ" คู่มือสอนจริยศึกษาระดับประถมศึกษา (ฉบับทดลอง) โรงพิมพ์
การค้าส่ง 2521, 112 หน้า

คมกริช วัชรละติเยร คำลคตเด็กและเยาวชน การพิมพ์พระนคร 2517, 165 หน้า

ยวสิ นาคทต อิทธิพลของกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศีลธรรมและ
ความมีวินัยแห่งตน ปริญญาโท กค.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2524, 189 หน้า

ฮาเลื่อง วุฒิสันทร คู่มือครูจริยธรรมศึกษา ชั้นประถมศึกษา 5 - 6 โรงพิมพ์การค้าส่ง 2522,
175 หน้า

ดวงเดือน พันธุมนาวัน และ เพ็ญแข ประจวบคณิก จริยธรรมของเยาวชนไทย สถาบัน
วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 344 หน้า

_____ "เด็กกับการสร้างระเบียบวินัย" วารสารแนะแนว 6 : 49 - 53 กันยายน
2521

บรรลือ พดกษะวัน การประถมศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2519, 227 หน้า

*บัญญัติ เรือศรี "บทนำ" ยาเม็ดเคลือบน้ำตาล หน้า บทนำ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สงขลา ม.ป.ป.

- บุญธรรม เทอดเกียรติชาติ "หนังสือตะลุง" มติชน หน้า 8 - 9 สิงหาคม 2522
- ปรีชา ช้างขวัญยืน การศึกษาจริยศาสตร์สังคมในพุทธศาสนาเชิงวิจารณ์ วิทยานิพนธ์ อ.ม.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2520, 308 หน้า ฮัดสำเนา
- นวลเพ็ญ วิเชียรโชติ วิเคราะห์ที่มาของการขาดวินัยทางสังคม 2516, 16 หน้า ฮัดสำเนา
- นวลศิริ เปาโรหิต และคนอื่น ๆ จิตวิทยาพัฒนาการ โรงพิมพ์คุรุสภา 2515, 228 หน้า
- นิพนธ์ ศันรเสวี "ลักษณะของสังคมด้วยพัฒนา" สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ หน้า 39
25 มิถุนายน 2515
- พุทธทาสภิกขุ คำสอนและโอวาท โรงพิมพ์สหกรณ์ขายส่งแห่งประเทศไทย 2497, 407 หน้า
- ภัทรา นิคมานนท์ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการถือศีลห้า ความรู้สึกรับผิดชอบวินัยใน
ตนเอง ความเกรงใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรินญาณิพนธ์ กค.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประถมนิตร 2517, 168 หน้า ฮัดสำเนา
- มนัส รัตนดิถ "จริยศึกษาช่วยพัฒนาประเทศ" มิตรครู 15 กรกฎาคม 2521
- ล้วน ล้ายยศ และ อังคณา ล้ายยศ สถิติทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่ 2 วัฒนาพาณิชย์
2522, 276 หน้า
- วณี ออมสิน พัฒนาการทางจริยธรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 86 หน้า ฮัดสำเนา
- วรรณวิภา ทองงอก ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่ออาชีพครู วินัยในตนเอง ความสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน และการสอนของนิสิตฝึกสอน วิทยาลัยวิชาการศึกษา พิษณุโลก ปรินญาณิพนธ์
กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประถมนิตร 2517, 71 หน้า ฮัดสำเนา
- วิภาหวัณ มุลลสถาน ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู และควมมีวินัยในตนเอง
ปรินญาณิพนธ์ กค.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประถมนิตร 2523, 107 หน้า
ฮัดสำเนา
- วิรัตน์ ฮัดวาณิชย์ ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ ปรินญาณิพนธ์ กค.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประถมนิตร 2523, 68 หน้า ฮัดสำเนา

- ล้นัน ลุ่มิตร วินัยเป็นปัจจัยสำคัญที่จะก่อให้เกิดความมั่นคงปลอดภัยและความเจริญรุ่งเรืองของชาติ
กรมวิสามัญศึกษา 2505, 58 หน้า
- ลุ่มยา สันทรเอม จิตวิทยาเด็ก แพทย์ศึกษา 2516, 278 หน้า
- อุทิศ นาคสวัสดิ์ "ดนตรีทรงตะลุง" วารสารวัฒนธรรมไทย หน้า 12 - 14 สิงหาคม 2511
- อุบล มงคลลุ่มสวัสดิ์ "ระเบียบวินัยและการควบคุมตนเอง" มิตรครู 30 เมษายน 2523
- Ausubel, David P. Ego Development and the Personality. 3rd ed.,
New York, Grune and Stratton, Inc., 1965. 564 p.
- Baruch, D. New Ways in Discipline. New York, Wittesey House, 1949.
280 p.
- Breckenridge, Marian Edgar. Child Development. London, W.B. Saunders
Company, 1955. 497 p.
- Doyle, Marian Wede. "Citizenship Begins in the Home," Journal of
the Association for Childhood Education International. 37(8) : 361,
April 1961.
- Freud, Sigmund. An Outline of Psychoanalysis. New York, W.W. Norton Co.,
1949.
- Hopkins, Thomas L. "How Children Develop Discipline," Journal of
The Association for Childhood Education International. 31(6) :
260 - 263, February 1955.
- Kohlberg, L. "The Cognitive Developmental Approach to Moral Educational,"
Phi Delta Kappan. 10 : 670 - 677, June 1975.
- . Moral Development and Behavior. New York, Holt-Rinechart and
Winston Co., 1976.
- Madsen, Charles H., Jr. Teaching/Discipline. Boston, Allyn and Bacon,
Inc., 1973. 139 p.
- Philpott, A.R. Modern Puppetry. Michael Joseph, London, 1966.
- Piaget, J. The Moral Judgment of the Child. London, Harcourt and
Brace, Co., 1967.
- Sheviakov, G.V. and R. Fritz. Discipline for Today's Children and
Youth. Washington, D.C., National Education Association, 1955.
64 p.

Wall, L.V., G.A. White and A.R. Philpott. The Puppet Book : A Practical
Guild to Puppetry in Schools. London, 1965. 388 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตารางแสดงค่าอำนาจสำเนาของแบบสอบถามความพึงพอใจ

ตาราง 5 แสดงค่าอำนาจสำเนาของแบบสอบถามความพึงพอใจแห่งตน

ลำดับข้อ	t
1	2.90
2	2.90
3	3.27
4	11.28
5	5.55
6	4.65
7	7.30
8	2.96
9	3.56
10	7.84
11	7.64
12	4.14
13	6.22
14	4.15
15	6.17
16	3.87
17	6.67
18	5.64
19	6.78
20	4.14

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน

แบบสอบถาม "การตัดสินใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวัน"

แบบสอบถามนี้เป็นสถานการณ์สั้น ๆ เกี่ยวกับการตัดสินใจในชีวิตประจำวัน ให้นักเรียนอ่านอย่างช้า ๆ แล้วหยุดคิดว่าถ้าพบกับสถานการณ์สั้น ๆ ด้วยตัวเอง นักเรียนจะตัดสินใจอย่างไร เพราะอะไร โดยเลือกข้อที่ตรงกับความรู้สึก ความคิดของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว ทำในกระดาษคำตอบ (อย่าขีดเขียนสิ่งใดลงในแบบสอบถามชุดนี้)

1. นักเรียนชวนเพื่อนไปทำงานที่โรงเรียน นักเรียนมาตามเวลานัด เพราะ
 - ก. กส่วเพื่อนโกรธถ้ามาช้า
 - ข. ให้เพื่อนเห็นว่าเป็นคนตรงต่อเวลา
 - ค. เพื่อนคนอื่น ๆ ก็มักมาตรงเวลานัด
 - ง. นักเรียนเป็นคนตรงต่อเวลาเป็นประจำอยู่แล้ว
2. คุณแม่ช่วยบอกนักเรียนว่าอย่าส่งเสียงดังเวลาเล่น นักเรียนทำตามเพราะ
 - ก. ถ้าทำเสียงดังแม่อาจโกรธหรือทำโทษได้
 - ข. อยากให้คุณแม่ชมว่าเป็นเด็กดี
 - ค. คนอื่น ๆ ในบ้านก็ไม่มีใครส่งเสียงดัง
 - ง. เป็นสิ่งที่เด็กดีควรปฏิบัติ
3. นักเรียนเดินพบเปลือกกล้วยอยู่บนทางเท้า นักเรียนคิดว่าจะเก็บไปทิ้งลงถังขยะเพราะ
 - ก. ถ้าไม่ทำอย่างนั้นอาจถูกคนอื่นตำหนิได้
 - ข. ถ้าใครพบเห็นก็จะได้รับคำชมว่าเป็นคนดี
 - ค. นักเรียนส่วนมากเขาก็ทำอย่างนี้กัน
 - ง. เป็นหน้าที่ของเราทุกคนอยู่แล้ว

4. นักเรียนทำการบ้านเลยคิดไม่ได้ จึงรีบไปโรงเรียนแต่เช้าเพื่อลอกการบ้านของเพื่อน ที่นักเรียนทำเช่นนี้เพราะ
- การบ้านไม่เสร็จอาจถูกลงโทษ
 - ครูตรวจให้คะแนนสมุดการบ้าน
 - เพื่อนคนอื่น ๆ ก็ลอกกันเหมือนกัน
 - การทำการบ้านเป็นหน้าที่ของตนที่ต้องรับผิดชอบอยู่แล้ว
5. นักเรียนพบนาฬิกาเรือนหนึ่งในสนามฟุตบอล จึงรีบนำไปมอบให้ครูเวรประจำวัน เพราะ
- ถ้าเก็บไว้คนอื่นรู้เข้าจะถูกตำหนิ
 - ให้ครูและเพื่อน ๆ เห็นว่าเป็นคนดี
 - นักเรียนส่วนใหญ่พบสิ่งของก็มอบให้ครู
 - ไม่ควรเก็บของที่ไม่ใช่ของเราเอาไว้
6. ครูประจำชั้นขอให้นักเรียนมาช่วยทำความสะอาดห้องเรียนในวันเสาร์ที่จะถึงนี้ นักเรียนคิดว่า จะไม่มาเพราะ
- ถึงไม่มาช่วยก็ไม่ถูกลงโทษเพราะครูไม่บังคับ
 - ไม่มีคะแนนสำหรับผู้มาช่วยทำความสะอาดห้องเรียน
 - เพื่อน ๆ หลายคนก็คงไม่มา
 - ไม่ใช่หน้าที่ของตัวเองแต่อย่างใด
7. ขณะที่กำลังลอบดูกิจกรรมการคุมลอบออกใบปลิวระนอกห้อง เพื่อน ๆ ส่วนมากหยิบตำราขึ้นมาดู นักเรียนกำส้งทำขอลอบอยู่ในห้องเรียนด้วย และทำไม่ค่อยได้ จึงดูตำราอย่างเพื่อนด้วยเพราะ
- ครูคงไม่รู้เพราะไม่มีใครกลับบอกครู
 - กลัวเสียเปรียบเพื่อน ๆ
 - เพื่อน ๆ ส่วนมากก็หยิบตำราขึ้นมาดู
 - การทุจริตย่อมมีทุกแห่ง

8. นักเรียนไปซื้อขนม แม่ค้าขายแพงกว่าปกติ เพราะมีคนซื้อมาก นักเรียนซื้อเลืงค์ แม่ค้าทอนเงินเกิน 10 บาท นักเรียนไม่คืนให้แม่ค้า เพราะ
- ถ้าคืนเงินให้กั้คนอื่นจะหมิ่นได้
 - เป็นโชคดีของนักเรียนที่ได้เงินทอนเกิน
 - วันก่อนเพื่อนได้เงินทอนเกินก็ไม่คืน
 - เป็นการบุญธรรมแล้ว เพราะแม่ค้าขายของแพง
9. โรงเรียนแห่งหนึ่งออกข้อบังคับให้นักเรียนออกนอกบริเวณโรงเรียนโดยมิได้รับอนุญาตจากครูคนใดคนหนึ่งเสียก่อน นักเรียนคนหนึ่งรีบกลับบ้านเพื่อไปเอาการบ้านเลขคณิตที่จะส่งในช่วงบ่าย จึงรีบขออนุญาตครู เพราะ
- หากครูทราบเข้าจะถูกลงโทษ
 - การไปขออนุญาตครูก็ไม่เสียเวลานัก
 - เพื่อน ๆ บอกให้ไปขออนุญาตครูก่อน
 - ควรทำตามกฎข้อบังคับโรงเรียน
10. นักเรียนพาน้องไปเที่ยวสวนสาธารณะ น้องร้องไห้อยากได้ดอกไม้แต่ นักเรียนไม่เดินให้ น้อง เพราะ
- ถ้าเจ้าหน้าที่ของสวนเห็นเข้าจะไม่ดี
 - เด็ก ๆ ไม่ต้องการอะไรจริงจังได้แล้วก็หยุดร้องไห้เอง
 - ไม่เห็นมีใครเด็ดดอกไม้เลยสักคน
 - ไม่คิดถึงส่วนตัวมากกว่าส่วนรวม
11. นักเรียนพาคุณแม่ไปส่งโรงพยาบาล ต้องเข้าแถวยื่นบัตรตรวจโรคและมีคนจำนวนมากเข้าแถวอยู่ นักเรียนต้องทอดลอบย่อในภาคบ่าย แต่นักเรียนก็ไม่แข่งหน้าคนอื่น ๆ เพราะ
- ไม่อยากจะถูกมองด้วยสายตาผิด
 - ครูคงให้ทดสอบภายหลังถ้าไปไม่ทัน
 - คนอื่น ๆ ก็เข้าแถวเป็นระเบียบไม่แข่ง
 - ต้องช่วยกันรักษาระเบียบสังคม

12. ตามปกตินักเรียนเป็นผู้ที่เรียนเก่ง แต่การสอบครั้งหนึ่งนักเรียนไม่ได้ดูหนังสืออย่างเต็มที่ เพราะพยาบาลคุณพ่อซึ่งกำลังป่วยหนัก จึงใช้เวลาที่เหลือดูหนังสือแล้วเข้าสอบ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่า อาจทำคะแนนได้ไม่ดีเพราะ
- ถ้าครูสอบได้ว่าแก่งัดทำป่วยเกรงว่าครูจะให้สอบตก
 - นักเรียนซีก็เคยดูหนังสือหลังคนอื่น ๆ
 - ในการสอบแต่ละครั้ง เพื่อน ๆ ที่สอบได้คะแนนต่ำลงก็มี
 - เป็นการไม่รับผิดชอบอย่างยิ่งถ้าหากแก่งัดป่วย
13. นักเรียนกับน้องตกลงร่วมกันที่จะเก็บเงินที่เหลือจากค่าขนมไว้ซื้อของขวัญวันเกิดให้คุณแม่ พอเก็บเงินได้จำนวนหนึ่ง เพื่อนำของเล่นที่นักเรียนชอบมากมาขายในราคาถูก แต่นักเรียนไม่ซื้อเพราะ
- กลัวน้องจะว่าเป็นคนจิตใจโลเล
 - อยากให้คุณแม่เห็นว่าเป็นลูกที่ดีมีน้ำใจ
 - น้องก็ยังตั้งใจสะสมเงินไม่ซื้อของเล่นเลย
 - นักเรียนเป็นคนที่มีจิตใจมั่นคงแน่นอน
14. นักเรียนและเพื่อนตั้งใจจะท้าว่าวเพื่อเล่นด้วยในวันเสาร์นี้ แต่ทำ ๆ ก็ยังใช้ไม่ได้สักที จึงพยายามท้าว่าวไปจนเสาร์
- นักเรียนไม่อยากให้เพื่อนดูถูกที่ท้าว่าวไม่ได้
 - ถ้าซื้อท้าว่าวสำเร็จจะไม่ได้รับค่าขนมเลย
 - เพื่อน ๆ ก็ท้าว่าวเองทั้งนั้น
 - ตั้งใจท้าว่าวอะไรแล้วต้องให้สำเร็จ

15. นักเรียนตั้งใจว่าจะปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด วันหนึ่งนักเรียนเดินไปกับเพื่อน และต้องการข้ามถนน แต่ทางม้าลายอยู่ไกลออกไป เพื่อน ๆ จึงข้ามถนนในที่ไม่มีทางม้าลาย แต่นักเรียนเดินไปข้ามตรงทางม้าลาย เพราะ
- ถ้าตำรวจจราจรเห็นเข้าจะถูกลงโทษ
 - ถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้นนักเรียนจะเป็นฝ่ายถูกและเรียกร้องค่าเสียหายได้
 - ต้องการให้เพื่อน ๆ เห็นว่าเป็นคนมีระเบียบ
 - เป็นหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องช่วยไม่ให้จราจรติดขัด
16. ที่บ้านของนักเรียนมีสัตว์เลี้ยงชนิดหนึ่ง ซึ่งนักเรียนเคยหัดขับได้ แต่ยังไม่ชำนาญนัก และคุณพ่อเคยสั่งว่าไม่ให้นักเรียนเอาออกไปหัดขับ ถ้าหากไม่มีคุณพ่อคุณแม่ช่วยเหลือ วันหนึ่งคุณพ่อคุณแม่ไม่อยู่ นักเรียนจึงปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่เอารถออกไปหัดขับ เพราะ
- เกรงว่าคุณพ่อโกรธ และถูกลงโทษถ้าขับได้
 - เพราะไม่อยากให้คุณพ่อขาดความเชื่อถือนในตัวนักเรียน
 - เพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ยังไม่มีโอกาสหัดขับเลย
 - ถ้านักเรียนขับได้ชำนาญขึ้น คุณพ่อคงจะให้หัดขับตามลำพังได้
17. นักเรียนตั้งใจว่าจะกลับบ้านทันทีที่โรงเรียนเลิก เพื่อช่วยคุณแม่ทำงาน วันหนึ่งเพื่อนชวนให้อยู่เล่นกีฬาที่นักเรียนชอบ แต่นักเรียนไม่เล่นเพราะ
- เกรงว่าคุณแม่จะตำหนิหรือทำโทษถ้ากลับบ้านช้า
 - ต้องการให้คุณแม่รักและชมว่าเป็นคนดี
 - เพราะเพื่อน ๆ ส่วนใหญ่ก็รีบกลับบ้านกันทั้งนั้น
 - นักเรียนรู้สึกไม่สบายใจ ถ้าไม่ทำตามที่ตั้งใจไว้

18. นักเรียนเป็นหัวหน้าห้อง เห็นเพื่อน ๆ ก้าวส่งเล่นการพนันชนิดหนึ่ง ขณะนั้นครูมาเห็นเข้า จึงเดินมาถามนักเรียน นักเรียนก็ตอบตามความเป็นจริงเพราะ
- ก. ถ้าไม่บอกกลัวครูจะลงโทษ
 - ข. ไม่อยากให้เกิดความเชื่อถือนในตัวนักเรียน
 - ค. ต้องการให้เพื่อน ๆ เห็นว่านักเรียนเป็นหัวหน้าที่ดี
 - ง. เห็นว่านักเรียนทุกคนควรจะต้องอยู่ภายใต้กฎของโรงเรียน
19. ที่โรงเรียนจัดงานปีใหม่นักเรียนเห็นเพื่อน ๆ กังขยะกันลงบนพื้นและเทอะ นักเรียนจึงกังขยะลงบนพื้นด้วย เพราะ
- ก. เป็นวันขึ้นปีใหม่ครูคงไม่ลงโทษ
 - ข. กังเอาขยะไปกังขยะก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร
 - ค. เพื่อนคนอื่นก็กังขยะลงบนพื้นเช่นกัน
 - ง. เป็นหน้าที่ของภารโรงที่ต้องทำความสะอาดภายหลัง
20. นักเรียนต้องทำรายงานส่งครูฉบับหนึ่ง และบังเอิญพบภาพในหนังสือเล่มหนึ่งในห้องสมุดของโรงเรียน ซึ่งภาพนี้ใช้ประกอบรายงานได้เป็นอย่างดี นักเรียนจึงแอบตัดภาพนี้มาเพราะ
- ก. คงไม่ถูกลงโทษเพราะไม่มีใครรู้
 - ข. นักเรียนคิดว่าจะทำให้ได้คะแนนดีขึ้น
 - ค. เพื่อนคนอื่น ๆ ก็ทำเช่นนี้เหมือนกัน
 - ง. คนอื่นคงไม่สนใจหรือต้องการภาพนี้เหมือนเรา

ภาคผนวก ก

โครงเรื่องหนังสือตบจูง

ยอดข้าบลูร์ยัน

ลูร์ยันได้กรุ่นพร้อมด้วยหสาและยอดทองได้คุมกองเกรวียนค้าขายจากเมืองภูเรเนนบ้านเกิด ไปยังกรุงศรีธรรมราช ใช้เวลาเดินทางหนึ่งวันหนึ่งคืนก็ถึงที่หมาย ทั้งสามคนช่วยกันขายสินค้าที่ นำไปออกจำหน่ายจนหมด ได้กำไรมาพอสมควร ในศรีธรรมราชช่วงนี้มีการจัดงานเดือนสิบที่ ส่นามหน้าเมือง มี หนึ่งตะลุง มโนห์รา เพลงบอก ลำตัด และมหรสพประเภทอื่น ๆ อีกหลายอย่าง

ทั้งสามเที่ยวงานเดือนสิบอย่างสนุกสนาน และแล้วก็ถึงเสียงระเบิดดังขึ้นอย่างลั่นหวั่นไหว ผุ่ยนแตกกระจายวิ่งหนีกันอลวน พอสิ้นเสียงระเบิดก็เห็นคนนอนเจ็บส่งเสียงโอดครวญอย่างน่าเวทนา ฝ่ายลูร์ยันอยู่ใกล้กับที่เกิดเหตุจึงหนีระเบิดคนขาแพลง พอหายตกใจล่อดล้ายตาดำหสาและยอดทอง แต่ไม่พบสิ่งน่าลงด้วยความอ่อนใจ จนกระทั่งรุ่งสางคนกลับบ้านหมดเหลืออยู่แต่ลูร์ยันคนเดียว เดินบ้างนั่งบ้างเพราะไม่รู้จะไปไหน

ขณะนั้นทวายุช่างของเจ้าเมืองเดินผ่านมา เมื่อถามลูร์ยันได้ความว่าเป็นใครแล้วจึงชวนไป อยู่เลี้ยงช้างที่โรงช้างในวัง ชยุมาไม่นานเจ้าเมืองศรีธรรมราช มเหสี และพระธิดาภรรยา เล็ดลอดพระเนตรโรงช้าง เจ้าเมืองเห็นลูร์ยันกำลังทำงานอยู่ด้วยความขยันขันแข็ง มีความรับผิดชอบ ในหน้าที่ จึงเรียกเข้าเฝ้า ตรัสถามเรื่องราวของเธอ พระธิดาส่งพระทัยในลูร์ยันเพราะเห็นว่าเป็น คนน่ารัก ขยันทำงาน พุดจารู้สึกภาคภูมิใจ เมื่อเจ้าเมือง มเหสีและพระธิดา เล็ดลอดกลับแล้ว ลูร์ยัน และพระธิดาต่างก็ระลึกถึงกันอยู่ ครั้นเจ้าเมือง เล็ดลอดพระเนตรโรงช้างครั้งที่ 2 พระพระธิดา ได้ เห็นเหรียญ 5 สดางศักดิ์อยู่บนทางที่ทรงพระราชดำเนิน จึงตรัสเรียกให้ลูร์ยันเก็บเอาไว้อใช้ประโยชน์ ภายหลังลูร์ยันมีเงินเพียงเล็กน้อยจำนวนนี้ไปซื้อเมล็ดฝักกาด แต่ลุงเจ้าของร้านไม่ขายเพราะเงินน้อย ลูร์ยันจึงคิดหาวิธีที่จะซื้อให้ได้จึงเล่นอ้อว่าให้เขาเอาถั่วขี้จุ่มน้ำลาย แล้วตะบนเมล็ดฝักกาด ตัดเมล็ดฝักกาด เท่าใดก็เอาเท่านั้น ลุงพ่อค้าขำขมในปัญญาอันเฉียบแหลมของเขา และยินยอมให้ทำตามวิธีดังกล่าวได้ เมื่อ ได้เมล็ดฝักกาดแล้ว ลูร์ยันก็จัดการขุดดินยกร่องเอาขี้ข้างทำปุ๋ย คอยเอาใจใส่รดน้ำพรวนดินอยู่เสมอ ไม่ช้า ฝักกาดก็โตใบเขียวชะอุ่ม ลูร์ยันเลือกเอาต้นใหญ่ ๆ นำขึ้นถวายเจ้าเมือง เจ้าเมืองพอใจมาก และยินยอม ในความขยันและความอดทนที่ก้าวอะไรจริงจึงมีแบบแผนระเบียบที่ได้ตั้งใจไว้ของหนุ่มน้อยลูร์ยัน ต่อมาจึงได้รับ การแต่งตั้งให้เป็นมหาดเล็กอยู่ในพระราชวัง ด้วยเหตุนี้ลูร์ยันและภรรยาจึงได้มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดกัน

จนเกิดเป็นความรัก ความรักของสองหนุ่มสาวได้งอกงามขึ้นอย่างรวดเร็ว เจ้าเมืองและพระมเหสี
เข้าพระทัยดี จึงสั่งให้มีการรอกีเขกลมรลอื่นในพระราชวัง

หลังจากอกีเขกแล้วได้สั่งให้มีการฉลองอกีเขกลมรลอื่น มีหนังตะลุง มโนห์รา เพลงบอก
รองเง็ง ฯลฯ มาแสดงอย่างครึกครื้น ฝ่ายเหล่ากบฏอดทองได้ตั้งคณะเพลงบอกขึ้นเพื่อเร้าหาสุริยัน
คณะเพลงบอกเหล่านี้ของมาร่งมีในงานฉลองอกีเขกด้วย ในที่สุดทั้งสามก็ได้พบกับความปลาบปล้ม
เป็นอับปาง สุริยันเป็นคนมีมานะอดทน มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างยิ่ง เขา
ประสพกับสิ่งที่ดีและมีชีวิตรุ่งโรจน์ในที่สุด

เรื่อง ลูทริกรรม

เศรษฐีเมืองพาราณสีร่ำรวยมากแล้ว ก่อนตายได้สั่งสอนลูกชายชื่อ ลูทริกรรม ซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวไว้ว่า อย่าคบบุคคลไม่ดี 3 พวก คือ หนึ่ง ชายาล่ามโบลัถ คือ ผู้ชายที่บวชแล้ว 3 คน สอง หญิงหม้าย 3 คน คือ หญิงที่เคยมีสามีมาแล้ว 3 คน และ สาม พระราชาที่ไร้ความยุติธรรม ไม่พิจารณา เรื่องให้ตัดสินก่อนจะตัดสินเรื่องที่เกิดขึ้น บิดาพราสั่งสอนลูกชายด้วยความเป็นห่วงยิ่ง

เมื่อบิดาตายแล้ว ลูทริกรรมใคร่จะทดลองคำสอนของบิดาให้รู้ความจริงว่าถ้าคบบุคคล 3 พวกนี้แล้ว ผลจะเป็นจริงดังบิดากล่าวไว้หรือไม่ จึงได้ชวนแก้วและยอดทอง เพื่อนสนิททั้งสอง ออกเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ เพื่อทดลองให้รู้อย่างแน่ชัด

เดินทางเรื่อยมาพบ ทรงศกดิ์ ชายที่บวชมาแล้ว 3 ครั้ง คบนานไปก็ได้รับรู้ธาตุแท้ว่าผู้ชายคนนี้เอาเปรียบผู้อื่นอย่างร้ายกาจ เวลารับประทานอาหารในร้านค้าไม่เคยครบกะเป่าจ่ายเงิน แถมยังขอเงินของลูทริกรรมไปใช้ประสา เป็นคนที่ไว้ใจไม่ได้ แต่ลูทริกรรมก็ยังคบหาต่อไป เพื่อพิสูจน์ให้แน่นอน

ต่อมาพบมยุรี หญิงหม้ายมีสามีมาแล้ว 3 คน เป็นผู้หญิงที่ขบคบผู้ชายอย่างไม่มีเลือกหน้า โดยเฉพาะกับผู้ชายที่มีฐานะดี เธอจะรี้อเข้าหาโดยไม่ละอาย อาศัยที่หน้าตารูปร่างยั่วชวนใจชาย จึงทำให้มยุรีหาผู้ชายมากใกล้ชิดไม่ยากนัก ลูทริกรรมพบมยุรีที่บ้าน เธอเรียกลูทริกรรมให้หยุดพักดื่มน้ำรับประทานอาหารและชวนนอนค้างคืนที่บ้านในที่ลุด ตกค่ำมยุรีเข้าไปในห้องนอนลูทริกรรม ยั่วชวนจนลูทริกรรมตกเป็นสามีของนางอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นคนที่ 4 มยุรีพยายามดึงลูทริกรรมไม่ให้ไปไหน เพื่อจะได้เล่นหาอย่างไม่มีเวลาพักผ่อน

เมื่อได้รู้จักกับหญิงสามเฒ่าแล้ว ลูทริกรรมพร้อมด้วยแก้วและทองก็เดินทางออกจากบ้านเพื่อทดลองพระราชาที่ไร้ความยุติธรรม อยู่ข้างหลังทรงศกดิ์กับมยุรีก็ร่วมบันเทิง เริงรมย์กามรสกันอย่างฉ่ำฉ่ำ ฝ่ายลูทริกรรมได้รู้ว่า พระเจ้าพรหมทัตแห่งเมืองพาราณสีมีหงส์สวยงามมากตัวหนึ่ง เป็นที่โปรดยิ่งนัก จึงวางแผนขโมยหงส์ตัวนั้น เมื่อขโมยได้นำไปไว้ในที่ที่ไม่มีใครรู้เห็น แล้วจับหงส์ตัวอื่นเชือดคอกหักสับบ้านสั่งให้มยุรีเสดการต้มยาทำแกง มยุรีถามว่าเอาหงส์มาจากไหน เมื่อรู้ว่า เป็นของ

พระราชินี เธอก็ทำเป็นตกใจ แล้วนำหงส์ตัวดังกล่าวไปปรุงอาหารรับประทานกัน ตอนนี้ลู่ทริกรรม
รู้ว่าทรงศักดิ์กับมยุรี เป็นคู่กัน

เมื่อพระเจ้าพรหมทัตทรงทราบเรื่องหงส์หายไปจากคนเฝ้า ทรงพิโรธยิ่ง จึงตรัสสั่ง
ให้ทหารรีบออกติดตามสืบคนขโมย และข่าวประกาศให้รางวัลทอง 2 สลึง สำหรับคนที่ชี้แนะให้จับ
คนขโมยได้ เมื่อมยุรีกับทรงศักดิ์รู้เรื่องรางวัลก้อนใหญ่ก็ตื่นตัวเต็มอกได้ จึงร่วมกันวางแผนไปบอก
ทหารพระเจ้าพรหมทัต ว่าผู้ขโมยหงส์ คือ ลู่ทริกรรม ตอนนี้นำหงส์นอนหลับอยู่ในบ้าน ทหารจึงเข้า
สืบกุมตัว แก้ว กับ ทอง เดินติดตามไปด้วยความเสระว้าโศก

ทหารนำตัวลู่ทริกรรมขึ้นเฝ้าพระเจ้าพรหมทัต พระองค์ก็ยั่วกราด ตรวาคให้เพลดมาตนาไป
ประหารชีวิต แล้วเอาหัวเสียบประจานไว้นอกเมือง นำไปที่ประตูเมืองที่ 1 นายประตูไม่เปิดให้
บอกว่าผิดโบราณประเพณี ทั้งยังเล่าตำนานเรื่องชาวนากับพืงพอนให้ฟังว่า ชาวนาเลี้ยงพืงพอนตัวเล็ก
ไว้ตัวหนึ่ง ครั้นโตขึ้นให้ตุ๊กเมื่อชาวนาสามีภรรยาไปทำงาน วันหนึ่งกสิบมาพบลูกนอนตายใต้ต้นบ้าน
เข้าใจว่าพืงพอนกัด จึงฉวยไม้ตีพืงพอนตาย ยกลูกขึ้นเห็นรูเห่าขาดเป็นท่อน ๆ อยู่ที่ลูกนอกตายอยู่
จึงเสียใจมากเพราะตัวที่ทำให้ลูกตาย คือ รูเห่า พอจบนิทานนายประตูก็ป้าว่านี่แหละคนที่ทำอะไร
ไม่คิดให้รอบคอบจะได้รับผลเสียในที่สุด การประหารชีวิตคนตอนกลางคืนไม่เคยมีในเมืองพาราณสี
เพลดมาตจึงไปประตูอื่นก็ถูกปฏิเสธเช่นกัน จึงนำลู่ทริกรรมกลับเข้าเฝ้าพระเจ้าพรหมทัตอีกครั้ง
พระเจ้าพรหมทัตโกรธเพลดมาต เมื่อชี้แจงให้เข้าพระทัยจึงเรียกลู่ทริกรรมไปถาม จึงได้รู้ว่า
เรื่องทั้งหมดเป็นการทดลองของลู่ทริกรรม พระเจ้าพรหมทัตชื่นชมในปัญญาและเฉลียวฉลาด เป็นศิษย์
ขอให้ลู่ทริกรรมช่วยสอนหงส์กรรม พระเจ้าพาราณสีชวนลู่ทริกรรมอยู่ด้วยโดยแบ่งอาณาเขตให้
ปกครองครึ่งหนึ่ง แต่ลู่ทริกรรมกล้าตอบปฏิเสธและยึดมั่นในคำสั่งสอนของพ่อว่าอย่าให้อยู่ในแผ่นดิน
ของพระราชินีไร้ความยุติธรรม แล้วเดินทางออกจากเมืองพบแก้ว ทอง พอเหนื่อยก็หยุดพักได้ร่มไม้
นอนไปได้สักพักหนึ่งก็ได้ยินเสียงคนอ้ออ้งดังขึ้น มีทหารเข้าไปปลุกบอกว่าลู่ทริกรรมจะได้เป็นกษัตริย์
เพราะราชรถมาเก็บแล้ว ที่ทำเช่นนี้เพราะเมืองตักศิลาไม่มีกษัตริย์ เพราะสวรรค์ไม่มีโอรส
ลู่ทริกรรมจึงได้เป็นกษัตริย์แห่งตักศิลา ได้อภิเษกกับพระธิดาองค์เดียวของกษัตริย์องค์ก่อน ให้นำ
ความยุติธรรมปกครองราชรัฐให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

นางฟ้า

พระอินทร์ผู้เป็นใหญ่แห่งสวรรค์ มีบริวารนางฟ้า เทพบุตรมากมาย บรรดาบริวารเหล่านี้ ต้องคอยปรนนิบัติ ให้ความบันเทิงแก่พระอินทร์อยู่เป็นประจำ นางฟ้า 4 นาง ซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้เล่นดนตรีมี ลูคีตรา คาราราย ล่ายพโยม และโคมมาลี ทั้งหมดปฏิบัติหน้าที่อย่างไม่มีข้อบกพร่อง เทพบุตรใกล้ชิดพระอินทร์มี 2 องค์ คือ หล้า และ ทอง ทั้งสองทำหน้าที่โดยทั่วไปในวิมานพระอินทร์

วันหนึ่ง นางฟ้าที่ชื่อโคมมาลีไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างที่เคยเป็นมา ทำให้เสียงดนตรีที่ไพเราะ เพราะพรังต้องหยุดไป พระอินทร์สงสัยสำรวจพบว่า โคมมาลีไม่ได้มา เล่นดนตรีในวันนี้ จึงถามนางฟ้า ที่เล่นดนตรีอีก 3 นาง แต่มิได้รับคำตอบที่พอพระทัย จึงตรัสสั่งให้เทพบุตร หล้า และ ทอง ไปสืบหา ความจริงในเรื่องนี้ หล้า และ ทอง ติดตามจนพบ เห็นนางฟ้าโคมมาลีกำลังกระซิกกระซี้ระริกกระรี่ อยู่กับเทพบุตรองค์หนึ่ง จึงนำเนื้อความที่ได้พบเห็นขึ้นรายงานพระอินทร์ พระอินทร์ทรงพิโรธมาก สั่งให้ หล้า และ ทอง ไปบอกให้นางขึ้นเฝ้า

หล้า และ ทอง รับบัญชาแล้ว รีบไปบอกนางฟ้าโคมมาลี เมื่อขึ้นเฝ้าพระอินทร์ โคมมาลี พยายามพูดบายเบี่ยงโกหกกว่าที่ตนไม่ได้เล่นดนตรีเพราะตนป่วย พระอินทร์พิโรธอย่างรุนแรง และ ย้ำพระหัตถ์ไปหานางฟ้าว่า "ฮมมคนโกหก ขอสาปให้เฮ้งไปเกิดเป็นหมาขี้เรื้อนตัวเมียเป็นเวลา 1 หมื่นปี ครบกำหนดเมื่อไรจึงกลับมาเป็นนางฟ้าตามเดิม"

นางฟ้าโคมมาลีไม่ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ชาตวินัยในตนเอง จึงต้องได้รับผลไม่ดี ดังกล่าว ดังนั้น เมื่อนักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำอะไร ก็ควรทำให้สำเร็จเรียบร้อยและจะได้รับ ผลดีในที่สุด

สองพี่น้อง

ครา ข้าคริต สองพี่น้อง พร้อมด้วยแก้วและยอดทอง เป็นศิษย์ร่วมสำนักพระฤๅษีลุ่มทะเล
ครากับข้าคริตเป็นพี่น้องซึ่งนิสัยที่ต่างกัน คนพี่รู้จักการสมาธิภาวนาเอาใจใส่ หน้าที่ คือ ศึกษา
เล่าเรียนอยู่เสมอ แต่น้องกลับไม่ค่อยทำตามหน้าที่ทั้งยังขาดความเคารพต่อผู้อาวุโสกว่า นอกจากนี้
ยังชอบเที่ยว ต้มเหล้าเมามาย เล่นการพนัน คบเพื่อนที่เป็นพาล สองพี่น้องพวกรวมถึงพ่อแม่ของตน
อยู่เสมอ แต่พระฤๅษีไม่ยอมบอกให้รู้ ฝ่ายพระฤๅษีก็พยายามสั่งสอนลูกศิษย์ทั้งสี่ให้มีความรู้ และรู้สึก
รับผิดชอบในหน้าที่และรู้จักการบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์

วันหนึ่งขณะที่คราพร้อมด้วยแก้วและยอดทองกำลังกวาดใบไม้ใบหญ้าอยู่ที่ลานวัดตามที่เคย
ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ วันใดนั้นก็เห็นคนเดินตัวโงนเงน พอเข้าไปใกล้ก็จำได้ว่า คือ ข้าคริต ตัวเขา
ฉีกเส้นเหล้าเหม็น แล้วยังสั่งเสียงดังอยู่ตะคอก ต่ำแม่ ทำสีทำต้อย คราผู้เป็นพี่เข้าไปห้ามน้องไม่ให้
สั่งเสียงดัง เพราะจะรบกวนพระสังฆมณฑล เจ้าที่กำบังจำวัดและลัวตมณฑลอยู่ แต่ข้าคริตหาฟังไม่กลับทำต้อย
พี่ชาย เรียกพี่ว่าไอ้หมา และทำต้อยกับทุกคนโดยไม่มีใครคาดคิด ข้าคริตตอหน้าคราทำให้ปากแตก
เลือดออก แก้วและยอดทองเข้ามาห้ามก็โดนด้วย เสียงดังได้ยินถึงพระฤๅษี ท่านจึงออกมาดู
ครั้นได้รู้ความจริง จึงโมโหและว่าสั่งสอนข้าคริตอย่างรุนแรง ข้าคริตถือตัวว่าเก่ง ทั้งไม่เกรงใจใคร
จึงออกจากวัดไป

ครั้นเวลาล่วงไปประมาณ 5 ปี คราได้เป็นหัวหน้าคณะลูกขุนตัดสินความผู้กระทำความผิด
วันหนึ่งตัดสินคดีปล้นแล้วฆ่าเจ้าทรัพย์ ปรากฏว่า เขาจำได้ว่าจำเลย (ขโมย) คือ ข้าคริต
น้องชายนั่นเอง แต่ด้วยหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ เขาจึงต้องตัดสินคดีตามความเป็นจริงของกฎหมาย
โทษอาชิตถึงประหารชีวิต แต่ฐานรับสารภาพจึงลดเหลือจำคุกตลอดชีวิต คราคนรับผิดชอบในหน้าที่
คนดีของทุกคนเป็นผู้ที่ควรเอาเยี่ยงอย่าง

ชายผู้กล้าหาญ

พระเจ้าเยียงแล่น ครองราชอาณาจักรที่กว้างใหญ่ มีอำนาจปกคลุมไปทั่ว ทรงปรีชา
สามารถในการรบทัพจับศึกและแผ่ขยายราชอาณาจักรเขตอบอุ่นเสมอ ครั้นนานเข้าก็เปื้อนในการศึกสงคราม
จึงต้องการจะพิทนม่อพระทัย พระองค์ได้เล่นอภิพระมเหสีว่า เล็ด็จพระพาล่ทางน้ำขึ้นดีกว่า ในการ
เล็ด็จครั้งนี้ได้มอบหมายให้สรชิตมหาตเล็กหลวง เป็นหัวหน้าในการรักษาความปลอดภัย ทั้งหมดมี
หล้าและทอง เป็นผู้ช่วยเหลือ

พอถึงวันเล็ด็จพระพาล่ปรากฏว่า พระเจ้าเยียงแล่นติดราชการไม่อาจเล็ด็จได้ พระมเหสี
จึงเล็ด็จพร้อมด้วยญาติวงศ์ เมื่อเรือพระที่นั่งล่องลอยตามลำน้ำ พระมเหสีและทุกคนในเรือต่าง
เพลิดเพลินกับธรรมชาติสองฝั่งที่แสนงดงามยิ่ง ครั้นเรือพระที่นั่งล่องไปได้ครึ่งทาง เหตุการณ์
ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้นนั่นคือ เรือล่มอย่างฉับพลันทันที ผู้ที่อยู่ในเรือ ต่างล่องเลียงหรือร้องด้วยความ
ตกใจ กระโดดว่ายน้ำหนีตายอย่างไม่คิดชีวิต ที่ว่ายน้ำไม่ได้ก็จมน้ำตายอย่างน่าสงสาร ในที่สุด
เรือจมลงสู่สายน้ำทั้งลำ สรชิตหัวหน้ารักษาความปลอดภัย ว่ายน้ำช่วยเหลือได้หลายชีวิต ในที่สุด
เขาเหลือบไปเห็นพระมเหสีกำลังจมน้ำ มียกขึ้นเหนือหัวขอความช่วยเหลือ แต่ไม่มีใครกล้าช่วย
เนื่องจากกฎหมายเทียบบาลบัญญัติไว้ว่า ถ้าใครถูกร่างกายพระมเหสี จะได้รับโทษถึงประหารชีวิต
สรชิตส่งเลอยู่ช่วยครู่ ในที่สุดเขาตัดสินใจว่ายน้ำอย่างรวดเร็ว เข้าช่วยเหลือพระมเหสีและรอด
พระชนม์ในที่สุด

พระมเหสีถึงโทษของสรชิตและตรัสว่าจะขอพระกรุณาจากพระเจ้าเยียงแล่นไม่ให้
ประหารชีวิตในฐานะที่เขาเป็นผู้กล้าหาญและจงรักภักดีต่อพระนาง เมื่อขบวนเล็ด็จกลับวัง สรชิต
หล้า ทอง ไปหาพระอาจารย์ ได้พบกับสิทธาพรคู่รักด้วย สิทธาพรเค้รำไค้กเสียใจมากเมื่อรู้เรื่อง
ทั้งหมด จึงเดินทางเข้าเฝ้าพระเจ้าเยียงแล่น

เมื่อถึงวัง พระเจ้าเยียงแล่นออกนั่งราชบัลลังก์และตรัสว่า โทษของสรชิตถึงประหารชีวิต
แต่ด้วยความจงรักภักดีอย่างจริงใจและความกล้าหาญของสรชิต พระองค์จึงตรัสสั่งให้แก้กฎหมายเทียบบาล
เป็นว่า "ถ้าใครมีเจตนาที่จะช่วยพระมเหสีให้รอดพ้นจากอันตรายในบุคคลผู้นั้นถูกต้องวรกายพระมเหสี
ได้" ในที่สุดสรชิตได้รับแต่งตั้งเป็นขุนนางชั้นสูงขึ้น หล้าและทองก็ได้รับตำแหน่งสูงชันเช่นกัน ทั้งหมด

สิ่งอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

มีทะเลบนฟ้าอะไรด้วยความกล้าหาญ จริ่งใจ กล้าในการกระทำในสิ่งที่ตนเห็นว่าถูกต้อง
บุคคลผู้นั้นจะได้รับความดีตอบสนอง

ภาคผนวก ง

บทหนึ่งต่อลง

บทหนึ่งตะลุงเกี่ยวกับวินัยแห่งตนเรื่อง ยอดชายลู้เรียน

ฉากที่ 1 ลู้เรียน เท่ง หนู้ย ออก

กล่าวบทว่า :	ขอ सब เรื่อง เมืองหนึ่งซึ่งค้าขาย	ชนหญิงขายทำงานการขยัน
	นามเมืองนี้มีชื่อว่า มาลาขันธ์	ชนเพศพระรูปกายคล้ายคนไทย
	ปกครองแบบเสรีต่างมิลิตรี	ทุกคนต่าง เป็นมิตรจิตผ่องใส
	มาลาขันธ์ประเทศเขตต์เวียงชัย	ไม่กว้างใหญ่แต่คนดีมีเมตตา
	ทุกคนหาหน้าที่มีปกครอง	เป็นไปตามหน้าที่ของต่องไม่หา
	การค้าขายรุ่งเรืองเฟื่องเรื่อยมา	ชาวประชามิลู่ขไม่ทุกขัตตรม (เข้า)

บรรยาย : ฉากแรกของนิยาย ขอนำนักเรียนมาพบกับลู้เรียน เท่ง หนู้ย ชาวมาลาขันธ์ 3 คน เขาจะมีอะไรมาปรึกษาหารือกันอย่างไร เชิญ ติดตามนิยายหนึ่งตะลุงของเราต่อไป

ลู้เรียน : อา เท่ง อา หนู้ย ครับ ผมได้ยินพ่อพูดว่า จะให้อากิ่งส่งคุมกอง เกรียนไปค้าขายที่กรุงศรีธรรมราช ผมอยากไปเที่ยวมาก เพราะเขาเล่ากันว่า กรุงศรีธรรมราชเป็นเมืองใหญ่ มีโบราณสถาน และสักการเดือนสิบยิ่งใหญ่ล้นนุกมาก เมื่อที่ผมได้ไปขออนุญาตพ่อแล้ว พ่อบอกว่าให้ไป

เท่ง : ว่าหรือ ไอ้ตอหนู้ย กูเป็นหวงอยู่อย่างหนึ่งว่า ลู้เรียนหนั้นยังไม่ใหญ่เท่าใด ไปเที่ยวเมืองไกล พ่อเราแผลอคน सब เรียกค่าไถ คราวนี้ละตอหนู้ย เหนอ พ่อได้ไว้ย ดอกแหละ

หนู้ย : กูว่าเหมือนกันไอ้เท่ง หน้่งนี้แถวยะลา ปัตตานี นราธิวาส सब เรียกค่าไถกับบอย กุลละ ๆ เหมือนกันแหละ ยิ่งลู้เรียนเป็นลูกคนรวยแล้วแต่ยิงเสียว

เท่ง : แต่ว่าพ่อลู้เรียนอนุญาตแล้ว เรามีหน้าที่เป็นลูกน้องก็ต้องรับสนองนาย ไอ้ไหนเกิดขึ้น ค่อยว่ากันทีหลัง ว่าแต่ว่าที่กรุงศรีธรรมราชเขากว่าหญิงสาวเข้ากระตองใจไอ้ตอหนู้ย ไปคราวนี้กูต้อง ๓ ลระ सब สิบ ให้ได้สักคน

หนู้ย : เปรตหน้า เมื่อนนกเจียก ฮีสิบหญิง หญิงไหนฮ้อเอา ไอ้เท่ง เหนอ

เท่ง : กูถึงนกเจียก กะนกเจียกปรัญญาไว้ย หมิงหน้าเหมือนรวแล้วรวขึ้น ป.4 ทั้งผอบทั้งโหมระ ะโคฮีเอาไปห้าฝว เอารว เข้าไปไว้บ้านเตียวตายรด

- นุ้ย : เตียวถูกกับกระโกรนะเท่ง อย่าให้หนูนุ้ยมีน้ำโหเหียวนะ
- เท่ง : ให้หมั้นจริงทีนุ้ย ถ้าเท่งไม่ตบกับหมัดมีรูให้กระโกรหลนแล้วลองแล
- นุ้ย : เออ ... เราดีกันเท่งนะ ไปออกเดินทางไปคีร์ธรรมรายดีหว่า
- กล่าวบท : ขอรบรัตเห็ดความตามท้องเรื่อง ข่ายทั้งสามออกจากเมืองในตอนสาย
 เท่งนุ้ยคุมกองเกวียนบริวารทั้งหญิงชาย ลูรีชั้นลูกของนายติดตามไป
 ล่วงหนึ่งวันกับหนึ่งคืนค่อยขึ้นลัด ทุกชีวิตเดินทางถึงซึ่งกรุงใหญ่
 กรุงคีร์ธรรมรายเมืองชาติไทย ยายสินค้า เรือไปในเส้นทาง
 ข่ายของเสรีจต่างเกี้ยวไม่เกี้ยวแห้ง เกี้ยวทุกคนทุกแห่งไม่หมองหมาง
 งานเดือนสิบแสนครีกครั้นไม่สึดจาง มีหลายอย่างหนึ่งโนรามมาแสดง
 อีกล้าตภาพนแต่คนขึ้นชอบ เดินกันจนเหนื่อยหอบไปทุกแห่ง
 อีกเพลงบอกทอกขลุ่ยกลิ้งกว่าพลิกเพลง ถึงของแพงก็ล้มลุกทั่วทุกคน (ซ้ำ)
- บรรยาย : ขณะที่ทุกคนกำลังเที่ยวงานเดือนสิบอย่างลุ่มกลั่นนานนั้นเอง สิ่งทีทุกคนไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น
 ตูม! ตูม! ตูม! ตูม! (ระเปิด) เท่ง นุ้ย ลูรีชั้น ต่างวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิต
 ในที่สุดก็พลัดพรากจากเท่ง นุ้ย
- กล่าวบท : นำส่งสารลูรีชั้น ... (นัก เรียงเหอ)
 นำส่งสารลูรีชั้น: ก็ยวร้องหา นุ้ยเท่งจำรับมาอย่าไปไหน
 เห็นข้ายขวาวไม่เห็นอาลลลใจ ทอดอาลัย พบเสนาพระราชัน (ซ้ำ)
- คนเลี้ยงช้าง : ฝ่าโอ้หนูน้อย ทำไมเจ้ามายืนหันไปหันมาอยู่คนเดียว มาเที่ยวงานกับใคร รุ่งแล้ว
 ทำไมไม่กลับบ้าน
- ลูรีชั้น : อาครับ ผมมาจากมาลาชั้น พร้อมด้วย อาเท่ง อานุ้ย ขณะที่เที่ยวงานเกิดระเบิดขึ้น
 ผมเลยแยกกับอาหังล่อง กลับบ้านไม่ถูกเพราะไม่เคยมา
- คนเลี้ยง : เออ ... ไซ่เมื่อคืน เกิดระเบิดในงานมีคนบาดเจ็บ ส่งโรงพยาบาลกันหลายคน
 เอาอย่างนี้ก็แล้วกันโอ้หนูไปอยู่กับอาก่อน ้วยเลี้ยงช้างพระราชยา แล้วค่อยติดตาม
 อาเท่ง อานุ้ยของหลานต่อไป

ออ ... เลดีจมาครั้งที่สองเฝ้ามองหา เห็นคชาอ้วนพีมีลู่อันต์

คนเลี้ยงดีทาทหน้าชื่อ ลู่อันต์ ข้างขยับจริงหนอพอรูปงาม (ข้า)

เจ้าเมือง : ลู่อันต์ เจ้าเป็นคนทำงานขยันขันแข็งมาก ตั้งแต่เจ้ามาอยู่โรงช่าง เราดูสะอาด
สะอาดจริง ๆ ข้างแต่ละเชือกก็ดูสดชื่นดี เจ้าคงให้ความเอาใจใส่อย่างดีใช่ไหม ?

ลู่อันต์ : ด้ายเกล้าฯ ข้าพระพุทธเจ้าทำตามหน้าที่ที่มีอยู่พะยะค่ะ

เจ้าเมือง : เออ ... รู้จักถ่อมตัว เสียด้วย เอ็นั้นเหรียญอะไรกลม ๆ ตกอยู่ตรงนั้น
(ลู่อันต์วิ่งไปเก็บมาถวาย)

ลู่อันต์ : เหรียญอันละ 5 สี่ตางค์พะยะค่ะ

เจ้าเมือง : ลู่อันต์เจ้าเอาเหรียญ 5 สี่ตางค์นี้ไปใช้ประโยชน์เถอะนะ วันนี้เรากลับก่อนละนะ
ไปลูกกรรมธิการ

ทอดพระเนตรคชาเสรีจเลดีจกลับ ทรงได้รับความปลื้มพระทัยใครจะเหมือน

ลู่อันต์ เจ้าขยันไม่ต้องเดือน ไม่ล้มเสือนในหน้าที่มีมอง เฝิน

ลู่อันต์ได้เหรียญห้าสี่ตางค์กลางครุ่นคิด เงินเพียงนิดซื้ออะไรได้ให้ขัดเขิน

พอคิดได้ไปร้านค้าพากายเดิน แล้วเอาเงินซื้อเมล็ดฝักกาดตั้ง คาคคิด

ลู่อันต์ : ลุงครับ ผมขอซื้อเมล็ดฝักกาด 5 สี่ตางค์ ครับ

ลุง : ห้าสี่ตางค์ขายไม่ได้ไอ้หลานชาย เขาขายตั้งแต่ 50 สี่ตางค์ขึ้นไป

ลู่อันต์ : (ครุ่นคิด) เอออย่างนี้ก็แล้วกันลุง ผมเอาน้ำซึ่มม้ำลายแล้วแตะลงในถุงเมล็ดฝักกาด
ติดมือเท่าไรก็เอาเท่านั้น นะ ลุงนะ เพราะผมมีแค่นี้

ลุง : เอ้อ ... ไอ้เด็กคนนี่มันฉลาด เออ ... เอาก็เอาเข้าที่ดี ลูกหลานใครวะ

กล่าวบท : พอได้เมล็ดฝักกาดตามมาหมาย ใช้แรงกายทำร่องด้วยปองผล

เอาขี้ข้างเป็นปุ๋ยเคล้าคลุกปน ฝักงามล้นเตบใหญ่ขึ้นใจครัน

นำฝักกาดกอใหญ่ขึ้นถวาย พระราชาชมยอดช่ายคนขยัน

พอพระทัยในปัญญาลู่อันต์ จิตผูกพันอยากให้ใกล้พระองค์ (ข้า)

(เจ้าเมือง ออก ลู่อันต์เฝ้าอยู่หน้าพระพิภตรั)

- เจ้าเมือง : เจ้าบอกเราว่า เจ้าชื่อเมียดฝากถวายเงินห้าสัปดาห์ให้เจ้า เก็บจากทางเดิน
เมื่อวันก่อน แล้งว่า เจ้าฉลาดไหวพริบดี ชอบใจมากที่เอาฝากกาดต้นใหญ่ ๆ ล่วง ๆ
มาให้เรา ต่อไปเราขอให้เจ้าเข้ามาอยู่ในวังใกล้ ๆ เรา และตั้งให้รับตำแหน่ง
มหาดเล็กรักษาพระองค์
- สุริยัน : ค่ายเกล้าด้วยกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้าขบซึ่งในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นเกล้าฯ
- กล่าวบท : สุริยันยอดชายได้เป็นคนใกล้ชิด คอยตามติดจอมบดินทร์ขึ้นกรุงศรี
ฮักอยู่ใกล้กระดานการยอตนารี จนเป็นที่รู้ ๆ อยู่ทั่วไป
สุริยันทหน้าที่มีความชอบ พระราชาจึงมอบหมายให้เป็นใหญ่
ได้ตำแหน่งใกล้ชิดเจ้าเข้าวังใน เป็นที่วางพระทัยพระราชา (เข้า)
- บรรยาย : สุริยันเป็นที่โปรดฯ ของพระราชา พระราชินี เป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นทหารมหาดเล็ก
ที่ปฏิบัติหน้าที่อย่างดีเยี่ยม จนเป็นที่รักชอบของคนทั่วไปทั้งนิสัยใจคอดี มีความอดทน
เด็ดขาด พระราชาทราบถึงความรักใคร่ระหว่างพระธิดาการยอตนารีนกับสุริยัน
พระองค์กับพระราชินี จึงสั่งพิธีสุมพระให้โดยสดในราชวัง
(ออกเจ้าเมือง สุริยัน การยอตนารี)
- เจ้าเมือง : เอาละเจ้าทั้งสอง พ่อกับแม่ได้สดงานสมรสให้เป็นทีเรียบร้อยแล้ว เพราะเห็นว่า
รักชอบกันอยู่ สุริยันเป็นคนดี มานะอดทน และสัตย์ซื่อ พ่อจึงไม่ขัดข้องที่จะรับเจ้า
เข้ามาอยู่ในฐานะลูกเขย คินนี้พ่อสดให้มีงานฉลองขึ้นมีหนึ่งตะลุง มโนहरา เพลงบอก
วงดนตรี ส้าตัด และอื่น ๆ ฮักมาก
- การยอตนารี - สุริยัน : เป็นพระมหากรุณาอย่างล้นพ้น พะยะคะ (เพคะ) ลูกทั้งสองจะไปขอมหรัสพ
ครับ (คะ)
- (ออกรูป เท่ง น้อย)
- เท่ง : น้อย เอาถึงเวลาว่าเพลงบอกแล้ว หมึงเป็นลูกคู่รับนะ
- น้อย : เอา ลูกคู่กะลูกคู่ เอาลงมือว่า
- เท่ง : เดี๋ยวตั้งมาถึงหัวโต มดคันขบไซเรียกให้เมียปลิด
เมียไม่ปลิดเป็นหิดที่วาน (นัยรับ)

บรรยาย : นักเรียนที่รัก สู้รบมาได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินสืบต่อมาเมื่อเจ้าเมืองศรีธรรมราชสิ้นพระชนม์
นี้แหละ ความอดทน มุ่งมั่น ทำอะไรทำจริง และให้ดีที่สุด จะทำให้เราประสบ
ความสำเร็จในที่สุด วันนี้จบการแสดงไว้แค่นี้ก่อน (คณะหนังเชิดเพลงจบ)

ลู่ทริกรรม

ฉากที่ 1 (ดนตรีบรรเลงสักกระยะหนึ่ง ออกรูปเศรษฐี และลูกชายชื่อ ลู่ทริกรรม)

ขอนำท่านผู้ชมมาพบกับ เศรษฐีและลูกชาย

กล่าวถึง เศรษฐีมีธรรมประจำใจ

ครองชีวิตจนแก่เฒ่าไม่เค้าร่ำมอญ

ด้วยมีหลักหนักแน่นแน่นติดทอง

ตามครรลองความดีที่ควรทำ

เมียว่วนตายวายชีวาน่าสงสาร

เลี้ยงกุมารได้กินอยู่ดูคมขำ

เฝ้าสั่งสอนนวนว่าเป็นประจำ

ชื่อลู่ทริกรรมเติบโตใหญ่ขึ้นใจครัน

เศรษฐี : ลูกลู่ทริกรรม แม้วว่าแม่ของลูกจะตายจากไปตั้งแต่ลูกยังเล็กก็ตาม พ่อไม่เคยปล่อยให้
เจ้าอดอยากหรือลำบากในทุกอย่าง ทั้งนี้เพราะพ่อรักลูก ต้องการปลูกฝังให้ลูกพ่อ
เป็นคนดี มีหลักธรรมประจำใจ

ลู่ทริกรรม : ล่วงดีศรีรับพ่อที่รักของลูก ลูกเกิดมาได้อยู่กับแม่เพียงไม่นานแม่ก็จากไป แต่ถึงอย่างไร
ลูกก็มีพ่อที่คอยเอาใจใส่รักลูก ไม่เคยทอดทิ้งลูก ลูกจึงอยู่กับพ่อด้วยความสุข

เศรษฐี : เออ ... ลูก ย่างนี้พ่อเห็นเจ้าคบเพื่อนไม่ค่อยเลือกหน้า เพื่อนดีไม่ตีลูกคบหมด
พ่อว่าไม่ดีเท่า เราควรเลือกคบเฉพาะคนดี บางคนกินแต่ของเราแต่เราไม่เคย
ได้กินของเขา เพื่อนอย่างนี้คบไม่ได้ สงสัยภาวิตโบราณว่า เพื่อนกินหาง่าย
เพื่อตายหายยาก การมีเพื่อนชั่วหลายคน มีเพื่อนที่ดีเพียงคนเดียวจะดีเสียกว่า
พ่อก็มีเพื่อนน้อย แต่ทุกคนดีรักพ่อจริงฟังฟังกันได้ แต่เพื่อนลูก พ่อว่าดีมากแต่ที่คบกันแล้ว
ฟังฟังกันได้จะมีสักกี่คน

ลู่ทริกรรม : อันนี้ลูกยอมรับครบว่า คบกับทุกคน แต่ลูกยังไม่สามารถรู้ได้ว่าเพื่อนคนไหนดีอย่างไร

เศรษฐี : นั่นแหละ ตอนนี้อีกก็โตเป็นหนุ่มแล้ว พ่อเองก็แก่แล้ว อีกไม่นานก็คงตายจากเจ้าไป
เพราะฉะนั้นพ่อขอให้เจ้ายึดหลักปฏิบัติสำหรับชีวิตการคบคนไว้สามประการ

1. อย่าคบผู้ข้าย 3 โบลต์ คือ คนบวช 3 ครั้ง 3 วัด
2. อย่าคบผู้หญิง 3 ฝ่าย หย่าสาวแล้ว 3 คน
3. อย่าอยู่ในเขตแดนของพระราชำที่ไร้ความยุติธรรม

หลังปฏิบัติสามข้อนี้ พ่อขอให้ลูกยึดเป็นหลักในการดำเนินชีวิตด้วย

สุทธภริการม : ครบข้อ ผมจะปฏิบัติตามที่พ่อบอก

(พากย์) สุทธภริการมจำคติที่พ่อสอน เหมือนดังพรท้าวไทในสวรรค์
พ่อสอนลูกปลูกฝังสุขอยู่ทุกวัน ทุกสิ่งอันบอกให้ลูกเดินถูกทาง (ซ้ำ)

ฉากที่ 2 (ดนตรีบรรเลงเบา ๆ)

บรรยาย : เวลาล่วงเลยไปหลายปี สุทธภริการมเจริญวัยมีเพื่อนฝูงมาก ทั้งชายหญิง เพื่อนส่วนมาก
มักจะกินแต่ของ ๆ สุทธภริการม เนื่องจากเขาเป็นคนมีเงินลูกเศรษฐี ไม่มีปีต่อมา
ท่านเศรษฐีก็ตายด้วยโรคชรา เหลือสุทธภริการมลูกชายเพียงคนเดียว ชีวิตของหนุ่มน้อย
ผู้นี้จะเป็นอย่างไร เชิญติดตามต่อไป

(พากย์) หนุ่มน้อยสุทธภริการมงามข้าเหลือ กอยเขี้ยวเพื่อเพื่อนอยู่ไม่รู้หาย
คบเพื่อนมากจริงทั้งหญิงชาย เวลานี้เดี๋ยวตายไม่อาศัยในคามา (ซ้ำ)

สุทธภริการม : เราเที่ยวมามากแล้ว เจอคนหลายประเภท คราวนี้เราจะทดลองคำพูดของพ่อ
3 ประการดูว่า ผลจะเป็นอย่างไร ชาย 3 โบลต์ หญิง 3 ผัว พระราชา
ไร้ความยุติธรรม คน 3 ประเภทนี้ ไม่ดีอย่างไร เราจะได้รู้ให้แน่ชัด ...
เราจะชวนเพื่อนแก้วกับยอดทองไปเที่ยวดีกว่า

(พากย์) : สามเพื่อนรักเดินทางไปในมรรคา จนพบหน้าชายสามโบลต์ผู้โหดนาน
(ดนตรีบรรเลงรับ)

(ออกรูปชาย 3 โบลต์)

จะกล่าวถึงชายสามโบลต์อย่างโหดขี้ว ชอบทำตัวเร่ร่อนทุกถิ่นฐาน
ใครมีเงินเดินเข้าหาพาเบิกบาน ลุยสำราญเอาเปรียบเพื่อนทุกเรื่องไป
เพื่อนเงินหมดคงคบไม่ทนบอบ ฝังท่อหอบลง เรือนหาเพื่อนใหม่
สักทุกอย่างสักจริงทุกสิ่งไป ถ้าบ้านใดไม่แลดูจะรู้ดี

(บรรยาย) : ขณะนั้นสุทธภริการมเดินทางมาพบเจอชาย 3 โบลต์เข้าพอดี

- ลูทธิกรรม : เอ้ ... นั่นใครกำลังเดินมาใกล้เรา
- ทรงศักดิ์ : ลู่วดี ... พ่อหนุ่มกำลังจะไปไหนล่ะ ? บ้านอยู่ที่ใด ?
- ลูทธิกรรม : เรากำลังจะไปเที่ยวตำบลข้างหน้าโน้นแหละ เราซื้อลูทธิกรรม พ่อเราซื้อเครื่องชั่ง
เข็มนาฬิกา และทำนาได้ตายจากเราไปแล้ว ทำนาล่ะเป็นใคร ?
- ทรงศักดิ์ : เราซื้อทรงศักดิ์ บ้านอยู่ตำบลใกล้ ๆ นี้แหละ เราบวชมาแล้ว 3 ครั้ง
วัดเสารทองครั้งหนึ่ง วัดใต้ครั้งหนึ่ง วัดประดิวรรณครั้งหนึ่ง เราอยู่ใน
ยอธรรมะอย่างดี
- แก้ว : โอ้เด๋อนี้มันสับสนยาก กู้อีกถามมันสักข้อ โอ้อวดทอง ... เอ ... คิลข้อ 4 เขาว่า
พริ้วเหวอ
- ยอดทอง : เออ ... โอ้แก้วถามแล้ว
- ทรงศักดิ์ : ออ ... คิลข้อ 4 เขาว่า อภินันทนา เวรมณีศึกษา ...
- แก้ว : ถูกหมาโอ้อวดทอง
- ยอดทอง : ผิดโอ้แก้ว เดียวกู้อวดแล้ว ... ข้อ 1 ... ข้อ 2 ... ข้อ 3 ...
ข้อ 4 มุลาวาทา เวรมณี ข้อ 5 ...
- แก้ว : กูว่าแล้วโอ้ผีนีต้องฮีมโง่โง่ไม่ได้
(พากย์)	ทั้งสี่คนเดินเดินเพลิดเพลิด	ลูทธิกรรมพบมิตรใหม่ตั้งใจหมาย
	หวังพิสูจน์ความจริงใจหญิงชาย	ตามบิดาท่านบรรยายก่อนตายไป
	ถึงร้านอาหารหยุดทานหวังทดสอบ	คอยคำตบสำคัญที่ผืนไฟ
	สั่งอาหารทานกันในหนัด	สั่งปลาไหลต้มเปรตริ เคียงครัน
- ทรงศักดิ์ : ขอเหล่าแม่โง่งงวอดเถอะวะ เจ้าของร้าน ต้มยำไก่ ผัดพริกเครื่องในไก่อีกอย่าง
(บรรยาย) ทั้ง 4 คน รับประทานอาหารกันเรื่อยไป ทรงศักดิ์ย้ายสามโบสถ์ที่หน้าสั่งอย่าง
ไม้อื่น ทั้งเหล่าทั้งกับแกลมัจจนกระทั่งกินไม่ไหวจึงหยุด ทรงศักดิ์นั่งเฉย ปล่อยให้
ลูทธิกรรมจ่ายเงินค่าอาหาร
- แก้ว : กูฝึกแล้วโอ้เปรตนี้ต้องกินแต่ของเพื่อนแม่น โอ้อวดทอง (แก้วกระซิบยอดทอง)

ยอดทอง : ฎว่าเหมือนกัน
 (พากย์) ลูทธิกรรมหน้าทรงกักตักในบ้าน ไม่ต้องทำงานหรือสิ่งไหน
 คอยแต่กินปล้นปลอกหลอกเรื่อยไป ตามวิสัยชายชั่วเล่นมั่วเมา

ฉาก 3

(บรรยาย) : เมื่อพบชาย 3 โบลต์แล้ว ลูทธิกรรมก็ต้องการพบกับหญิง 3 ตัว ในลำดับต่อไป
 เขาจึงออกเดินทางเที่ยวเรื่อยไปพร้อมตัวแก้วและยอดทอง

(พากย์) นางหนึ่งสาวสวยเล่นหัดยิ้มแก่นัก พบชายที่กพุดจาหน้าลัดได้
 ถ้าชายใดรูปหล่ออย่างพอใจ มองสิ่งไหนต่อไหนให้ชายชม

ลูทธิกรรม : เอ๊ะ นี่ใครนั่งอยู่หน้าบ้านนั้น กวักมือเรียกเรา เสียด้วย

มยุรี : พี่ชายรูปหล่อกำลังจะไปไหนคะ หยุดตมหน้าตั้งท่าก่อนซิคะ

ลูทธิกรรม : น้องสาวชื่ออะไร อยู่บ้านกับใครหรือ ?

มยุรี : น้องช่อมยุรีค่ะ บ้านอยู่ที่นี้แหละค่ะ อยู่คนเดียว

แก้ว : (กระซิบลูทธิกรรม) น้องลูทธิกรรม ฮีนี้ พี่รู้สึกดี หมันเป็นคนสวยของหมู่บ้านนี้
 โหม่งชายชอบกันสงหู หมันได้ผิวมาแล้ว 3 คน ทั้ง ๆ ที่ยังสาว หมันอยู่กับผิวไม่นาน
 ออกกันเหมีต เขาว่าหมันร้านเหลือเหตุ

ลูทธิกรรม : เอาละเฉยไว้ แก้ว

(พากย์) ลูทธิกรรมพำนักในบ้านหญิง หมายถึงแอบอิง เพื่อให้หายคลายสิ่งร้าย
 หญิงสามผิวร้ายจริงกริ่ง เกรงใจ เป็นอย่างไรกันหนอออกทดลอง
 พาหญิงหม้ายไปอยู่บ้านการไม่ยุ่ง เตือนให้เข้าแต่ในมุ้งพาหมันหมอง
 หญิงหม้ายชอบเคล้าคลอพนอนครอง ลูทธิกรรมคอยสนอง เพื่อล่องใจ (ซ้ำ)

(ออกรูป ทรงศักดิ์ มยุรี)

ทรงศักดิ์ : มยุรีได้อินไหม เขาประกาศว่า ถ้าใครบอกได้ว่า ผู้ใดขโมยหงส์จะให้รางวัลสองข้าง

มยุรี : ได้อินแล้ว เอาอย่างนี้ดีไหม เราไปบอกทหารแล้วเอารางวัลกันดีกว่า

ทรงศักดิ์ : ตกลง ที่รัก

(ทรงศักดิ์ มยุรี วิ่งออกไปหาทหาร)

มยุรี : ทหาร คนที่ขโมยหงส์พระราชานอนอยู่ในบ้านของตัวเอง ชื่อ ลูทริกรรม รีบไป
จับเถอะ เดี่ยวเขาตื่นจะหนีไปเสียก่อนล่ะ

ทหาร : อย่างนั้นหรือ ไม่โกหกนะ

(พากย์) ทหารจับลูทริกรรมล่ามโซ่ตรวน แก้วยอดทองช่วยมาดูรู้ความหมาย

อิเหนาช่วยตัวกาลีนี้ชั่วร้าย

คนขี้แยหวังเงินทองของรางวัล

ทหารพาลูทริกรรมล่ามแขนขา

ยื่นฝักองคร้าฆ่าเจ้าเขตอินท์

แล้วกราบทูลตามรู้มาสารพัน

องคร้าขึ้นทรงตวาดเกรี้ยวกราดไป

พระราชอา : เอ๊ย ... ข้ายช่วยขโมย มึงขโมยหงส์ไป บ้าแท้ ๆ ทหาร เอาไปตัดหัวเสียบประจาน
ไว้ข้างกำแพง

เพชฌฆาต : พะยะคะ รับใส่เกล้าใส่กระหม่อม

(พากย์) นำส่งสารลูทริกรรมจำถูกฆ่าในครานี้ ด้วยโทษที่สักหงส์พระทรงคร

เพชฌฆาตนำหน้าลากพาจระ

ไปยังนอกนครเพื่อตัดคอ (ซ้ำ)

(บรรยาย) : เพชฌฆาตนำลูทริกรรมถึงประตูด้านทิศเหนือ ตอนนั้นเป็นเวลามืดค่ำแล้ว จึงเรียก
ให้นายประตูเปิด

นายประตู : ใครมา เรียกให้เปิดประตูค่า ๆ มืด ๆ พันนี้ เปิดไม่ได้ครับเหอ กลางคืนไม่เคยมี
การเปิดประตูเมือง คอยให้รุ่งก่อนเกิด

เพชฌฆาต : คอยไม่ได้ พระราชาสั่งให้ฝ่าฝืนโทษสักหงส์ไปฆ่านอกเมือง ถ้ายังไม่เปิดท่านจะถูก
ตัดคอเหมือนกัน

นายประตู : ตายเป็นตาย ตามโบราณประเพณีไม่เคยมีการเปิดประตูเมืองกลางคืน การประหารไม่มี
เร่งด่วนพันนี้ ต้องมีการไต่สวนหาความจริงกันก่อนว่าผิดถูกทั้งหรือ การประหารก็มี
เฉพาะกลางวันเท่านั้น

- (พากย์) เพ็ญมาตได้ฟังพลางครุ่นคิด ประตูปิดไม่ยอมยอให้ผิดหวัง
 เดินไปท้วงสี่ประตูของราชวัง สิงกสับหลัง เข้าเฝ้าเจ้าราชชาย
 (ออกรูป ราชยา ทหาร ลูทริกรรม)
- ทหาร : ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม นายประตูไม่ยอมเปิดพะยะค่ะ
- ราชยา : เออ ... เพราะอะไร ? ไอ้หัวขโมยมานี่ซิ เจ้าเอาหงส์เราไปไว้ที่ไหน ?
- ลูทริกรรม : ข้าพทูลเจ้าจะกราบทูลความจริง ถ้าข้าพทูลเจ้าไม่ตายหงส์จะไม่ตาย เรื่องทั้งหมด
 เป็นอย่างนี้ บิดาของข้าพทูลเจ้าได้ส่งสอนก่อนตายว่าอย่าคบคน 3 พวก
 1. ชาย 3 โบลต์ 2. หญิง 3 ผัว 3. พระราชยาไร้ความยุติธรรมขาดความ
 ไตร่ตรอง ทดลองมาแล้ว 2 อย่าง เช่นนี้ อย่างที่ 3 โดยแกลังสภหงส์ไปซ่อนไว้
 แล้วฆ่าหงส์ตัวอื่นไปให้เมียหญิงสามผัว ปรากฏว่า หญิงสามผัวกับชายสามโบลต์
 บอกทหารให้จับหวังรางวัล ทหารจับมาได้พระองค์สั่งประหารชีวิตข้าพทูลเจ้า
 โดยไม่ไตร่ตรอง แสดงว่าไม่มีความยุติธรรม
- พระราชยา : เออ เจ้าเป็นคนมีปัญญา เขียวแหลมมาก เราขอให้อยู่กับเราเถิด จะให้เป็นเสนาบดี
 ผู้ใหญ่ ตกลงนะลูทริกรรม
- ลูทริกรรม : ขอพระทัยในพระมหากรุณาธิคุณ แต่ข้าพทูลเจ้ารับไม่ได้ บิดาได้สอนว่า อย่าอยู่
 ในเขตแดนของพระเจ้าแผ่นดินที่ไร้ความยุติธรรมขาดความไตร่ตรองอย่างเด็ดขาด
- พระราชยา : ถ้าจั้นเราจะแบ่งอาณาเขตให้ครองครึ่งหนึ่ง เอาไหมละลูทริกรรม
- ลูทริกรรม : ข้าพทูลเจ้ารับไม่ได้พะยะค่ะ
- พระราชยา : ถ้าจั้นเราขอเลี้ยงอาหารทำนมือหนึ่ง และช่วยสอนสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้ด้วยจะเป็น
 การดียิ่ง และขอยอมรับเป็นอาจารย์ของเรา
- ลูทริกรรม : ข้าพทูลเจ้าจะกล่าวถึงศีลห้า เป็นหลักก่อน
- พระราชยา : เราขอไหว้ เรานับถือศรัทธาท่าน

(พากย์) ลูทธิกรรมนำศีลห้าขึ้นมาสอน แห่งองค์พระชินวรตั้งมุ่งหมาย
 จากปณาดิปาตาวาอย่างทำลาย ถึงลุดท้ายงดสุราพามัวเมา
 ลอนเลรีลลูทธิกรรมค้อยผันผาย เจ้าพากายจากเขตแดนที่แสนเขลา
 เดินทางเหนื่อยเมื่อยหล้าหนาตัวเรา สิงขิตเอาร่มไม้พักกายนอน
 (ดนตรีบรรเลงไประยะหนึ่ง)

(บรรยาย) หลังจากลูทธิกรรม แก้วและยอดทองออกจากพาราณสี นอนพักใต้ต้นไม้ ด้วยบุญบันดาล
 ให้ราชรถแห่งเมืองตักศิลามาเกย ทหารจึงเชิญขึ้นครองเมืองตักศิลา อภิเษก
 กับพระธิดาของพระราชอาสีสิ้นพระชนม์ไป ปกครองราชภูมิตามธรรมเนียมเป็นสุข
 โดยทั่วกัน
 ลูทธิกรรมเป็นคนมีปัญญา เฉลียวฉลาด มองเห็นอนาคตและมุ่งทำแต่สิ่งดี ในที่สุด
 จึงได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินครองกรุงตักศิลาสืบมา

สองพี่น้อง

ฉากที่ 1 ฤๅ ศิษย์วัด 4 คน ครธา ชำคริต แก้ว ทอง ดนตรีบรรเลงไปเรื่อย ๆ

บรรยาย : "ขอให้นักเรียนมาพบกับอารามแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง ในวัดมีฤๅ และศิษย์วัด 4 คน เรื่องราวของสองพี่น้องจะเป็นไปอย่างไร เชิญนักเรียนทำความเข้าใจในลำดับต่อไป"

พากย์	: พระฤๅผู้มีฤทธิ์ศักดิ์	ได้พำนักในอารามนามวัดใหญ่
	บวชมาหลายปีมีสุขใจ	ไม่มีใครรบกวนชวนเล่นเพล
	อยู่ในวัดปรับปรุง วัดสะอาดระเบียบ	สั่งตเจียบเสียดครันไม่หันเห
	ไม่คบคนเมา เหล้า เฒ่าหย่าเป	พวกเกเรไม่กล้าผ่านเดินลานวัด
	มีลูกศิษย์สี่คนพร่ำบนสอน	ทุกบทตอนเฮงเฮ้นเห็นถวัด
	ศิษย์สนใจได้เรียนจนเจนสด	ไม่เคยขัดน้ำจิตพระลิตธา ... (ซ้ำ)

ฤๅ : ครธา ชำคริต แก้ว ทอง มาอยู่กับอาตมาเป็นเวลานานแล้ว อาตมาพรา่สอนให้เจ้าทั้งสี่ ประพฤติตนเป็นคนดี พร้อมทั้งถ่ายทอดวิชาอาคมที่มีอยู่ทั้งหมด ครธา กับชำคริต สองคน เป็นพี่น้องกัน ส่วนแก้วกับทองเป็นคนหลงทางกลับบ้านไม่ถูก เลยมาอยู่ปฏิบัติอาตมาแล้ว ไม่ยอมกลับบ้านโดยอ้างว่าอยู่วัดไม่อดอยากเหมือนอยู่บ้าน

ครธา : สี่วัดสี่ครบอาจารย์ ผมกับชำคริต เป็นพี่น้องกัน ผมเป็นพี่ ชำคริตเป็นน้อง เมื่อไรอาจารย์ จะบอกสักทีละครับ ว่าพ่อแม่เป็นใคร อยู่ที่ไหน วันนี้ออกเกิดครบอาจารย์ ผมจะได้ ออกเดินทางสืบหาพ่อแม่

ฤๅ : (พูดกับอุ้ย้ม ... นำเห็นดูเด็กสองคนนี้ พ่อแม่ถูกโจรฆ่าตายแหม็ด เราเอามาเลี้ยงไว้ ไม่รู้ชื่อดีกว่าหรือ) ... เออ ลูกครธา ให้ถึงเวลาก่อนแล้วอาจารย์ค่อยบอก

ชำคริต : เออ ... ทำไมฤๅไม่ยอมบอกพวกเราละ พ่อแม่อยู่ไหนเราจะได้กลับไปอยู่บ้านไม่ต้องลำบาก ๆ อด ๆ อยาก ๆ อยู่ในวัด ต้องขอข้าวชาวบ้านกิน วันไหนชาวบ้านไม่ตักบาตร พวกเราก็ไร้แห่ง บอกเราเถอะ ... หวงไว้ทำไม

- ฤๅษี : ข้าคริส เทอ เจ้าพูดจาอาจารย์ฟังแล้วแปลกลใจ ว่าทำไมเจ้าผิดกับคราพี่ของเจ้ามาก ๆ ทั้ง ๆ ที่พ่อแม่เดียวกัน ครรคนพี่พูดดีมีมารยาทเชื่อฟังทุกอย่าง แต่เจ้ากลับตรงข้าม หนักใจจริง ๆ
- แก้ว : อี ... อี ... กูว่าพ่อไอ้ครากับข้าคริสไม่ใช่ใครที่ไหน ต้องพระฤๅษีแน่ ๆ แม่ของพวกนี้ กะแม่อีในวัดนั่นแหละไอ้ทองเทอ
- ทอง : เอ ... ไอ้แก้วบาปอีกันหัวหมิงหัน กับพระสงฆ์องค์เจ้าใครเขาให้ว่า
- แก้ว : ไม่แน่ ... บางที ครร อาจเป็นลูกฤๅษีกับแม่อี แต่ไอ้ข้าคริสพ่อหมิงเป็นโจรก็ได้ พวกนี้แม่เดียวกันคนพ่อกะ ... อี ๆ กูว่าแม่จนาคไอ้ทองเทอ
- ทอง : เออ ... แล้วแต่หมิงอีเปเรลไปแหละ
- ฤๅษี : ลูกไอ้แก้ว หมิงนิทนทาไอ้โหรภูษะ บอกรมา
- แก้ว : ไม่ ฉานไม่ได้พูดโหรรูอีเทอ ได้ทอง โหรหมิงว่าอ้ายครากับข้าคริสเป็นลูกฤๅษีกับแม่อี
- ฤๅษี : เดียว กูเอาไม้เท้าตีหัวแตก หมิงตัวดีอ้ายแก้ว พูดจาลามปาม เออ ... พวกเจ้า มาอยู่วัดได้ร่ำเรียนวิชากันแล้วไปถึงไหน
- ครร : ผมเรียนจบสามารถปฏิบัติได้ทุกอย่าง แม่เหาะเหิรเดินอากาศ
- ข้าคริส : ผมเรียนแล้วไม่อยากจะไปใช้ เพราะผมเก่งอยู่แล้ว
- ฤๅษี : ข้าคริสนี่หมิงอวดดีจริง ๆ ตั้งแต่เล็กจนใหญ่นิสัยนี้ไม่หุ่ม
- แก้ว : ผมสิแก้วเรียนจบทุกอย่าง ทำได้อย่างเดียว คือ เหาะเหิรเดินอากาศ (สิแก้ว ทดลองวิชาขึ้นบนกระโถนกระโดดลงมา กันแทบหัก ... ตลก)
- ยอดทอง : ผมจำไม่ค่อยได้มากนัก หมิงปวดหัวคิดเวลาเรียนมาก ๆ ตอนนี้นำได้แต่วิชาดำดิน (ยอดทองดำดินให้ดู หัวไปเจอเอาอีหัวกองใหญ่)
- ฤๅษี : เออ ... ลูกครร เจ้าเป็นเด็กดี เชื่อฟังอาจารย์อยู่ในระเบียบรู้จักเคารพเอาใจใส่ ในการเล่าเรียน พ่อขอให้เจ้าช่วยเป็นหูเป็นตา ส่งล่อน้องให้เป็นคนดี รวมทั้งแก้วกับทองที่ยังไม่ใคร่เอาไหน

พากย์ : พระฤๅษีพร้าล่อนศิษย์ด้วยจิตรัก หีบอบกหสักแห่งความดีนี้ยื่นล่อน
 หวังให้ศิษย์มีปัญญาสถาพร ท่านอาจารย์เฝ้าดูมิรู้วาย (เข้า)

ฉากที่ 2 (ครา แก้ว ทอง ออก) คราปฏิบัติตนเป็นประโยชน์แก่วัดและทุกคนในวัด ถึงเป็นที่รักใคร่ของบุคคลที่รู้จัก ส่วนข้าคริตน้องชายไม่ค่อยเชื่อฟังใครทั้งสิ้น ถือดีถือรั้นโต้เถียง เมื่อมีคณบอกล่าว่ามาให้เลิกประพฤติสิ่งที่ไม่ดีเสีย เช่น วันนี้ ขณะที่ ครา แก้ว ทอง ช่วยกันกวาดใบไม้ใบหญ้า เคียงกระดาดที่ลานวัด ...

พากย์ : สามศิษย์วัดช่วยปัดกวาดกระดาดหญ้า ให้วัดวาตุงตงตามนิสัย
 นายคราคนดีมีวินัย เพื่อนร่วมใจมุ่งมั่นขยันงาน
 ถึงแดดร้อนตอนสายไม่ยอมหยุด ครั้นสิ้นสุดพักผ่อนใจในสถาน
 ร่วมขันแข็ง เร่งร้อนขึ้นสำราญ โนราห์แก้วเลี้ยงกังวานออกร้ายรา

ครา : แก้ว ทอง เรา 3 คนมาอยู่วัดช่วยกันทำงานเพื่อให้คุ้มกับข้าวแดงแกงร้อนที่เราได้รับ
 จากวัด สิ่งใดดีเราควรทำ และหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดี ผมเป็นหัวหน้าน้องชายคริตมาก แก้วทำตัว
 เป็นคนเกียจคร้าน ไม่เคยช่วยทำงานวัดเลย แถมยังท้าวความเดือดร้อนให้ผู้อื่นอีก
 ออกจากวัดที่ไรกลีบเข้ามา มาแฉ่สิ่ง เลี่ยงดังไปหมด รบกววนพระรบกววนสงฆ์ หนักใจ
 จริง ๆ ห้ามหลายครั้งแล้วไม่ฟัง

แก้ว : คนเราหมันไม่เหมือนกันน้องเหอ ยังคนเฒ่าเกิด ยังคนเกวตามาเกิด รายที่เฒ่าเกิด
 กระทำตัวเหมือนผี ที่เป็นเทวดากะยอดเยี่ยมเก็บมเมฆ น้องคราเป็นเทวดา ผมไอ้แก้ว
 กะเทวดา ไอ้ทองเฒ่าเกิด เหมือนกับข้าคริต เหล้ากะเอา ยากะลุ่ม ลุกกะหรี ผีพวน
 สั้นลูกป้อ เอาทุกเรื่อง กลับวัดส่ง เลี่ยงดังเฒ่าเฒ่าโยง กูอื่นอนลักหิดกะไม่สับดี

ทอง : ไอ้แก้วดีแต่หมิงคนเดียวแหละนะ ไอ้หิวกบรูกเหอ น้องคราผมว่าระหว่างเราหยุดพัก
 เราเล่นไอ้โหรนุก ๆ กันดีหว่า ไอ้แก้วหมิงทำไอ้โหรได้มั่ง นอกจากชั้ไม้แล้ว กูว่า
 หมิงพอ ๆ กับไอ้ข้าคริตแหละไอ้แก้วเหอ

แก้ว : อย่าประมาททอง เหอ กูเล่นโนราห์กะเป็น เพลงบอกก็ได้ หมิงเป็นลูกคู่กะทอง

- ทอง : เออ ... ว่าให้ตี ทุระเบิดให้เอง
- แก้ว : (โธษะ) หันหน้าไปข้างออก แลเห็นนกจอกออกจากรัง
หันหน้าไปข้างดิน แลเห็นลูกซินบินซ้ายขวา
(หยุดพูด ... ตลก)
ว่าเหอแก้วจะทำ ... ทำนางสิตา (เข้า) นางสิตานั่งขายปมูมาปลาลงหม่อง
(บรรยาย) ... ข้าคริตเมอ้ออแอ้ ส่งเสียงดังมาไกลลานวัดที่ 3 คนกำลังเล่นสนุกกันอยู่
ส่งเสียงร้องท้าวต่าง ๆ นานา
- ข้าคริต : ... พุดมากหมาตัวไหนเห่า เก่งนัก มาต่อยกับกูเอาไหม หรือจะเอาปืน เอามีด ก็ยัง
ได้โว้ย ช้องใจไหม? ช้องใจมาเลย นั่นใคร ... พวกมึงยืนอยู่ที่ทำไม มาต่อยกับกู
ดีกว่าโว้ย ใครจะใหญ่กว่ากูในประเทศไทยนี้
- ครธา : น้องข้าคริตเมามาอีกแล้ว พี่เตือนแล้วไม่เชื่อหรือ ?
- ข้าคริต : อ้อ ... มึงอวดดี กล้าล่อนกู เรื่องของเทวดา หม่าไม่เกี่ยว มึงทำงานเพื่อให้
อาจารย์รัก คนอื่นจึงเกลียดกู พวกหมาทั้ง 3 ตัว มัวเห่าอยู่ที่ทำไม
- ทอง : ครธา ผมเอง ... นี่ ข้าคริต เอ หยุดเมอเสียมั่ง ส่งเสียงดังกวนพระส่งฆ้องค์เจ้า
ไปหลับสนอนเสียตีหว่า ไป
- ข้าคริต : พุดมากอ้ายพวกปากหมา นี่แน่ะ ... (ข้าคริตต่อย ยอดทอง ยอดทองร้องด้วยความ
เจ็บปวด ...)
- แก้ว : เพรื่อ อ้ายทอง กินแกงเผ็ดหรอยหือ หุดดังฉาว ทำพี่เป็นเก้ง
- ทอง : ไอ้หมิงหมิ่นประมาท เดียวจะถูกกับกรีซที่คมกริบของยอดทองลงไปนอนกระดูกกระดูก
แหละเพื่อนนะ
- แก้ว : หมิงลองแลศกีตทอง กูไม่ตบให้คว่าเหมาแล้วอย่าเรียกว้าพระเอกแก้ว
- บรรยาย : ... ขณะที่ข้าคริต กำลังอาละวาดอยู่ กูซิได้อินเสียง อะอะฮิงออกมาดู
- กูซิ : เอ๊ย หยุด ๆ ทำไหรเสียงดัง ไม่รู้จักเกรงใจพระส่งฆ้องค์เจ้า นี่ไม่ใช่โรงหนังโรงละคร
เรื่องหนังหรือ ครธา เล้าให้พ่อฟังสิลูก

- ครธา : สวัสดิ์ศรีบออาจารย์ ฤๅ : เออ เรื่องหนังสือพิมพ์หรือ
- ช่าคริต : เรื่องของคนพระไม่เกี่ยว อย่างมาอยู่
- ฤๅ : มากไปแล้วอ้ายช่าคริต กินอยู่กับวัดกุเลียงมาตั้งแต่เด็ก ๆ ทำโวหัง ไหนเรื่องหนังสือพิมพ์หรือ
ครธาเล่าต่อลูก (ฤๅไม่ไหวตัวสิ้น)
- ครธา : ผม แก้ว และทอง ก่าสังกวาดใบไม้ เคษกระตาดอยู่ที่ลานวัด พอแดดร้อนก็หยุดพัก
ก็เห็นน้องช่าคริตเดินโซเซ เมมาอ้อแอ้ ต่ำว่าส่งเสียงดังสั้น ทำตีทำต๋อย ผมบอกว่า
ให้เงียบเสียง เกรงใจพระในวัด น้องช่าคริตขึ้นเสียงต่ำว่าผม ยอดทอง เข้าไปห้ามปราม
ก็ถูกต๋อยปากแตก
- ฤๅ : ฎนีกแล้วว่า อ้ายช่าคริต เป็นคนก่อเรื่องเล่า ล้อแวงฉันทพาลตั้งแต่เล็ก ๆ แต่ก็เห็นดู
ให้กินข้าวกินปลา เสียงจมนใหญ่คิดว่าอึดขึ้นมั่ง แต่กะไม่ ฎเหสออดแล้ว เมื่อไม่รักตี
ให้หึงออกจากวัด ไปไหนกะไป อย่าอยู่ให้ฎเห็นหน้า ไปอ้ายช่าคริต ไป
- ช่าคริต : ไม่จำเป็นโวย คนอย่างฎไม่เคยจ้อใคร เมื่อไอ้หัวโล้นไม่ให้ฎอยู่วัดก็ตีแล้วจะได้หาที่อยู่
ตามใจชอบ นึกหรือว่าฎจะชอบอยู่ที่นี้ ฮี ... เขิงฉิบหาย แถมยังขอทานเขากินอีก
ช่วย (ตอนนี่ทองทำท่าจะต๋อยให้หึงายกันที่โดนช่าคริตต๋อย)
- ฤๅ : ไปให้พันไป เดียวฎตีกับไม้เท้าหัวแตก
- พากย์ : ครธาส่งสารน้องให้หมองหมาง ล่อนทุกอย่างแต่ไม่เห็นได้เป็นผล
น้องทำตัวมัวเมาเขลา เหลือทน อะไรดลให้น้องช่ายกลายเป็นพาล
ฤๅพร้อมศิษย์ทั้งสามตามเข้าวัด ช่าคริตเดินเซขัดจากสถาน
เพราะวางตัวมัวเมา เทียวระราน ประพฤติพาลเขียง โจรทะเลโมนไพร (ย่อน)
- (บรรยาย) : ช่าคริต ออกจากวัด ไปอยู่กับกลุ่มคนพาลประพฤตชั่วหนักขึ้นไปอีก เมื่อไม่มีเงินกินเหล้า
เล่นการพนัน ก็รวมตัวกันเที่ยวปล้นจี้้อย่างไม่หยุดยั้ง ไม่เสือกว่ายากตีสัจจน ฝ่ายครธา
เล่า เรียนฝึกฝนจนได้ตีมีวิชา เป็นข้าราชการดูลาการในวังหลวง ทำหน้าที่ตัดสินคดีความ
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เรื่องสองพี่น้องจะดำเนินไปอย่างไร เขยงักเรียนติดตามต่อไป

ฉากที่ 3 (ออกรูป ช่างครีต โจทย์ จำเลย อยู่ในห้องพิจารณาคดี)

วันนี้มีคดีต้องพิจารณา

หนุ่มคราขึ้นนั่งบัลลังก์ศาล

คอยถามทักซักใช้ในเหตุการณ์

เรื่องราวระรานปล้นฆ่าบอกราว (เข้า)

ครา : โจทย์ เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น

โจทย์ : ผมชื่อ พูน บ้านอยู่ตำบล อ.ปากนัง คนแถวบ้านผมเรียกว่า พูนใหญ่เมือง ใหญ่พูนเมือง ที่เรียกพูนนี้เพราะเมียผมชื่อใหญ่ ผมชื่อพูน ถูกโจรปล้นบ้าน เก็บกวาดเงินไปหมดขาด ล่ารเหลือครึ่งถึงกะเอาไปเกลี้ยงกลีบ เมีย ถูกผมขัดขึ้น ถูกโจรฆ่าตายแหม็ดคับเพอ ที่หลังจรวดจับโจรได้ให้มาแลหน้า ผมจำได้ คนนี้แหละคนหนึ่งที่เขาปล้น

ครา : จำเลย เจยหน้าขึ้นเป็นใคร มาจากไหน ทำไมจึงปล้นเขา

จำเลย : เราชื่อช่างครีต เดิมเป็นศิษย์วัด เราทำตัวเกเร ฤๅเลยไม่ให้อยู่วัด จึงออกเที่ยวเตร่ คบคนพาล และปล้นฆ่าจนถูกจับในที่สุด

(บรรยาย) คราเห็นหน้าชัตก็จำได้ว่าน้อง ประกอบกับช่างครีตบอกด้วย ล่องที่น้องจากกันร่วมสิบปีแล้ว คราเดินลงจากบัลลังก์เข้าไปใกล้น้อง พอแน่ใจว่าใช่ก็เข้ากอดน้องร้องไห้ ระลึกความหลัง ที่เคยอยู่ร่วมกัน ฝ่ายโจทย์เมื่อเห็นจำเลยกับตุลาการรู้จักกันก็ทำท่าลั่นหรง

ครา : โอ ... น้องพี่ กลายเป็นฆาตกรเสียแล้ว (คราเดินขึ้นบัลลังก์)

แม้ว่าเราจะรู้จักกันก็ตาม นายพูนไม่ต้องเกรงว่าเราจะสาเหียงเข้าข้างจำเลย

... จากมติของตุลาการ ล้อบส่วนพิจารณาตามตัวบทกฎหมาย ว่าจำเลยทำคามผิด ฆ่าคนถึงตาย ให้ลงโทษประหารชีวิตตายตกตามไปด้วย ... แต่จำเลยสารภาพให้การ เป็นประโยชน์ต่อศาล จึงลดโทษให้เป็นจำคุกตลอดชีวิต

พูน : พิจารณาจำคุกตลอดชีวิต เมียเราตาย ลูกเราตาย ตั้ง 2 คน ไม่ยุติธรรมเลย

พากย์ : นายคราเพียรกระทำแต่กรรมดี ตามแนวที่ อาจารย์ท่านสั่งสอน

ได้ศึกษาวิชาการผ่านชั้นตอน

จิตอาวรณ์ในหน้าที่ศิวิล

จนได้เป็นตุลาการทำงานหลวง

สิ่งทั้งปวงที่มอบให้ไม่เหลวไหล

ส่วนน้องชายนายช่างครีตผิดวินัย

ทำสิ่งใไม่คิดผิดลู่ทาง

ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนไม่ถนอมชีวิต

เที่ยวจรจัดไม่รู้ตัวหัวหรือหาง

ในที่สุดทางชีวิตปลัดขิบปาง

ติดตารางชีวิตด้วยผิดไป

จงเอาอย่างหนุ่มศราก็ว่าหน้ายิ่ง

ทั้งชายหญิงพอบพบหน้าพาเสื่อมใส่

เพราะศราคณตีมีน้ำใจ

ทว่าสิ่งใดคนสรรเสริญเจริญพร (ซ้ำ)

บรรยาย (ดนตรี คลอเบา ๆ) : เพราะประพดิตนเป็นคนดี เชื่อฟังคำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ คราสังได้เป็นข้าราชการตุลาการในวังหลวง ส่วนช่าคริตกสับกลายเป็นคนคุก เพราะประพดิตนเป็นโจรใจเหี้ยมโหด ถูกที่เข้าผู้ซื้อสัตย์ มีคุณธรรม ศึกษาศาสนาให้จำคุกตลอดชีวิต หนีแหละคนทำดี ความดีย่อมตอบสนอง คนทำชั่วย่อมได้รับกรรมชั่วในที่สุด

นางฟ้า

ฉากที่ 1 พระอินทร์ นางฟ้า 4 นาง และ เทพบุตรห้าทอง ออกรูปคนตรีบรรเลงเบา ๆ

บรรยาย : บุคคลที่ปรากฏแก่สายตาเด็กเรียนขณะนี้ เป็นใครบ้างคิดว่าคงจะเจอถูก เพื่อไม่ให้
นักเรียนต้องเดากันนาน บอกให้ก็ได้ว่า ผู้ชายรูปงามที่ยืนโดดเด่นอยู่คนเดียว คือ
พระอินทร์ ผู้เป็นใหญ่แห่งสวรรค์ บุคคลที่เหลือ คือ บรรดานางฟ้าเทพบุตร บุคคล
เหล่านี้ต้องคอยปรนปติพิบัติพระอินทร์อยู่มิได้ห่าง วันนี้อย่างไรจะมีอะไรมาปรึกษา
กันอย่างไร เชิญติดตามต่อไป

พากย์	:	สำรอกเรื่องเมืองสวรรค์ขึ้นเทพพิมาย	อยู่ไกลสืบสัมพันธ์กันทั้งหลาย
		มีองค์อินทร์เป็นใหญ่ไม่เสื่อมคลาย	อยู่สบายร่วมพันปีที่ครอบครอง
		เหล่านางฟ้าคอยพิบัติมิห่างเห	เทพบุตรไม่เกรงให้หมั่นหมอง
		เสียงดนตรีมีไปในปรางค์ทอง	เป็นทำนองเพลงพิณได้ยินกัน
		ลู่อิตราดาราารายลายสว่าง	เล่นผูกผาดหนุ่มเล็กใหญ่ต่างไฝฝืน
		สายพิโยมโถมมาลีนิ่งามครัน	หนุ่มสวรรค์ต่างอยากได้ใคร่ยึดขม (เข้า)

เจรจา - พระอินทร์ : ลู่อิตรา ดาราาราย สายพิโยม โถมมาลี เธอทั้งสี่ทำหน้าที่บรรเลง
เพลงพิณให้เราฟังเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว ทุกคนทำหน้าที่ไม่บกพร่องทำให้งาน
ก้าวหน้า ปีนี้เราจะปูนบำเหน็จการปฏิบัติงานให้เงินเดือนขึ้นคนละ 2 ชั้นทั้งสี่คน

นางฟ้าทั้ง 4 : ขอบพระทัยเพคะ พระองค์

พระอินทร์ : ปีต่อไปถ้าทำหน้าที่ได้ดี เราจะตอบแทนความดีความชอบให้พวกเจ้าอีก โดยเฉพาะ
พวกที่ช่วยปราบยวดยนต์ให้เป็นประจำจะพิจารณาเป็นพิเศษ ส่วนเทพบุตรห้าทอง
ก็ทำหน้าที่ได้ดีเช่นกัน เลียดหนึ่ง ล้อมในวิมานเรา همینไปหน่อย เพราะคน
เข้าล้อมแล้วไม่ค่อย راحت ขอให้ห้าและทองช่วยดูแลความสะอาดอยู่ล้อมด้วย
จะเป็นการดี ปีนี้ความขัวไม่ค่อยมี ความดีไม่ปรากฏให้คนละครึ่งขึ้นธรรมดา เข้าใจ
นะหล้า ทอง

หล้า : ผมขยันหว่าไอทอง อินทรน้ำอีให้ผมสัก 1 ชัน ปีนี้ไม่ได้ปีหน้าถ้าอินทรีให้ผมเอาไก่ชน
เกล็ดดีมาให้สักตัว

ทอง : ไอ้หล้าหึงแหลงบ้า ๆ พระอินทรีโหรแกอีเล่นไก่ชน ถ้าเล่นตรงผีไม่แน่ ปีนี้ถ้าให้ผม
ล่องขึ้น ยอดทองจะเอาไฟขอบทองมาให้สักสำหรับ ... ฮา ... ฮา ... ฮี ๆ

พระอินทรี : เออ ที่บ้านหล้ามีไก่ชนเกล็ดดีจริงหรือ ? ถ้าจริงปีนี้เราให้หล้า 2 ชันเลยเอาไก่ชน
มาให้เราสักคู่ก็แล้วกัน อย่าลืมนะ

หล้า : เพรี ไอ้ทองกว่าแล้วพระอินทรีเล่นไก่ชน ทอง : หล้า เก่ง รู้เร็วจำ

พระอินทรี : เอาละพวกเราทุกคน ขอให้แต่ละคนทำหน้าที่ของตนให้สมบูรณ์ที่สุด อย่าได้ละเลย
หน้าที่เป็นอันขาด เมื่อทำดีสิ้นปีความดีความชอบย่อมมาแน่นอน

พากย์	: องค์อินทรีเอมเปรมจิตตั้งคิดคาด	ทุกคนทำหน้าที่ดีขาดเหมือนมาดหมาย
	ฝ่ายดนตรีมีพร้อมน้อมใจกาย	พิชิตคลายความร้อนนอล้ำรากู
	ปุ่นป่าเหินแก่ทุกคนต่างล้นสุข	เล่นสนุกทั่วไปในสถาน
	เพลงไพเราะเล่นาะก้องท้องวิมาน	อินทรีรู้ตม่านเอนองค์ลงบรรทม (เข้า)

ฉากที่ 2 (ดนตรีบรรเลงเบา ๆ)

บรรยาย : เวลาผ่านไปหลายเดือน ในวิมานของพระอินทรีมีแต่ความรื่นเริงตลอดมา แต่วันนี้
วิมานพระอินทรีมีบางอย่างไม่เหมือนกัน ล่าเหตุเนื่องจากอะไร ขอให้หนักเรียน
ติดตามชม เรื่องนางฟ้าต้อไป (ดนตรีบรรเลงเต็มๆ)

พากย์	: อินทรีเอนองค์ลงกับหมอนนอนฟังเพลง	ที่บรรเลงเสียงประสานเบิกบานเล่น
	ฟังนานไปยิ่งสงสัยเสียงคลอนแคลน	ไม่หนักแน่นอย่างวันก่อนที่นอนฟัง
	ขยิบองค์นั่งจ้องมองนางฟ้า	เหตุใดหนา เสียงกึ่งมันกึ่งมันต้อสงสัย
	ก่อนไพเราะเล่นาะจริงยิ่งสงสัย	ท้าวเธอฟังแล้วถามหาว่าเหตุใด (เข้า)

พระอินทรี : เสียงพิณเราเคยฟังประจำ ไพเราะเล่นาะโลดยิ่งนัก แต่วันนี้ไม่เหมือนก่อน มันขาด
ความไพเราะไป เครื่องดนตรีไม่ครบหรืออย่างไร เอ๊ย ... เทพบุตรหล้า ช่วย
สำรวจหน่อยซิว่านางฟ้ามาบรรเลงพิณครบหรือไม่

- หล้า : ได้คับ ๆ ... ลูสิตรา ดาราราย ล่ายพโยม มาคับ โฉมมาลีไม่เห็นมีกับอินทร์
ส่งสัยเข้าล่วม ปวดท้องเขี้ยว
- ทอง : ไอ้หล้าทมิฬแหลงไม่ลู่ภาพ ระวังถูกล่ายปตายุโหงแหลง พระอินทร์ เรียกอินทร์
ทำนเป็นผู้หส์กผู้ใหญ่เรียกให้ถูก ๆ ชิวะเพื่อน
- หล้า : อ้ายทองฮี้ไม้เล่า ไคเรียกพระอินทร์กะเรียกไปตะ ฎเรียกอินทร์เอง ลันตีไม้เปลือง
น้ำัน ส้มยัรฐบาลเปรม 3 ต้องประหยัดไ้ไน้พระอินทร์
- พระอินทร์ : เออ ... หล้าว่าไง ? โฉมมาลีขาดหรือ มันเป็นอะไรของมันเทพบุตรหล้า ทอง
ไปดูให้รู้แน่ซี ไป ๆ เร็วนะ
- พากย์ : ให้หล้าทองส่งเทพบุตรเคียวรุดหา โฉมมาลีนางฟ้าอยู่แห่งไหน
อินทร์โกรธาก่าชิวว่ามาเร็วไว เปิดฉากใหม่ต่อนิยายให้ไ้ข่ม (ย้อน)

ฉากที่ 3 (บรรยาย) โฉมมาลี และเทพบุตรหนึ่งกำลังนั่งเคียงคู่กระจุ๋กระฉีกกันอยู่ในอุทยานสวรรค์
คนทั้งสองจะทำอะไรต่อไป เชิญติดตามนิยายนางฟ้าจากต่อไปนะนักเรียน

โฉมมาลี (กลอนสี่) โอ้พี่คนดีโฉมมาลีคิดถึง	เฝ้าผืนคณิง น้องคิดถึงไม่หาย
ลู่ทေးงามพลอด พี่เป็นยอดชาย	งามกายงามหน้า งามตางามจริง
เฝ้าผูกส้มคร เฝ้ารักนักษณา	พี่จะพี่จำ อย่าไกลน้องหญิง
เต็มลำวฮั้นแล้ว น้องแก้วอยากอิง	อยากนั่งนอนแนบ แอบอกยอดชาย
ถันล่องข้าง เลื้อบบางเห็นขด	ชุนแน่นอวบฮัด นารัตนำหมาย
ล่องปรางขาวผ่อง น้องน้องไม่ลาบ	ตะโพกฝั่งผาย ชวนย้ายฮิตฮัม (ฮ่า)
- โฉมมาลี : พี่ลู่ทေးขา โฉมอยู่ในวิมานพระอินทร์ดีดคิดทุกวันรู้สึกเบื่อเบื่อจริง ๆ วันนี้เลยหนีงาน
มาเที่ยวกับพี่อยู่อย่างนี้ทำให้โฉมกระปรี้กระเปร่าฮั้นเยอะ พี่ละอยู่ไกลโฉมแล้ว
มีความลู่ขใหม่คะ พี่ขา
- ลู่ทေး : ก็เหมือน ๆ กับโฉมนั้นแหละ การได้เที่ยวเล่นลู่กสนานกับเธอ เป็นลิ่งที่ปรารถนา
แต่เธอไม่ค่อยว่างเลย กว่าจะได้เจอกันแต่ละครั้งมันนานแล่นนานทำให้คิดถึง

บรรยาย : ในขณะที่ทั้งคู่กำลังกระตือรือร้นกันนั้น เทพบุตรหล้าทองซึ่งกำลังค้นหาโฉมมาลีอยู่ก็เจอ
เข้าพอดี

หล้า : โอ้ทอง หมิงฟังแลเสียงใครพูดกันที่หอไม้นี้ เข้าไปแลแค่ ๆ ตี

ทอง : หล้า นั่นน้องโฉมมาลี หมิงแอมตะหล้า หล้า : ... อะ ... แอม

โฉมมาลี : เอ๊ะ ... ใครแอบมอง ... อ๊ะ ... หล้า ทอง (ทำท่าตกใจ) มาทำไมที่นี่ ?

หล้า : อินทร์ใช้ให้ผมกับทองเที่ยวหาน้องโฉมมาลี แกว่าถ้าพบให้ยื่นไปหาสักเดี๋ยวมีธุระด่วน
ขอเชิญครับ

โฉมมาลี : พี่ลูทေး พี่กลับมาก่อนนะคะ วันหลังค่อยเจอกันใหม่ วันนี้น้องต้องไปหาธุระก่อนนะ
โชคดีนะพี่นะ

พากย์ : เทพบุตรหล้าทองส่งนายคอยผายผัน นำแจ่มสังขารโฉมมาลีสู่ที่หมาย

ขึ้นกราบเท้า เฝ้าองค์อินทร์สิ้นระคาย เรียนขยายเรื่องให้เห็นตามเป็นจริง (ย้อน)

ฉากที่ 4 (ออกรูปพระอินทร์ นางฟ้า 3 นาง ดนตรีบรรเลงเบา ๆ สักครู่หนึ่ง หล้า กับ
ทองนำโฉมมาลีขึ้นเฝ้า)

พระอินทร์ : โฉมมาลีหมิงงานเที่ยวบ้านไหน บอกมาไวอย่าอำพรางนางซีहीं

งานประจำสังกัดตตดนตรี ด้วยเหตุใดโฉมมาลีมาทำ (ย้อน)

พระอินทร์ : โฉมมาลี วันนี้ไปไหนไม่มาเล่นดนตรี บอกมาตามตรงซี

โฉมมาลี : ถวายบังคมเพคะ วันนี้ตอนเช้าหนูรู้สึกปวดหัวมากเลยนอนพัก แต่ไม่หายเลยออกเดินเล่น
ในอุทยานเพื่อให้ปวด แต่ไม่หาย พอตีหล้ากับทองไปพบเข้า

พระอินทร์ : จริงหรือ ? หล้า ทอง

หล้า : เรื่องพระกนิศอินทร์ ผมไปเห็นน้องโฉมมาลีในสวนจริงครับ น้องโฉมมาลีนั่งอยู่ข้างเทพบุตร
องค์หนึ่ง เทพบุตรกำลังช่วยบีบช่วยนวด พอผมไปถึง เห็นน้องโฉมมาลีตกใจหน่อย ๆ ครับ

พระอินทร์ : โฉมมาลี มีงกล่าโกหกกูหรือ ไปประเริงรักกับเทพบุตรแล้วยังมีหน้ามาบอกว่าปวดหัว
ต่อแผล กูขอสาบให้หมิงเป็นหมาซี เรือนลงไปอยู่ในโลกมนุษย์เป็นเวลา 1 พันปี ครอบกำหนด

แล้วส่ง เป็นนางฟ้าใหม่

(เส้นคำสาป นางฟ้าโคมมาสิก็กลายเป็นลู่น้อยี่ร้อนตัว เมียทันที)

- โคมมาสิ : โอ้ย ... เอ็ง ... เอ็ง ... ๗๗
- พระอินทร์ : ไป ๗ ๗ ลงไปอยู่โลกมนุษย์
- ทอง : ไอ้หล้า ดาบของน้องโคมมาสิจ้าน รูปล้วย ปากแดง ตัวขาว กลายเป็นหมา หมีง
บอกพระอินทร์ไย แก่ชิ่งอยู่แล้ว พอรู้กะเส้ริจแหละหล้า
- หล้า : กูช้หกไม่เป็นทองเหอ กูถือศีล 5 ย้อที่ 4 มุส่าวาทาเวรมณี ... โว้ย
- ทอง : มากไปแล้วเพื่อนเหอ เดียวจะโดนกับพระแสงกรีขงยอดทอง ลงไปนอนดินกระแต้ว
ตัวกระดกหัวกระตักอยู่บนหัวกระไดไม่รู้ตัวเสียนิ
- หล้า : ไอ้ทองยี่โม้ พี่น้องเหออย่าเฮือ เหอ ๗
- พากย์ : โคมมาสิทั้งหน้าทีรับผิชอบ ที่พระอินทร์หมายมอบในล่าวรรค
 เคียว เริง รื่นชื่นกายช่ายผูกพัน หลงลู่ขสันต์จนถูกล่าพบบาปกรรม
 ต้อง เป็นหมาชี่ ร้อน เพื่อนรัง เกียจ ถูกหยามเหยียดว่าร่างร้ายไม่งามช่า
 หนึ่งพันปีร่างหมามาครอบงำ โปรดจดจำนะนักเพียรตรึกตรอง
 หากหน้าทีปืออยู่หนุ่ยคร้าน ลงศัดการให้ล้า เร็จ เส้ริจสิ้นหมอง
 ทั้งงานบ้านงานโรง เรียนเพียรจ้องมอง อย่าบกพร่องจะก้าวหน้าพา เจริญ (ช่า)
- บรรยาย : โคมมาสิละทั้งหน้าทีทีได้รับมอบหมาย ผลทีได้รับ คือ ถูกพระอินทร์ล่าปเป็นหมาชี่ ร้อน
 ดังนั้น นักเรียนอย่าเอาเยี่ยงอย่างโคมมาสิ ขอให้ยึดถือว่าการทำหน้าทีรับผิชอบ
 เป็นสิ่งทีลู่ต วันนีแค่นี้ ... ลว้ล้.

ชายผู้กล้าหาญ

ฉากที่ 1 ออกรูป เจ้าเมือง ราชนิ และทหาร

พากย์	: ขอลำดับจับความตามท้องเรื่อง	ยังมีเมืองกว้างใหญ่แม่โพคาล
	ราชธานีนี้ตั้งมานานนาน	แต่ก่อนกาลศึกดาบรทมิฬพันปี
	นามธานีนี้หรือชื่อเชียงแสน	ทุกตัวแดนยาแขงเกรงศักดิ์ศรี
	องค์ราชันแก้วกล้าเรื่องราวี	ทรงต่อสู้โต้ตอบรอบเวียงชัย
	มีทศพิธราชธรรมประจำจิต	ไม่เข้าข้างคนผิดเสียนิสัย
	หากว่าดีมีความชอบตอบแทนไป	เลื่อนยศให้เป็นรางวัลทุกชั้นชน
	ราษฎร์เป็นสุขมีหมองเค้จ้าวรำนอก	ทรงป้องกันปรกอย่างลูกปลุกดอกผล
	เหล่าทวยราษฎร์รักศรัทธาราชาตน	เทอดไว้ล้นเหนือเกล้าทุกเข้าเป็น ... (ข้า)

พระราชอาทุขันธ์ : น้องสนธิ์สุดา เมืองเชียงแสนเราเป็นเมืองเก่าแก่ ตั้งมาเป็นเวลาร่วมพันปี
บรรพบุรุษสืบทอดเป็นกษัตริย์หลายพระองค์ เมืองเราเป็นเมืองใหญ่ มีกำลังทหาร
เข้มแข็ง จนเป็นที่เกรงขามของเมืองอื่น ๆ เอ ... พี่รู้สึกเกี่ยวกับการรบทัพจับศึกมาก
เพราะยกทัพไปรบที่ไรแล้วทำให้ใจหดหู่ ทหารทั้งสองฝ่ายล้มตายลงอย่างละมาก ๆ

พระราชานิ : กระหม่อมสนธิ์เห็นด้วยกับความคิดของพระองค์ เพราะประเทศเรามีอาณาเขต
กว้างขวางมาแล้ว สิ่งไม่จำเป็นอีกเลยที่จะต้องขยายอาณาเขต

พระราชอา : เออ ... พี่คิดว่าเราน่าจะเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจกันบ้าง เพราะตรากตรำมากกับ
งานบ้านการเมืองมาเป็นเวลานานแล้ว ไปเที่ยวทางเรือ กันดีไหมน้อง ?

พระราชานิ : ตกลงเพคะ พระองค์ เห็นด้วยกับทุกกระหม่อมที่ทุกประการเพคะ

พระราชอา : สรรชีวิต หล้า ทอง อยู่ไหน มาหาเราหน่อยสิ
(สรรชีวิต พร้อม หล้า ทอง ออก)

สรรชีวิต : ขอเดชะฝ่าละอองธุลีพระบาทปกเกล้าฯ ข้าพระพุทธเจ้ามาทูลเสด็จในพระองค์พร้อมที่จะ
รับสนองพระบรมราชโองการพะยะค่ะ

พระราชยา : เจ้าได้รับตำแหน่งเป็นมหาดเล็กหลวงอยู่ใกล้ฮิตเราเป็นเวลานานแล้ว เจ้ารับราชการด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต กักตื้อ ต่อเราและญาติวงศ์ของเราอย่างมั่นคง เจ้าจึงเปรียบเสมือนญาติคนหนึ่งของเราเลยก็ว่าได้ เราจึงไว้วางใจเจ้ามาก หล้า ทอง ก็เช่นกัน เป็นทหารที่คอยติดตามช่วยเหลืองานการในวังอย่างดีไม่เป็นกับพระองค์ เราจึงตั้งให้เป็นมหาดเล็กอยู่ด้วยกันกับสรฮิต

หล้า : ขอเดชะ หม่อมพ่อ ผมพุทธเจ้าหล้า มีความรักดีในหม่อมพ่ออย่างสุดส่วทขาดชีวิต สิ่งใดหม่อมพ่อใช้ให้ทำรับรองถ้าไม่สามะ เร็วเป็นไม่มี

ทอง : พูดโอ้อวดใหญ่ ๆ ี่ ผมพุทธเจ้า ใครหมั้นแหลง เหลลา ต้องแหลงว่า พุทธเจ้า เรากระผม ี่คนไม่เคยเข้า เจ้าเข้านาย ฟันนี้แหละ

หล้า : ไม้มากไปแล้วเพื่อน ยอดทอง กริช เขียน แทงฮักกะไม้เข้า

ทอง : ลองไม้เพื่อน ประมาทยอดทองมากไปประเดี๋ยว ยอดทองไม่พอใจแล้วจะรู้สึก กริช ที่ควมวาบของยอดทองจะเสียบกริบเข้า ไปในพุงเดียว เสียดพุงนำตุนี อยาประมาณ ๆ ๆ
เหอะ - เหอะ - เหอะ

พระราชยา : สรฮิต หล้า ทอง เรา พระราชินี พระโอรสธิดา พร้อมด้วยญาติ ๆ จะประพาสทางน้ำ ไปนครพิงค์ ให้เจ้าทั้งสามสัดเรือ สัตทหารให้พร้อม จะออกจากเมืองในวันพรุ่งนี้เข้า รับสัดการให้เรียบร้อยนะ

สรฮิต : รับไล่เกล้าฯ จะปฏิบัติตามพระราชโองการทุกประการพะยะค่ะ ไป หล้า ทอง

พากย์	สังหารการเสด็จคนเสด็จสรรพ	เข้าประทับในปราสาทราชฐาน
	ราชินีอิกริตามุพาพาน	ทรงเบิกบานทุกกวีและราตรี
	ฝ่ายสรฮิตหล้าทองต้องรับรถ	ปฏิบัติตามราชประสงค์พระทรงศรั
	เขินเรือใหญ่รูปหงส์ลงวาร	เตรียมทุกที่ไม่บกพระองค์ลงลอยเรือ
	เตรียมทหารร่วมร้อยคอยเสด็จ	ทุกสิ่งเสด็จสู่ขกายส่วยเหลือ
	พรุ่งนี้เข้า แก้วโอมลงลอยเรือ	มุ่งเมืองเหนือนครพิงค์เมืองหญิงงาม (เข้า)

- ล่รชิต : ทราบดีพะยะค่ะ แต่เกล้ากระหม่อมทนนไม่ได้ที่จะให้พระนางจมน้ำสิ้นขณม์ไปต่อหน้าต่อตา
 แม่เกล้าฯ จะถูกประหารชีวิตก็ขอรุณเกล้าถวาย
- ราชนิ : กล้าจริง ๆ รักดีต่อเราจริง ๆ กลับเมืองสนจะบูลให้ช่วยเหลือเธอให้ได้
- พากย์ : พระราชินีพร้อมกองทัพล่าเมืองหลวง แต่จิตหวงนภินาผู้กล้าหาญ
 ล่รชิตรับโคลคลาหาอาจารย์ เพื่อรายงานเหตุปลิดปลงลงโทษหนัก
 ถึงภูมิกึ่งสองทงกับหล่า ต่างร้องร่ำวิโยคสุดโศกาลัย
 พระฤษีพร้อมศิษย์ล่าวให้เล่าพลัน ทงหล่าต่างชิงกันพรรณนา (ซ้ำ)
- ฤษี : เรื่องหนึ่งพันหรือ หือ ... ลูก หล่า ทง ล่รชิต ที่ร้องร่ำกันมา
- หล่า : ได้เรื่องแล้วพระรูสีเหอ น้องชิตต้องตาย คราวนี้แหละ ภูเกล้าไม่ถูก ไอ้ทง หมิงเล่าก็ก
- ทง : เรื่องพันหรือสีเหอ ผม น้องชิต ไอ้หล่า ตามเสด็จทางเรือไปนครพิงค์ พระเจ้า
 แผ่นดินติดราชการไปไม่ได้ มอบให้พวกเราช่วยกันรักษาความปลอดภัย พอเรือ
 ไปได้ครึ่งทาง ทุกคนกำส้งหนักกันสง เรือค่อย ๆ จมลงก็หืด ๆ จนเกือบแหมิดทั้งลำ
 ผมว่ายน้ำไม่ได้กอดไอ้หล่า ไอ้หล่ากะกอดผม กอดกันจมน้ำเกือบตายไม่รู้ใครช่วย
 เข้า หลังได้ ก็น้องชิตแก็เห็นพระราชินีอีจมน้ำ คนอื่นเขายืนแลไม่กล้าช่วย แก่ตดลนใจ
 ช่วยชีวิตไว้ได้ นี่แหละเป็นเรื่องคอขาดบาดตายพระรูสีเหอ
- ฤษี : คอขาดบาดตายหรือ คนช่วยคนจมน้ำให้รอดตายได้ต้องได้รางวัล
- หล่า : ฤษีไม่รู้ใครผิด กฎมณเฑาะ้นั้น เขาว่าถ้าใครถูกราณี ... ตาย ลูกเดียว
- ฤษี : เออ ... ครึง ฤษีกออกแล้ว ว่าหรือลูกไอ้ชิต
- ล่รชิต : ผมมาขอลาอาจารย์ชัวชีวิตครบ ก่อนช่วยราชินีผิงทราบกฎมณเฑาะ้นี้ดี แต่ผม
 ต้องรับผิดชอบพระราชินี เพราะพระเจ้าแผ่นดินได้มอบอำนาจให้ผมเป็นหัวหน้า
 อารักขา ครับ อาจารย์
- จิตรภาพ ไร่ ... พี่ล่รชิต (ร้องไห้) ทำไมพี่สิ่งทักทั้ง ๆ ที่รู้ว่าต้องถูกประหารชีวิต ฮือ ๆ ๆ ๆ
 เวรกรรมอะไรอย่างนี้ รักกันมา 6 ปีแล้ว ตั้งใจว่าจะแต่งงานกันปีหน้า ที่มาเป็นไป
 อย่างนี้ น้องจะทำอย่างไร ... ไร่

หล้า : พี่ยังคงคนร้องทำโหรเหลา เสียหน้าตาเปล่า ๆ

ฉัตรภาพร : บ้า ๆ ๆ ๆ ๆ

สร้อย : น้องอย่าเศร้า โศกเสียใจไปเลย การที่พี่ตัดสินใจทำไปก็เพราะส่งสารคนอื่นที่ช่วย
ตัวเองไม่ได้ และหน้าที่สำคัญ คือ อารักขาแต่พระราชินีตามรับสั่ง แม้พี่ตายไป
น้องก็จงภูมิใจเถอะว่า พี่ทำในสิ่งที่ดีมีความกล้าหาญ

ฉัตรภาพร : (กลอนลวดไหม่ง)

โอสร้อยของน้อง พี่นี้ต้องจำจาก	น้ำตาน้องไหลพราก พี่ต้องจากแล้วหนอ
ยอดชายคนดี น้องนี้เฝ้ารอ	หวังว่าได้ร่วมหอ กับรูปหล่อจ่อมใจ
พี่ต้องถูกประหาร เพราะราชการหลวง	น้องทั้งรักทั้งหวง น้ำตาร่วงรินไหล
พี่ตายจากไปแล้ว น้องแก้วอยู่คอยใคร	ขอชีวิตน้องตั้งขยับ อยู่ร่วมใจกับพี่ยา

หล้า : (ตลก) สร้อยน้องพี่ คราวนี้ตายแน่ น้องตายไม่ทันแก ตายก่อนแม่ น้องเหอ น้องตาย
ไปแล้ว น้องแก้วอย่ามาเจอ ไปให้พี่น้องเหอ อย่าเที่ยวมาจูบหล้า

ทอง : แผลงบ้า ๆ คนอีต่าย หมั่นยังหนัก ขาดหุ่นเอาพริอ

พากย์ : ฤๅแต่เจ้าเศร้าลลตรันทตจิต ด้วยลูกศิษย์จะต้องตายววยสังขาร
นำหล้าทองสร้อยพร้อมฉัตรภาพร ยืนเฝ้าองค์พระราชาหน้ากรุงไกร

ฉากที่ 3 (พระราชา พระราชินี ทหารออกห้องพระโรง พระฤๅ สร้อย ฉัตรภาพร และหล้าทอง
เข้าเฝ้า)

พระราชา : หม้สั่งการพระองค์เจ้า เออ ... สร้อย เรารู้เรื่องทั้งหมดที่เจ้าทำผิดแล้ว
กฎมณเฑียรบาลระบุว่า ใครถูกวางกายพระราชินี คนนั้นจะต้องถูกโทษประหารชีวิต

สร้อย : พระยะคะ ข้าพระพุทธเจ้ายินดีถวายชีวิตไว้แทนฝ่าพระบาท พร้อมทั้งจะทำทุกอย่างเพื่อ
ปลงสังกัแก่กับชีวิตได้

พระราชา : เออ ... สร้อย เจ้าเป็นทหารที่มีความจงรักภักดีต่อเรามาก กล้าหาญ กล้าตัดสินใจ
ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะต้องถูกตัดคอ เราได้เรียกบรรดาเสนาพุดามาตั้งมาประชุมแสดงความ

คิดเห็นแล้ว ในที่สุดเราแกกฏมณเฑียรบาลเป็นว่า ในคราวที่เกิดเหตุถึงอันตรายแก่
พระชนม์พระราชนิ ถึงที่สับสน ให้ราษฎรถูกต้องวรกายพระราชนิได้ในเจตนาที่จะช่วย
ด้วยเหตุนี้เจ้าสิ่งไม่ถูกประหารชีวิต

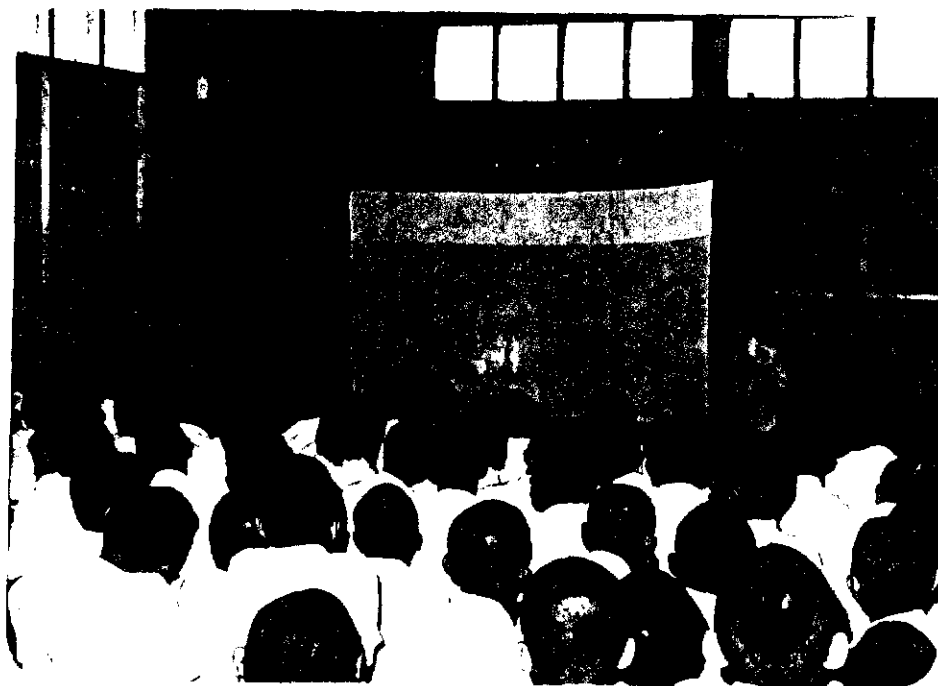
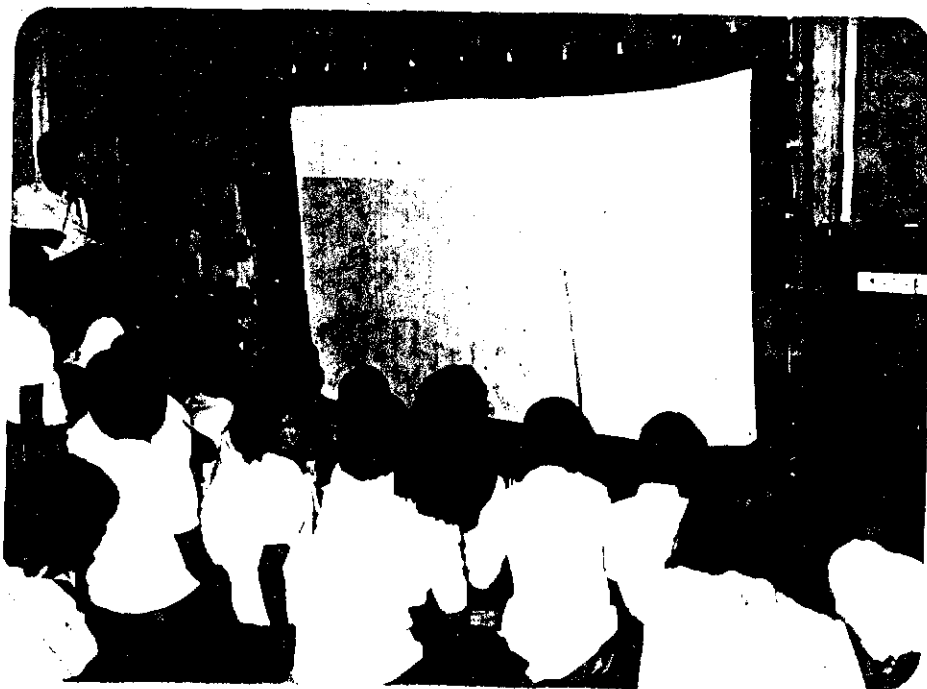
- หล้า ทอง : ไชโย ๆ ๆ ๆ สาราพาเอโด ๆ ๆ
จิตรภาพ : โอดีสง พี่สรีชิตไม่ถูกฆ่า โอ้ออดรักของน้อง
ฤๅ : เจริญพรหมหาปพิตร นับว่าเป็นบุญของ เจ้าชิตหมันที่ทรงกรุณา โปรดประทานชีวิต
พระราชา : เอาละ เจ้าทำความดีความชอบไว้มากล้นชิต เราจะเสนอยศให้เจ้า เป็น
พระยาหาญชลี หล้าเป็นขุนวารวิสัย และ ทองเป็นขุนชลาลัยไหลเอื้อย
หล้า : ไชโย ๆ ๆ ทอง เหอ ฎได้เป็นขุนแล้วจ๊วย ฎใหญ่ให้สง เทียวอาบอบนวด
ไม่พิกลีบต่างค้ หรอยแหละ
พากย์ : สรีชิตชายดีที่กล้าหาญ รับราชการสนอง เกล้าฯ เจ้ากรุงศรี
ช่วยพระชนม์โคมลุดาราชนิ รอดจากชลีที่ไหลวน
ทำผิดกฏมณเฑียรบาลโบราณตั้ง ความแต่สงยังอยู่เป็นนุสนธิ์
ด้วยความดีที่กล้าหาญเล่นทานทาน พ่อหน้ำมลได้ความชอบมาตอบแทน
พระราชาแกกฏงดประหาร รับราชการในวังหลวงทรงหวงแหน
ได้แต่งงานกับโคมตรูผู้เป็นแฟน ทุกคนแสนลือใจทั่วไปเอย
บรรยาย (ดนตรีเบา ๆ) ... นี่แหละนักเรียน คนที่มีความกล้าหาญในการทำความดี ย่อมได้รับ
สิ่งตอบแทนที่ดี วันนี้คณะหนึ่งของดการแล่งงไว้แค่นี้ก่อน

รูปหน้าบท

ไอ้เท่ง

ขณะที่ทดลองการแสดงผลนิ่งตะลุง

หลังจอนั่งตะลุง

การทดลอง เข็ดหนึ่งตะลุง เป็นสื่อกลาง เพื่อพัฒนาจริยธรรมด้านวินัยแห่งตน

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

บทคัดย่อ

ของ

ยุพดี เตชะธัญกูร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาทางหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พฤษภาคม 2525

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะศึกษาผลของการเปิดหนังสือเพื่อพัฒนาจริยธรรม
ด้านวินัยแห่งตน

กลุ่มตัวอย่างในการทดลองวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล
ปากพ่อง 2 อำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีการศึกษา 2524 จำนวน 40 คน
กลุ่มตัวอย่างได้จากการคัดเลือกผู้ที่มีวินัยแห่งตนน้อย (ขาดวินัยแห่งตน) ซึ่งทางโรงเรียนเป็น
ผู้คัดเลือกแล้วจึงเอามาลุ่มอย่างง่ายออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน ให้เป็นกลุ่มทดลองและ
กลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองให้ได้รับความรู้ด้วยการเปิดหนังสือ กลุ่มควบคุมให้ได้รับความรู้เป็น
ข้อสั้นเท่าๆ ใช้เวลาทำการทดลอง จำนวน 5 ครั้ง แล้วให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มทำการทดสอบ
หลังการทดลองโดยใช้แบบสอบถามการให้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านวินัยแห่งตนที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจาก
แบบสอบถามความมีวินัยแห่งตนของ กรรณา กิจขยัน และของ วิภาหวิณ มูลสถาน ค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ .8368

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่า

1. นักเรียนกลุ่มทดลองมีความมีวินัยแห่งตนสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ .05
2. ความมีวินัยแห่งตนของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

AN EXPERIMENT ON USING "SHADOW PUPPET" AS A MEANS OF DEVELOPING
SELF-DISCIPLINARY OF THE FIFTH-GRADE PUPILS

AN ABSTRACT

BY

YUPADEE TACHAUNGKUR

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

March 1982

The purpose of this study was to investigate Prathom V students' development of self-discipline by learning through the Shadow Puppet show.

The subjects comprised of 40 Prathom V students of Dhatsabarn Pakpanang II School, Amphur Pakpanang, Nakhonsridhammarat province, during the academic year of 1981. The low self-discipline subjects were selected by their teacher, and they were randomly divided by the researcher into groups the experimental and the control groups, twenty subjects in each. The experimental group learned through the Shadow Puppet, and the control group learned through the information provided. This experiment took two weeks. The two-group subjects were then tested by the questionnaire that the researcher adapted from Kraruna Kittayan's and Vivahvan Kulasadhan's self-discipline questionnaire. The reliability of the questionnaire was .8368.

Using a t-test for data analysis, the findings were as follow.

1. The experimental group had higher posttest scores than pretest scores in the self-discipline test at .05 significant level.
2. The experimental group had higher development of self-discipline than the Control group significantly at .05 level.